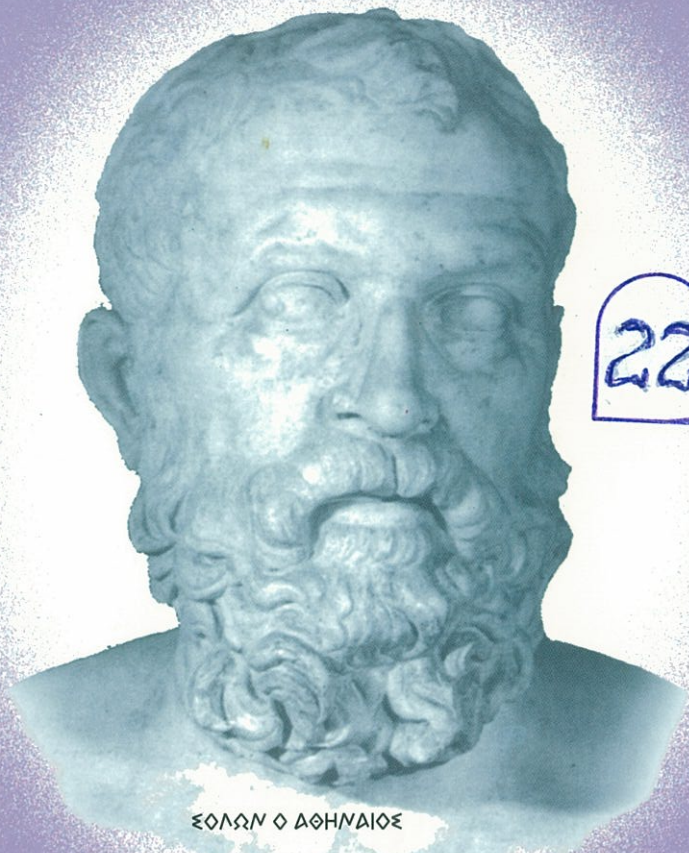

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

22

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
"ΤΟ ΘΕΙΟ ΦΩΣ"

ΑΘΗΝΑ

22

To Διαβάσα

26-8-2011

Handwritten signature

14402
277 004
472 308

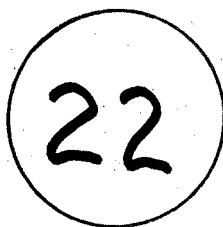
22

**ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ
ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ**

Τὸ διαβάσα

 Handwritten signature

ΦΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Πνευματιστικά Κείμενα

Ἑπικοινωνιῶν
Γεώργιος Χ. Πιζάνης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
«ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»
ΑΘΗΝΑ 1997

Πᾶσα ἀναδημοσίευσις, ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ, καθὼς καὶ πᾶσα
μετάφρασις, μερική ἢ ὀλική τοῦ κειμένου ἐπιτρέπεται μόνον
κατόπιν γραπτῆς ἀδείας τοῦ ἐκδότου.

Copyright©: Πνευματιστικὸς Ὅμιλος Ἀθηνῶν
«Τὸ Θεῖον Φῶς»

Νιόβης 12 • 112 52 ΑΘΗΝΑ

Τηλ. - Fax: 210-22.36.469

ISBN 960 - 85400 - 5 - 4

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οί εκδόσεις του Πνευματιστικού Όμιλου Ἀθηνῶν «Τό Θεῖον Φῶς» περιλαμβάνουν τίς διδασκαλίες τῶν Ἀνωτάτων Οὐρανίων Διδασκάλων, τίς ὁποῖες ἔλαβε ὁ Ἐπικοινωνός Γεώργιος Πιζάνης κατά τήν περίοδο 1961 - 1979.

Στόν παρόντα τόμο συγκεντρώθησαν ὅλα τά κείμενα τοῦ Σόλωνος τοῦ Ἀθηναίου καθώς καί ἄλλων Διδασκάλων, τά ἀναφερόμενα στά θέματα τῶν Νόμων καί τῆς Δικαιοσύνης. Γιὰ νά εἶναι πλήρης ἡ θεματική αὐτή ἔκδοση, συμπεριελήφθησαν καί μερικά κείμενα ἤδη δημοσιευμένα σέ ἄλλα βιβλία μας.

Οἱ διδασκαλίες καταχωροῦνται κατά χρονολογική σειρά καί διατηρεῖται ἡ γλωσσική μορφή στήν ὁποία μετεδόθησαν. Οἱ τίτλοι εἶναι ἰδικοί μας, ἐκτός ἀπό ἐλάχιστες περιπτώσεις ὅπου ὁ τίτλος ἔχει δοθεῖ ἀπό τόν ὀμιλητή.

Ἡ ἀναγνώστης θά πρέπει νά λάβει ὑπ' ὄψιν του, ὅτι τά κείμενα αὐτά μετεδόθησαν ἐντός μιᾶς περιόδου εἰκοσαετίας καί θίγουν ἀπό διαφορετικές πλευρές τά ἐξεταζόμενα θέματα.

Μέ τήν ἐμβάθυνση στά κείμενα διά τῆς ἐπαναληπτικῆς μελέτης, διαπιστώνεται ὅτι τό κάθε ἕνα ἐξετάζει ἀπό διαφορετική ὀπτική γωνία τά πολυσύνθετα αὐτά προβλήματα. Ὅλα μαζί δέ, σάν διαπλεκόμενο σύνολο ἀλληλοσυμπληρουμένων ἐννοιῶν, σχηματίζουν μία ἐνιαία εἰκόνα, ἡ ὁποία ἀντικατοπτρίζει τόν Οὐράνιο φωτισμό ἐπί τῶν Νόμων καί τῆς Δικαιοσύνης.

Μέσα στά κείμενα ἀναφέρεται συχνά καί ἡ ὑπαγόρευση τῆς «Νέας Νομοθεσίας», ἥτοι τῶν θεμελιωδῶν Νόμων ἐπί τῶν ὁποίων θά βασισθοῦν ὅλοι οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι, ὡς προεκτάσεις καί διακλαδώσεις αὐτῶν.

Ἡ μετάδοση αὐτῆς τῆς Νέας Νομοθεσίας δέν ἐπετεύχθη ζῶντος τοῦ Ἐπικοινωνοῦ Γ. Πιζάνη. Ἀσφαλῶς ὅμως οἱ σχετικές ἐπαγγελίες θά πραγματοποιηθοῦν μέ ἄλλον τρόπο στό μέλλον.

Ἡ θέσπιση καί ἡ ἐφαρμογή τῶν ἀνθρώπινων νόμων εἶναι δύο τομεῖς πού χωλαίνουν σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο. Πιστεύομε ὅτι καί οἱ δύο αὐτοί τομεῖς διαφωτίζονται πληρέστατα ἀπό τά κείμενα τοῦ παρόντος βιβλίου, ὥστε ὅλοι οἱ ἐμπλεκόμενοι σέ αὐτούς νά ἀντιληφθοῦν ὅτι ὑφίσταται προέκταση στόν Πνευματικό Κόσμο ὅλων τῶν πράξεων καί ἀποφάσεών τους στόν Γήινο Κόσμο. Ἔτσι θά συναισθανθοῦν πῶς πρέπει νά ἐκτελοῦν τά χρέη των ἔναντι τῶν συνανθρώπων των, ἀλλά καί ἔναντι τοῦ ἑαυτοῦ των, διά νά μή εὐρεθοῦν πρό ἀδιεξόδου ἐνώπιον τῆς Θείας Δικαιοσύνης.

Γιά ὅσους ἀναγνώστες ἐνδιαφέρονται νά ἐνημερωθοῦν στά θέματα τοῦ Πνευματισμοῦ γενικά, παραπέμπομε στό ἐκδοθέν ἀπό τόν Ὅμιλό μας βιβλίο τοῦ Δημ. Μακρυγιάννη: «Πνευματισμός. Ἱστορικά τεκμήρια ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τόν Χριστιανισμό».

Π.Ο.Α.

1.
ΓΕΝΙΚΕΣ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ

Οὐδείς Νόμος είναι εὐσταθής

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἔρχομαι διὰ νά καταγγείλω τοὺς βλαβεροὺς νόμους, πού διέπουν τήν ἀνθρωπότητα. Οὐδείς ἐξ αὐτῶν εἶναι εὐκρινής. Ὅλοι οἱ νόμοι εἶναι σκοτεινοί, παρ' ὅλον πού δίδετε εἰς αὐτοὺς ἐρμηνείας, κατά τήν ἀντίληψίν σας. Ὁ δίκαιος θά δώσῃ καλήν σχετικῶς ἐρμηνείαν καί ὁ ἄδικος κακήν.

Ὅπως ὅλα εἰς τόν Κόσμον σας ἐξελίσσονται, οὕτω καί τό πνεῦμα ἀποκτᾷ μεγαλυτέραν διείσδυσιν εἰς τά ἀνθρώπινα καί ὁ ἀνθρωπος ὀφείλει ἐπομένως νά ἀντικαταστήσῃ τά παλαιά κείμενα τῶν νόμων πού ὁ ἴδιος ἐθέσπισε, διὰ νά δώσῃ εὐρύτεραν δικαιοσύνην εἰς τό ταλαίπωρον γένος τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ νόμοι σας δέν εὐσταθοῦν. Ὅστις ἔχει τήν δυνατότητα νά εὔρῃ τό εὐπαθές αὐτῶν μέρος καί νά κατακρίνῃ τό ἄδικον τοῦ νόμου, θεωρεῖται ὡς νεωτεριστής ἄβουλος, διὰ νά περιέλθῃ εἰς τήν ἀδιαφορίαν τῶν ἀνθρώπων πού νομίζουν, ὅτι αὐτοί εἶναι ἐνδεδειγμένοι νά ἀπονεύμουν τό δίκαιον, κατά τήν αἰσχράν αὐτῶν ἀντίληψιν.

Μία Πολιτεία ἢ ὁποία θέλει νά παραμείνῃ εἰς τό ὕψος της, ὀφείλει πρῶτον νά ἐξετάσῃ καί νά ἀναδιοργανώσῃ τό δίκαιον, τό ὁποῖον περιέπεσεν εἰς τό σκότος τῆς ἀμαθείας των. Ἐάν δέν γίνῃ τοῦτο, οἱ λαοί θά ἀνατρέψουν τήν αἰσχράν Πολιτείαν, πρὸς βλάβην τῶν ἰθυόντων.

Ὅταν τό δίκαιον ἀπονεμηθῇ ὡς ἡ Βούλησις τοῦ Κυρίου θέλει αὐτό, τότε δέν θά ὑφίσταται παγκόσμιος ταραχή. Παντοῦ καί πάντα ἡ Δικαιοσύνη θά βασιλεύῃ. Ἐπειδή ὁμως πρόσωπα ἀνίκανα διοικοῦν τήν παγκόσμιον τύχην τῶν λαῶν, Ἡμεῖς ἀπεφασίσαμεν ὅπως διαίως ἀπομακρύνωμεν αὐτά ἐκ τῆς ἐξουσίας των. Ἡ ἐκκαθάρισις θά εἶναι ὀλίγον τι μακροχρόνιος, ἀλλά ἀποτελεσματική.

Ὅπου ὑπάρχει τό ἄδικον, ἐκεῖ γεννᾶται τό μοιραῖον. Καί τό μοιραῖον δέν εἶναι αὐτό καθ' ἑαυτό μοιραῖον, ἀλλά Θεία Ἐπέμβασις τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ δικαίου, διὰ νά ἐκλείψῃ ὁ μαρασμός καί ἡ ἠθική κατάπτωσης τῶν βασανισμένων ψυχῶν ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ μαρτυρίου.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

19-2-1963

Τί είναι Νόμος

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Θά ὀμιλήσω δι' ὀλίγων, τί εἶναι νόμος.

Νόμος εἶναι ἡ διά τοῦ νοός ὀρθή νομή τῶν πάντων.

Αἱ ἀφηρημένα εἴδη ἐπὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ νόμου ἐμπλέκουν τήν κρίσιν τῶν δικαστῶν, ὥστε νά ἀπονέμουν πεπλανημένην δικαιοσύνην!

Τότε τί πρέπει νά γίνη;

Νά φωτισθοῦν πρῶτον, οὕτως ὥστε νά κρίνουν μέ ἀντικειμενικότητα καλῆς προθέσεως καί οὐχί κακῆς τόν ἄνθρωπον, ὃν ἀντιπροσωπεύει ὁ ἑαυτός μας.

Οἱ νόμοι σήμερον βασίζονται ἐπὶ βάθρων ὑαλίνων. Ναί μὲν ὀρθῶν, κατὰ τήν θέσπισίν των ὑπό τῶν νομοθετῶν, ἀλλ' ἀνεπαρκῶς χρηστῶν.

Τοῦτο βεβαίως ὀφείλεται εἰς τήν κακὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἐλευθέρου λόγου καί συσκοτίσιν τῆς ἀληθείας.

Ἡ μόνωσις κατ' ἰδίαν εἰς τοὺς δικαστάς, οἵτινες ἔχουν σταθεράν τήν πίστιν των εἰς τήν Θεότητα καί τήν ἀγάπην πρὸς τόν ἄνθρωπον, ὡς ὁ Κύριος ἐδίδαξεν, τοὺς δίδει τήν δυνατότητα νά δικάζουν ὡς ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ὀρίζει.

Δυστυχῶς, τοιοῦτοι δικασταὶ δέν ὑπάρχουν, ὥστε ἡ Δικαιοσύνη νά κατέρχεται τήν κλίμακα τοῦ Δικαίου καί εἰς τό Βασιλείον μας νά εὐρεθῇ εἰς τό ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου!

Οἱ νόμοι σας εἶναι πολὺ γήινοι, ἐνῶ οὗτοι ὀφείλουν νά εἶναι περισσότερον πνευματικοί.

Σόλων ὁ Αθηναῖος

4-9-1963

Χαρακτηρισμός τῶν γήινων νόμων

ΣΟΛΩΝ: Πρόκειται ἐντός ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος νά σας ὑπαγορεύσω νόμους, διά τήν Νέαν Πολιτείαν. Ὅλαι αἱ διακλαδώσεις τῶν συγγενῶν νόμων θά βασίζονται ἐπ' αὐτῶν τῶν ὀποίων θά δώσω.

Οἱ νόμοι σας δέν εἶναι νόμοι, ἀλλά τεχνάσματα διανοή-

σεως ἐπὶ ζητημάτων τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζετε. Πῶς τότε ἀποφαίνεσθε ἐπὶ ἑνὸς ἀδικήματος, τοῦ ὁποίου τὴν οὐσίαν κυριολεκτικῶς ἀγνοεῖτε; Ἴδού διατὶ οἱ νομοθέται εὐθύνονται, διὰ τοὺς νόμους πού ἐθέσπισαν.

Οἱ νόμοι σας εἶναι ἀσυμβίβαστοι μέ τὴν Διδασκαλίαν τοῦ Οὐρανοῦ. Εἶναι νόμοι μοχθηροί· νόμοι χωρὶς οὐσίαν· νόμοι οἱ ὁποῖοι ἐξωτερικεύουν τὴν κακίαν καὶ μοχθηρίαν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτῶν. Ἀλλά δὲν δύνασθε καὶ νὰ διακρίνετε ποῖος ὁ ἀδικος ἀπὸ τὸν ἀδικούμενον! Ὅ,τι ἀκοῦτε καὶ ὅ,τι βλέπετε, δὲν εἶναι ὀρθόν. Ἐπ' αὐτῶν βασιζέσθε· καὶ τότε, πῶς δικάζετε; Καὶ ἔχετε καὶ φήμην ὅτι εἴσθε δίκαιοι!...

Μήπως ἡ δικαιοσύνη σας εἶναι ὁμοία μέ αὐτὴν τοῦ Σολομῶντος; Τὰ τεχνάσματα τοῦ λόγου ὀφείλουν νὰ ἐκλείψουν. Ἀρκεῖ πλέον ἡ ἀπέραντος ἀνοησία τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας! Ὁ Οὐρανός δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπέκτασιν αὐτῆς. Τοῦτο θὰ ἴδητε καὶ μόνοι σας, διὰ νὰ ἀντιληφθῆτε τὴν Ἐπουράνιον Δύναμιν εἰς ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς Γῆς σας.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

22-9-1963

Προαναγγελία ὑπαγορεύσεως τῶν Νέων Νόμων

ΚΥΡΙΟΣ: ...Οἱ Λόγοι λοιπόν τῶν Ἀρχηγῶν τῆς Οὐρανίου Διοικούσης Ἀρχῆς σκοπὸν ἔχουν, ὅπως καταλύσουν τὰ παλαιὰ συστήματα καὶ ἐπὶ αὐτῶν, μέ θεμέλιον λίθον τὴν Διδασκαλίαν μου, ἀνορθώσουν Νέον Οἰκοδόμημα, στεγάζον τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπως ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ὀρίζει.

Πᾶσα παράβασις, ἀνυπακοή, κακὴ διαχείρησις πρὸς προσωπικὴν ἀνύψωσιν, θὰ τιμωρεῖται, οὐχὶ ἀπὸ τοὺς πολίτας τοῦ Γῆϊνου κόσμου, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἀνέμους τοῦ Πατρὸς μου, διότι οἱ ἄνθρωποι ἀπέδειξαν ὅτι δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ διακρίνουν καὶ κρίνουν εἰς καταδίκην ἢ ἀθώωσιν.

Εἶναι ἀνίκανος ὁ ἄνθρωπος νὰ εἰσδύῃ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν βλέπει ὑπὸ χρωματισμὸν τῆς ἀρεσκειᾶς του.

Εἰς τὴν Νέαν Πολιτείαν οὐδεὶς θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα τιμωρίας τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ πταίων πολλάκις εἶναι ἀθῶος· καὶ ὁ κατηγορῶν αὐτὸν νὰ εἶναι ὁ ἔνοχος. Ἴδε εἰς τὸν ἑαυτὸν σου τὴν

δοκόν· και σιώπα δια τὸ ἄχυρον τοῦ ἀντικρυνοῦ ἀδελφοῦ σου.
Ἐπὶ αὐτῆς τῆς βάσεως θὰ στηριχθῶν οἱ νόμοι.

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Κύριε, ποίους νόμους θὰ ὑπαγορεύσωμεν, ὅταν καταργοῦμεν τὸν φόβον και ἐνισχύομεν τὴν τόλμην;

ΚΥΡΙΟΣ: Οἱ νόμοι, ἀγαπητέ Σόλων, εἶναι νόμοι τοῦ ἦθους τοῦ Οὐρανοῦ. Ἡμεῖς θέλομεν, ὅπως ὁ φόβος ἐκλείψῃ και ἀπὸ τὸν ἀπλοῦν θάνατον ἀκόμα τοῦ ἀνθρώπου, ὅποτε ἡ Διδασκαλία μας θὰ τιθασσεύσῃ τὴν τόλμην, διὰ νὰ εὖρη ὁ ἀνθρωπος τὸν εἰρμόν τῆς ζωῆς εἰς τὸ Νέον Καθεστῶς, τὴν Πολιτείαν ἣν θὰ δημιουργήσωμεν μέσω τῶν ἀπειρῶν διδασκαλιῶν μας, πρὸς τοὺς ἀξιῶς και ἐμπνευσμένους ἐκείνους, οἵτινες τιμοῦν τὸ ὄνομα «ἀνθρωπος».

ΣΟΛΩΝ: Τότε οἱ νόμοι, Κύριε, θὰ εἶναι δέκα κατὰ τὴν ἐντολήν τοῦ Πατρός Σου.

ΚΥΡΙΟΣ: Οἱ νόμοι οὗς πρόκειται, ἀδελφέ, νὰ ὑπαγορεύσῃς, θὰ εἶναι δέκα τὸν ἀριθμόν. Ἐπὶ αὐτῶν θὰ βασισθοῦν ὅλα ὅσα ὁ ἀνθρωπος μηχανεύεται ἐπὶ κακῶ, ἀλλὰ με ἐξηγήσεις τοιαύτας, ὥστε νὰ εἶναι τέλειοι και οὐχὶ ἡμιτελεῖς, ὡς ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως τοιοῦτοι, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἰδίου, εἰς ἀντίληψιν τῆς ἐποχῆς, λόγω μὴ ἀνεπτυγμένης νοήσεως αὐτοῦ.

ΣΟΛΩΝ: Μάλιστα, Κύριε, συμφωνῶ πρὸς τὰς ὁδηγίας Σου. Ἐν καιρῶ, κατόπιν μελέτης θὰ δώσωμεν τοὺς Νόμους ὡς ἱερὰς ρήσεις τοῦ Οὐρανοῦ.

15-12-1963

Διάλογος ἐπὶ τῶν Νόμων

ΚΥΡΙΟΣ: ... Ὁ κόσμος τῆς ὕλης, εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ μάθῃ τὰ τοῦ Θεοῦ του, διότι θὰ ἐνεργήσῃ ἀντιθέτως πρὸς τὰς προβλέψεις μας, και Ἡμεῖς δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὸν ἀποτρέψωμεν ἀπὸ τὸ κακόν, ἐφ' ὅσον ἔχει τὸ ἐλεύθερον κατὰ τὸν Νόμον τοῦ Ἀνάρχου. Οἱ Θεῖοι Νόμοι δὲν παραδιάζονται· παραμένουν ὡς Ἀξίαι. Καὶ ἐὰν συμβῆ εἰς ὀλίγους τινὰς μία ἀλλαγὴ θεόπνευστος, τοῦτο ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν και ὑπάγεται, εἰς ἄλλον Νόμον πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ πρώτου.

ΦΑΡΑΧ: Ἡννόησα Κύριε, και μετ' ἐμοῦ ἠννόησαν και οἱ θνητοί. Εὐχαριστῶ πάντως διὰ τὴν διευκρίνησιν, τὴν ὁποίαν και οὔτοι ἀντελήφθησαν· ἐννοῶ ὑπὲρ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ νόμου

και τῆς τηρήσεως αὐτοῦ.

ΜΩΨΣΗΣ: Κύριε, ὀφείλω νὰ δώσω εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος μίαν ἐξηγήσιν, διότι και Ἡμεῖς κάποτε διήλθομεν ἀπὸ τὴν Γῆν και ὡς ἄνθρωποι εἶχομεν πολλὰς ἀδυναμίας. Διατὶ νὰ μὴ βοηθήσωμεν και αὐτοὺς εἰς τὰς ἀδυναμίας των, ὥστε νὰ ἀντιληφθοῦν πολλὰς αὐταπάτας των;

Κάποτε, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ ἀμέλειαν, φιλοδοξίαν και ἄλλα πολλὰ, δὲν ἐρμήνευσα τὸν Λόγον τοῦ Ἀνάρχου, ὅπως ὁ Ἰδιος μετέδωκεν αὐτὸν διὰ φωτισμοῦ εἰς τὸ Ὅρος Σινά, και ἐπὶ ὥρας και ὥρας ἐσυλλογιζόμεν τὰς Ἐντολάς τοῦ Ἀνάρχου. Μέχρις ὅτου χαράξω αὐτάς, ἐλησμόνησα ὀλόκληρον τὸ κείμενόν των και οὕτω παρέλειψα τὰ πλέον σημαντικὰ σημεῖα, ὥστε νὰ φέρω εἰς τὸν λαόν μου ἀτελεῖς νόμους. Και τότε ὁ Κύριος ἤλλαξε τὰ πνεύματα τῶν πιστῶν και οὗτοι ἐπρόδωσαν τὴν ἀφοσίωσίν των πρὸς ἐμὲ και ἠναγκάσθη ἐν τῇ ὀργῇ μου, νὰ θραύσω τὸν σχιστόλιθον, και ἐκ δευτέρου ὄφειλον ἀργότερον νὰ γράψω και πάλιν τὰ ἴδια. Δὲν ἠδυνάμην νὰ συλλάβω πλέον τὴν ὀρθὴν μετάδοσιν τῶν Ἐντολῶν, ἥτις ἔμεινε ὡς εἶχεν μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου, ὅστις συνεπλήρωσε αὐτάς. Θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ὁ Νόμος τοῦ Ἀνάρχου εἶναι ἀμετάκλητος. Δὲν ἐπιδέχεται τροποποίησιν, διότι εἶναι Ἀξία μὲ βάσιν τὴν ἠθικὴν, τὴν ἀγάπην και τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Νόμος τοῦ Κυρίου εἶναι βάσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑψοῦται τὸ Ἀγαθόν, διὰ νὰ ἔλξη πάντα ὅστις περιέπεσε εἰς σφάλματα και ἀναδείξῃ αὐτόν, ἀφοῦ διέλθῃ ἐξ ἐνὸς ἠθικοῦ διῦλιστηρίου πρὸς ἑξαγνισμόν.

Ὁ ἀνθρώπινος νόμος πολλάκις ἔβλαψε και βλάπτει τοὺς ἀθώους. Ὁ Νόμος ὁμοῦ τῆς Ὑπεράτης Ἀρχῆς στέφει τὴν Ἀρετὴν και ἀνορθώνει τὴν κακίαν, μεταβάλλουσαν αὐτὴν εἰς διάστημα χρόνου ἀπεριορίστου, εἰς ἑξαγνισμένην ὄντοτητα.

ΩΡΙΓΕΝΗΣ: Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ μὲ ὀλίγας λέξεις ὡς ἐξῆς:

ΚΥΡΙΟΣ: Μωϋσῆ, Σὺ κάλλιστα ἠννόησες τὴν διαφορὰν τῶν ἀνθρωπίνων νόμων ἀπὸ τοὺς αἰωνίους, τῆς Ὑψίστης Ἀρχῆς, Νόμους. Σὺ, δύνασαι νὰ ἐξηγήσῃς διὰ ποῖον λόγον οἱ νόμοι τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀτελεῖς. Πάντως τὸ θέμα τοῦτο, ὡς ρῆτωρ, δύνασαι νὰ ἀναπτύξῃς συντόμως εἰς αὐτούς...

Οἱ Νόμοι τοῦ Ἀνάρχου

ΦΑΡΑΧ: Θὰ σᾶς κατατοπίσω ἐπὶ τῶν Νόμων τοῦ Κυρίου.

Οἱ Νόμοι τοῦ Ἀνάρχου δὲν μεταβάλλονται, εἶναι καὶ παραμένουν πάντα οἱ αὐτοί. Ἐὰν μία ὄντοτης τῆς Γῆς σας εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ Νόμου Του, ἀνυψοῦται· ἐὰν δὲν εὐρίσκειται, ὀφείλει διὰ τῶν διδασκαλιῶν νὰ εὔρη τὴν ὁδὸν τῆς ὀρθότητος.

Ἐὰν δὲν ἐνδιαφερθῆ νὰ διορθωθῆ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν πρέπουσαν ὁδὸν, τότε εὐρίσκειται ἐκτὸς τοῦ Νόμου. Περιστατικὰ τῆς ζωῆς, πολὺ πιθανὸν νὰ φέρουν τὸν τελευταῖον εἰς τὴν ὀρθὴν ὁδόν.

Ὁ εὐσεβής, ὁ πιστός, ὁ ἀφοσιωμένος εἰς τὰς Ἀρχὰς μας, πολὺ πιθανὸν νὰ εὐρίσκειται εἰς δύσκολον θέσιν· καὶ παρὰ τὰς δεήσεις του, ἢ κατάστασίς του νὰ παραμένῃ ἡ αὐτή. Μήπως ὁ Κύριος ἐλησμόνησεν τὸν δούλον Του; Ὁχι! Διότι ὁ Κύριος γνωρίζει τὴν οὐσίαν τῆς ὄντοτήτος του καὶ θέλει, ὁ δούλος Του, διὰ τῆς σημερινῆς του καταστάσεως νὰ ἀνυψωθῆ πνευματικῶς. Αὐτὸς εἶναι εἰς ἓκ τῶν Νόμων τοῦ Ἀνάρχου.

Ἐπάρχουν ὁμως καὶ ἐξαιρέσεις: Αἱ ἐξαιρέσεις αὐταὶ δὲν ἔχουν οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὰς ἰδικὰς σας, διότι εἶναι ἐπεκτάσεις τοῦ Νόμου· ἄρα καὶ πάλιν ἐντὸς τοῦ Νόμου λαμβάνει χώραν τὸ κάθε τι. Τοὺς λόγους τῶν ἐξαιρέσεων οὐδεὶς γνωρίζει, πλὴν τοῦ Ἀνάρχου· καὶ ἐνῶ μία ὄντοτης γῆϊνη εἶναι καταδικασμένη εἰς θάνατον, τὴν τελευταίαν στιγμὴν μεταβάλλεται ὁ θάνατος εἰς παράτασιν γῆϊνης ζωῆς. Ἰδοῦ, τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἐμεσολάβησεν μέσω ἀσημάντου γεγονότος, διὰ νὰ εἴπῃ ἡ ἐπιστήμη, ὅτι οὐδέποτε θὰ δυνηθῆ νὰ σώσῃ ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐκατεδίκασεν ἡ Ἀρχὴ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἢ νὰ ἀπορῆ δι' ἓνα τὸν ὁποῖον αὐτὴ κατεδίκασεν ὡς βαινόντα εἰς τὸν θάνατον, ἀλλὰ ἀναστηθέντα ἀγνώστως πως (ἐὰν δὲν πιστεύῃ εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον).

Οἱ Νόμοι τοῦ Ἀνάρχου εἶναι τελειότατοι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἐὰν τὰς λεπτομερείας τῶν Νόμων ἐγνώριζον οἱ νομομαθεῖς, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ φαντασθῶσι τὴν τελειότητά των. Ἀλλὰ τέλεια μόνον οἱ τέλειοι γνωρίζουν· ὅσοι ὑστεροῦν εἰς τελειότητα, εἰς αὐτοὺς ἡ Θεότης δὲν δύναται νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ἀληθές, τὸ ὁποῖον πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν φώτισιν!

Οἱ Νόμοι τοὺς ὁποίους θὰ ὑπαγορεύσῃ ὁ Οὐρανὸς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, εἶναι δέκα τὸν ἀριθμὸν· ἐπ' αὐτῶν θὰ βασισθῶσι τὰ πάντα! Καὶ ἀναλόγως τοῦ ἀδικήματος ἢ πταίσματος, θὰ

ὑπάγονται κατ' ἀναλογίαν εἰς τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν. Τούτους ὁμως θὰ μεταδώσουν οἱ ἀσχοληθέντες ἐπ' αὐτῶν. Μετὰ τοὺς πρώτους πυραύλους*.

Φαράχ

**Μὲ τὸν ὄρον «πύραυλοι» ἐννοεῖται ἡ εὐρύτερη διάδοσις τῶν Διδασκαλιῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου διὰ τῶν ἐκδιδομένων βιβλίων.*

26-3-1964

Ἡ ὄψις δέν ἔχει σχέσιν μέ τήν οὐσίαν

ΦΑΡΑΧ: Ὅταν ἔχετε ἀπορίας βασίμους, νά ἐρωτᾶτε, διότι οἱ ἄνθρωποι δίδουν κατὰ τήν ἀντίληψίν των, τὰς ἰδικάς των ἐξηγήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπέχουν κατὰ πολύ ἀπό τήν πραγματικότητα. Ἄν μάλιστα ἐρωτήσετε τοὺς εἰδικούς ἐπιστήμονας, αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ σᾶς δώσουν ἐξηγήσεις, διὰ νά παραπλανηθῆτε ἀκόμη περισσότερο ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ νοήματος μιᾶς φράσεως ἢ εἰκόνας.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος εὐρισκόμενος εἰς ἄμεσον ἐπαφήν μαζί σας, σᾶς δίδει ἀπ' εὐθείας τήν φώτισίν του ἐφ' ὄλων τῶν σκοτεινῶν σημείων, τῶν ὁποίων τήν ἐννοιαν δυσκολεύεσθε νά ἐξηγήσετε. Ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς εἶμαι ὁ ἐνδεδειγμένος νά φωτίζω, μέχρις ἀποκρυσταλλώσεως τῆς ἀντιλήψεώς σας ἐπὶ τοῦ ἐξηγουμένου.

Ἡ ὄψις δέν ἔχει σχέσιν μέ τήν οὐσίαν. Σεῖς οἱ ἄνθρωποι κρίνετε ἐκ τῆς ὄψεως, διότι ἀγνοεῖτε τήν οὐσίαν. Καί ἐπειδή δέν δύνασθε ἐπ' οὐδενί λόγῳ νά ἐμβαθύνετε εἰς αὐτήν, μή κρίνετε ἀσκοπῶς ἐκεῖνο, τό ὁποῖον κατ' οὐσίαν ἀγνοεῖτε.

Ἡ κακή πράξις συζητεῖτε, ἐάν εἶναι κακή ἢ ὄχι, διότι ὁ,τι σεῖς ἐκλαμβάνετε κακόν, πολύ πιθανόν τοῦτο νά ὑπάγεται εἰς τήν κατηγορίαν τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης, ὑπό τήν ἐπίδρασιν τοῦ Θείου Νόμου. Σεῖς μή γνωρίζοντες ποῖος εἶναι ὁ Θεῖος Νόμος καί διατί οὗτος ἐπιδρᾷ ἐπὶ μιᾶς πράξεως, τήν ὁποῖαν ἐκλαμβάνετε ὡς κακήν, τιμωρεῖτε τόν ἔνοχον, ἐνώ οὗτος κατ' οὐσίαν εἶναι ἀθῶος, ὁπότε ὁ τιμωρός γίνεται ἔνοχος καί ὁ ἀθῶος τιμωρούμενος ἀνέρχεται τὰς κλίμακας τῆς ψυχικῆς του ἀνυψώσεως.

Αί γνώσεις σας, μή φωτιζόμεναι ἀπό τήν Ἄρχήν μας, δέν δύνανται νά εἶναι ὀρθαί, παρ' ὅλον ὅτι φαίνονται λογικαί. Ἐάν ὁμως αἱ γνώσεις σας φωτίζονται ἀπό τήν Ἄρχήν μας, τότε παρά τήν λογικότητά των, ἐνέχουν καί τήν ὀρθήν τοῦ Λόγου ἐνίσχυσιν, ὥστε νά μή βάλλωνται ὑπό οὐδενός. Τήν διάκρισιν δύνανται νά παρατηρήσῃ μόνον ὁ δικαστικός, ἐάν εὐρίσκειται ἐντός τῆς φωτίσεώς μας· εἶδ' ἄλλως πλανᾷ τόν κόσμον καί πλανᾶται καί ὁ ἴδιος, μέ τό βάρος πάντα τῆς κακῆς του κρίσεως.

ἌΟ τολμηρός δέν εἶναι γενναῖος· ἀλλ' οὔτε καί ὁ γενναῖος δύνανται νά λέγεται ὅτι εἶναι τολμηρός. ἌΟ γενναῖος ἐξορμᾷ παρακινούμενος ἀπό εὐγενῆ-συναίσθηματα, διά νά ὑπερασπίσῃ τό δίκαιον. ἌΟ τολμηρός ἐξορμᾷ ἀπό ἐνστικτώδη ἀπόλαυσιν τοῦ ἐπιδιωκομένου. Ἐπιτυγχάνει πολλάκις, ἀλλά εἰς βάρος τῶν ἄλλων.

Ἰδού ἡ διαφορά τοῦ γενναίου ἀπό τοῦ τολμηροῦ. ἌΟ πρῶτος κινεῖται μέ ψυχικήν θέλησιν, ὁ δεῦτερος μέ δόλον. ἌΟ τόλμη εἶναι ἀναίδεια· ἡ γενναιότης εἶναι ἀγάπη πρὸς τό δίκαιον. Μή συγχέετε λοιπόν τάς δύο αὐτάς ἐννοίας.

Φαράχ

22-7-1964

Οἱ Νόμοι πρέπει νά εἶναι ἀπλοῖ

ΣΟΛΩΝ: Ἐκ τῶν Νόμων πού πρόκειται νά δώσωμεν, μόνον οἱ ἐννέα θά περιγραφοῦν, διότι ὁ δέκατος περιεγράφῃ ἀπό ἄλλους. Οὔτοι θά βασισθοῦν ἐπὶ τῶν Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου καί θά ἐξηγηθοῦν πλήρως. Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἡ Νέα Κοινωνία θά καταρτίσῃ τούς ἰδικούς της νόμους, δηλαδή, οἱ νόμοι θά εἶναι ἀπλοῖ, διά νά τούς ἀντιλαμβάνεται πᾶς πολίτης. Δέν θά ἔχουν ὑπεκφυγᾶς. Θά εἶναι βάσει τοῦ Οὐρανίου πνεύματος καί τῆς ἐπιγειοῦ γνώσεως, διότι ὅσον περιπλέκετε τήν κατάστασιν, εὐρίσκεσθε εἰς τό ἀδιέξοδον.

Οἱ Νόμοι οὔτοι κατηρτίσθησαν εἰς τόν Οὐρανόν ὑπό τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Πλουτάρχου καί ἐμοῦ. Θά δώσω ἐγώ εἰς τό Γραφεῖον μας τά Κείμενα αὐτῶν, μέ τήν ὑπογραφήν τῶν τριῶν Συνεργατῶν.

ἌΟ νόμος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὀφείλει νά εἶναι ἀκριβής. Ὄταν εἰς μίαν Χώραν ὑπάρχει ἐπὶ ἐνός πταιίσματος εἰς

νόμος καί εἰς ἑτέραν Χώραν ἄλλος νόμος ἐπὶ τοῦ ἰδίου πταισματος, οὗτοι δὲν εἶναι νόμοι, ἀλλ' ἐμπαιγμός τῆς Δικαιοσύνης. Οἱ νόμοι εἰς ὀλόκληρον τόν Κόσμον ὀφείλουν νά εἶναι οἱ αὐτοί, ὥστε νά μή διαφεύγη ὁ ἔνοχος, διὰ νά ἐκτελεῖ τό ἔργον του εἰς ἄλλην περιφέρειαν τοῦ Πλανήτου σας! Διὰ πρώτην φοράν θά δοθοῦν τά πλήρη Κείμενα τῶν Νόμων.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

29-7-1964

Ὁ Λύκος, τό Πρόβατον καί ὁ Ἐλέφας

ΑΙΣΩΠΟΣ: Ἔρχομαι διὰ πρώτην φοράν. Θά ὑπαγορεύσω τόν μῦθον: Ὁ Λύκος, τό Πρόβατον καί ὁ Ἐλέφας.

Τά ζῶα, ἀγαπητοί μου, ἔχουν, ὡς καί ὁ ἄνθρωπος, προτερήματα καί ἐλαττώματα. Εἰς τήν περίπτωσίν μας συμβολίζω τήν ἀνθρώπινον κοινωνίαν. Δηλαδή καί τά τρία ζῶα πού ἀνέφερον, ἀνήκουν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος.

Ἐνῶ ὁ λύκος καί τό πρόβατον διεπληκτίζοντο καί ἦτο ἔτοιμος ὁ λύκος νά δώσῃ τό δίκαιον εἰς τόν ἑαυτόν του, ἐμφανίζεται ὁ ἔλέφας καί λαμβάνει αὐτός τόν λόγον, ὡς διαιτητής τοῦ διαπληκτισμοῦ των.

Καί πρώτον ὀμιλεῖ τό ἀσθενέστερον:

— Ἐγώ, κύριε δικαστά, λέγει πρὸς τόν ἐλέφαντα, δέν ἔπαισα εἰς τίποτε. Προσφέρω εἰς τόν ἄνθρωπον τό ξριόν μου, ἐκ τοῦ ὀποίου πλουτίζει τὰς ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων, δίδω εἰς αὐτόν τό γάλα καί ὀλα τά ἄλλα προϊόντα ἐξ αὐτοῦ, καί τέλος τοῦ προσφέρω ὡς τροφή. Τό λίπος μου εἶναι βλαβερόν, ὡς λέγουν, ἀλλ' ἐμπεριέχει οὐσίας τὰς ὀποίας ὁ ἄνθρωπος δέν ἠδυνήθη νά ἀναλύσῃ, διὰ νά εὗρη εἰς αὐτάς ὄ,τι ἐπὶ τόσα ἔτη δέν εὗρεν. Ὅταν τό δηλητήριον ἔχει φαρμακευτικὰς ιδιότητας, διατί νά μή ἀναζητηθῇ εἰς τό λίπος μου τό φάρμακον, πού οὗτοι δέν δύνανται σὺδαμοῦ ἄλλοῦ νά εὗρουν; Βλέπετε, κύριε δικαστά, πόσον ὀφέλιμον εἶμαι εἰς τόν ἄνθρωπον; Ὁ ἀντίπαλός μου, θέλω νά μάθω, τί προσφέρει εἰς αὐτόν;

ΛΥΚΟΣ: Τό πρόβατον ὀμιλεῖ ὡς παιδίον, μή ἔχον γνῶσιν τῶν πάντων. Διατί θυσιάζεται εἰς τόν ἄνθρωπον καί ἀγνοεῖ ἐμέ, ὀστις εἶμαι ἴσος πρὸς αὐτόν;

ΠΡΟΒΑΤΟΝ: Διατί τότε, κύριε λύκε, ἀπομακρύνεσαι ἀπό τούς ἀνθρώπους καί δέν ζῆς μετ' αὐτῶν, ὀπως ἐγώ; Μήπως ἀπό

δειλῶν; Ἄμφιβάλλω· μᾶλλον μέ σκοπόν μοχθηρόν!

ΛΥΚΟΣ: Κύριε δικαστά, παρεκτρέπεται! Μέ κατηγορεῖ ὡς μοχθηρόν καί ὀφείλω νά τοῦ ἀποδείξω ποῖος εἶμαι!

Ἐὸ Δικαστής δέν ὠμίλει. Σκέπτεται. Παραμένει ἀκίνητος. Λύκος καί πρόβατον ἀναμένουν τήν ἀπόφασίν του καί τέλος τόν ἐρωτοῦν τί θά γίνεῖ. Ἀκόμα θά παραμείνουν ἐπί πολύ πλησίον του;

ΕΛΕΦΑΣ: Κύριοι, ἐξύγισα τάς λέξεις σας, ἐκ τῶν ὁποίων ὡς συμπέρασμα ἔχω νά σᾶς εἶπω τό ἐξῆς.

Οἱ λύκοι εἶναι ὀλίγοι καί νέμονται τούς πολλούς. Οἱ πολλοί, ὡς τά πρόβατα, εὐεργετοῦν, ἀλλά γίνονται συχνά θύματα τῶν λύκων. Ὁ νόμος ὁ ἰδικός μου εἶναι νά δώσω ἐλευθερίαν εἰς τό πρόβατον καί νά καταδικάσω εἰς θάνατον τόν λύκον.

Μετά τήν ἀπόφασιν τοῦ ἐλέφαντος, ὁ λύκος ἐδραπέτευσεν εἰς τήν δάση διὰ νά χαλκεύσῃ τήν μοχθηρίαν του καί τό πρόβατον ἐσώθη πλησίον τοῦ ἐλέφαντος.

Τί δηλοῖ ὁ μῦθος, ἀφήνω νά μοῦ τό εἶπητε σεις.

Αἴσωπος

31-8-1964

Τό Δίκαιον, ἀρχή τῆς καλωσύνης*

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Ὁ δίκαιος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὀφείλει νά εἶναι καί καλός, διότι ἐάν δέν εἶναι καλός ἡ δικαιοσύνη δέν δύναται νά κρατηθῆ εἰς χεῖρας του. Ὅταν λέγω καλός, δέν σημαίνει ὅτι εἶναι καθ' ὅλα ἐν τάξει. Διὰ τοῦτο, ὅταν ἀρχίζωμεν νά δίδωμεν τό δίκαιον, εἰσχωροῦμεν εἰς τό πεδῖον τῆς καλωσύνης.

Δίκαιος ἦτο ὁ Σολομών, ἀλλά ἡ ἰδική του δικαιοσύνη διαφέρει πολύ ἀπό τήν δικαιοσύνην, πού ὁ Πνευματικός Κόσμος ἐπιβάλλει εἰς τούς ἀνθρώπους. Θά εἶπητε, διατί;

Διότι ὁ Σολομών εἶχε εἰς τήν διάθεσίν του, ὅ,τι ἀγαθόν ἠδύνατο νά φαντασθῆ ὁ ἀνθρώπος· πλοῦτη μεγάλα, διασκεδάσεις καί ἐφορτάς ὅσας δέν εἶδεν ὁ ἀνθρώπινος ὀφθαλμός. Εἶχεν

* Ἡ Διδασκαλία αὐτή καθώς καί αἱ ἀκόλουθοι, τοῦ Σόλωνος τοῦ Ἀθηναίου (15-9-1964 καί 10-3-1965), τοῦ Πινδάρου (22-10-1964) καί τοῦ Σωκράτους (23-12-1964 καί 28-1-1965) ἐλήφθησαν ἀπό τό βιβλίον «Ἐφθαρτοι Ὀμίλαιοι (Ὁ Ἀντίλαλος)».

εἰς τὴν διάθεσίν του ὅλους τοὺς σοφοὺς τῶν γνώσεων καὶ συχνά συνδιελέγετο μετ' αὐτῶν καὶ ἀπέκτα σύν τῷ χρόνῳ γνώσεις εἰδικάς, ἀλλὰ πέραν αὐτῶν δέν ἐγνώριζε τὴν ἐπικρατείαν του. Ἦσαν ὅλοι εὐτυχισμένοι; Ἐξῶν ὅλοι των ἀνετον ζοῆν; Ἐδίδετο εἰς ὅλους, ἐπὶ τοῦ Σολομώντος, δικαιοσύνη ἀγνή ἢ ἦτο αὐτὴ τεχνητή;

Ἐάν ὁ Σολομών ἦτο πτωχὸς εἰς τὸ ἔνδυμα καὶ πλούσιος εἰς τὴν ἀγνήν γνώσιν, δέν θά συνεκέντρωνε τοιαῦτα πλούτη καὶ τοσαύτας γυναῖκας εἰς τὴν διάθεσίν του. Ἄρα, ἡ δικαιοσύνη του ἦτο ἐν μέρει ὀρθή, ἀλλ' οὐχὶ δικαία.

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι νύμφη τοῦ ἀγροῦ, τῶν κάμπων, τῶν δασῶν καὶ οὐχὶ τῶν μεγαλουπόλεων. Εἶναι πλουσία εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου καὶ πτωχή εἰς τὰ τεχνάσματα. Δέν κατοικεῖ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ ψεύδους, ἀλλ' εἰς τὴν καλύβην τῆς Ἀληθείας. Δέν ἀνέχεται τὰς κολακείας, ἀλλὰ τὴν εἰλικρίνειαν. Δέν εἰσχωρεῖ εἰς τὰς ἐπιδειξίεις, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπλότητα τῆς καλῆς θελήσεως.

Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἀγνοῖ τὴν Ἀγάπην, ἀγνοεῖ καὶ τὴν Δικαιοσύνην. Ἡ Ἀγάπη εἶναι ἀδελφή τῆς Δικαιοσύνης καὶ ὅπου εὐρίσκεται ἡ πρώτη, ἀκολουθεῖ καὶ ἡ δευτέρα.

Εἶναι δύσκολον εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις δέν ἔχει φώτισιν θεῖαν, νά διακρίνη ποῦ εὐρίσκεται ἡ δικαιοσύνη, διὰ νά δώσῃ τὸ δίκαιον εἰς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην καὶ νά ἐπικρατήσῃ ἡ Ἀλήθεια, καὶ οὐχὶ εἰς τὸν ἐπιβάλλοντα, διὰ τῆς ἰσχύος του, τὸ ψεῦδος ὡς ἀλήθειαν.

Ἐγὼ ὁ Ἀριστείδης, ὁ ἐπιλεγόμενος δίκαιος, οὐδέποτε κατεχράσθην τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος μέ κατεδίωξε, μέ τὴν πρόφασιν τῆς εἰλικρινοῦς, ἀλλὰ ἀδικαιολογίτου φράσεως: «Ἄς ἀλλάξωμεν τὸ ἔνδυμα· ἡ δικαιοσύνη τοῦ Ἀριστείδου παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἔξουσίαν».

Δέν ἦτο ὁ λαός, ὅστις δέν ἤθελεν τὴν παραμονὴν μου εἰς τὸ δίκαιον, ἀλλὰ οἱ ἔχοντες συμφέροντα νά καταπατοῦν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ· καὶ οὕτω ἐπλήρωσα τὴν ἀρχὴν τῆς καλωσύνης μου, ἀπολέσας τὴν θέσιν ἣν κατεῖχον.

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι θεῖον ἐπίτευγμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νά ἀσκοῦν οἱ ἔχοντες πρῶτον φώτισιν θεῖαν καὶ ὕστερον νά εἰδικεύωνται ἐπὶ τοῦ ἐπαγγέλματος, εἰδ' ἄλλως ἡ δικαιοσύνη κλευάζεται ἀπὸ τοὺς ἀπονέμοντας αὐτήν.

Καὶ τότε τί πρέπει νά πράξῃ ὁ δικαστικός, διὰ νά εὐρίσκειται ἐν τάξει ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου;

Νά μελετᾷ συνεχῶς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐλαβείας του νά κρίνῃ τὸ ὀρθόν, ὡς ἐάν ὁ ἴδιος

εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου. Ὑστερον νὰ διακρίνη ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς ὑπερασπίσεως τὴν ἀλήθειαν ἢ τὸ ψεῦδος. Νὰ ζυγίζη τὸ θάρος των, καὶ ἐὰν ἡ ἀλήθεια εἶναι βαρύτερα, ἢ διάκρισις του τότε ἤδη εἶναι ὀρθή. Ἐὰν τὸ ψεῦδος εἶναι βαρύτερον, νὰ εὔρη τὰ αἷτια αὐτοῦ, διότι ἐνίοτε ταῦτα πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς ζωῆς πρὸς συντήρησιν τῆς ὀντότητος.

Τὰ θετικά αἷτια ἀπαλλάσσουν τὸν κατηγορούμενον. τὰ ἀρνητικά καταδικάζουν αὐτόν· ἀλλ' ὁ δικαστὴς δὲν εἶναι θεό-της καὶ ὀφείλει νὰ λαμβάνη καὶ τὴν συμβουλήν τῶν παρέδρων. Προτιμώτερον νὰ δώσῃ ὁ δικαστὴς δικαίωσιν ἀδικον, παρά νὰ περιπέσῃ εἰς τὸ σφάλμα νὰ καταδικάσῃ τὸν δίκαιον ἐπὶ ἀδικίᾳ.

Οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιρῇ τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου, διότι δὲν εἴσθε σεῖς ὁ Δημιουργὸς τῶν καταδικασθέντων. Ἡ τιμωρία, ἢ ἀνθρώπινος τιμωρία εἶναι νὰ ἀφαιρῇ ἐκ τῶν ἐνόχων τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας, νὰ μὴ παρευρίσκωνται μεταξύ τῶν συμπολιτῶν των, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ κακοποιοῦνται ἐν τῇ εἰρκτῇ ἀπὸ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀπευθείας μετὰ τῶν ἐνόχων οὐδεμίαν σχέσιν εἶχον.

Ἡ θεία δίκη ἔχει ὀφθαλμόν ἀόρατον καὶ παρακολουθεῖ τὰ πάντα! Ἐὰν εἴσθε ἐν τάξει μετὰ τὴν συνειδησίᾳ σας, δὲν ἔχετε νὰ φοβῆσθε τὴν Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ. Πρωτίστως ὁμως ὀφείλετε νὰ γνωρίζετε τί εἶναι συνειδήσις. Ὅμιλεῖτε περὶ αὐτῆς, ἀλλ' οὐδὲν γνωρίζετε, ὅταν ἐκλαμβάνετε τὴν ἀσυνειδησίαν ὡς συνειδήσιν. Ἴδού, διατὶ εἰς τοὺς δικαστικούς δὲν παρατηρεῖται ἡ καλωσύνη, διότι ἀσκοῦν ἐπάγγελμα ἀσυνειδήτων καὶ οὕτω καταδικάζουν τὸν ἑαυτὸν των εἰς τὴν δικαίαν τοῦ Θεοῦ τιμωρίαν των.

Μάθετε τί ἐστὶ δικαιοσύνη, διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φωτίσεως, εἰδ' ἄλλως θὰ εὐρεθῆτε εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς ἔνοχοι συνειδητοί.

Ἄριστείδης ὁ Δίκαιος

2-9-1964

Εἰς τοὺς νόμους σας ὑπάρχουν λανθασμένα ἀντιλήψεις

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Οἱ νόμοι σας γενικῶς εἶναι ἄκυροι ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν σας

ὄλοι οἱ νόμοι ὤφειλον νά ἀνανεωθοῦν, διότι ἐντός τῶν ἐννοιῶν των ὑπάρχουν λανθασμένοι ἀντιλήψεις, τὰς ὁποίας ὁ Πνευματικός Κόσμος δέν δύναται νά ὑποστηρίξη, οὔτε νά ἀνεχθῆ.

Ὅπως ἐκ τῆς καλῆς ἐμφανίσεως ἐνός ἀτόμου πολλάκις ἐκτιμᾶτε αὐτό, οὕτω καί ἐκ τῆς ὀρθῆς τοῦ λόγου γραφῆς ἐκτιμᾶτε τόν νόμον, τοῦ ὁποίου τήν ἐννοιαν δέν ἀντελήφθητε ἐν ἐκτάσει. Οἱ Δικασταί διαπράττουν σφάλματα, τά ὁποία καταγράφονται εἰς βάρους των. Τό σκότος ἐσυσκότισε τήν γνῶσιν. Ἡ ἀπιστία ἐνίσχυσε τήν σκληρότητα καί ἡ ἀδιαφορία βασιλεύει ὡς κακή βασίλισσα μιᾶς χώρας.

Ὁ νόμος ἔχει ἱερότητα, ὅταν ὁμως εἶναι ἱερός· εἶδ' ἄλλως ὁ νόμος γίνεται καταπέλτης τῆς εἰλικρινείας καί ἀγνοεῖ τόν πολίτην. Δέν θά ἀνεχθῶμεν πλέον τήν κακὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀλόγου λογικῆς τοῦ ἰσχυροῦ, ὡς ἄρχοντος τοῦ νόμου. Οἱ δικασταί εἶναι φαῦλοι, ἀγράμματοι, μέ γνώσεις σκοτεινάς, μέ συνειδήσιν χρέους καί ἀσχοῦν χρέος ἄνευ συνειδήσεως! Ὁ νόμος διέστρεψεν εἰς αὐτούς τήν ἐννοιαν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καί αὐτοὶ διέστρεψαν εἰς τήν ἐννοιαν τῶν νόμων τόν Λόγον τοῦ Κυρίου!

Ἐγώ ὁ Σόλων, νομοθέτης παναρχαίων πολιτισμῶν*, ὁμολογῶ ὅτι διὰ πρώτην φοράν εἰς τήν ἀνόρθωσιν τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τοῦ λόγου, συναντῶ νόμους τοιαύτης ποιότητος, πρὸς ἐξανδραποδισμόν τοῦ ἀνθρώπου!

Κατηγορῶ τήν κοινωνίαν ὡς ὑπεύθυνον διὰ τοὺς νόμους τῆς. Τά σημεῖα τὰ ὁποία σεῖς δέν δύνασθε νά ἀντιληφθῆτε, διότι σᾶς λείπει ἡ ἱερά φώτισις, θά σᾶς τὰ ὑποδείξω ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ, διὰ νά ἴδητε τήν διαφορὰν τῆς διακρίσεως ἡμῶν, ἀπό τῆς ἰδικῆς σας. Ἐνῷ θά ἡδύνασθε νά εἰσθε ἐνήμεροι τῶν σημείων αὐτῶν, εἰς τό σκότος, ὁμως, δέν βλέπετε τὰ προσκόμματα.

Ὁ νόμος δέν εἶναι ὄπλον φονικόν, ἀλλά φάρμακον πρὸς διευθέτησιν μιᾶς ἀνωμάλου καταστάσεως εἰς τόν ἀνθρώπον. Εἶναι ὁ νόμος συμβουλή καί ὑπόδειξις· διότι ἡ ὑπέρμετρος τιμωρία τοῦ νόμου ἐπαυξάνει τήν ἐνοχίαν τοῦ καταδίκου, καί τότε ποῖος εἶναι ὁ ἔνοχος; Ὁ ἀδικηθεὶς ἢ ὁ ἐνοχοποιήσας ὑπὲρ τό δέον τόν πολίτην;

Τήν περίπτωσιν αὐτὴν οὐδέποτε λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν σας. Διὰ τοῦτο λέγω, ὅτι ὁ νόμος εἶναι σκοτεινὴ ἐνέργεια μέ ἄδικα ἀποτελέσματα. Θά ἐπανέλθω ἀργότερον, διὰ νά συνεχίσω τὰ περὶ νόμου.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΑΔΕΛΦΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ (μὴ σημειωθεῖσα).

* Ὁ Σόλων ἔζησε καί εἰς τήν Ἀρχαίαν Ἀτλαντίδα μέ τό ὄνομα Μήκων καί ὑπῆρξε ὁ πρῶτος νομοθέτης τῆς χώρας αὐτῆς.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ἀγαπητέ ἀδελφέ, ἡ κάθε ἐποχή ἔχει ἰδικούς της νόμους. Οἱ νόμοι τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀρχαίων ἦσαν καλοί διὰ τότε. Σήμερον ὁμως, μέ τήν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος καί τήν ἀντίληψιν τοῦ πολίτου, οἱ νόμοι δέν εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἔπρεπε νά εἶναι. Εἰς τόν κλάδον αὐτόν εἰσθε κατά αἰῶνας ὀπισθοδρομικοί!

Εἰς τήν ἐποχήν τῶν Ἀτλάντων (ἦτο μιά ἐποχή εὐημεροῦσα, ἀνεπτυγμένη καί θεοφοβουμένη), οἱ νόμοι μου ἐθεωρήθησαν ὡς οἱ τελειότεροι ἀπό νομοθέτην. Εἰς τήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα οἱ νόμοι μου, εἶπον ἦσαν καλοί, διότι ὀλίγοι μόνον εἶχον πνευματικήν δύναμιν. Ὁ πολὺς κόσμος ἦτο ἀγράμματος. Δέν εἶναι τό αὐτό μέ τήν σημερινήν ἐποχήν. Ὅσον διὰ τόν κοινοβουλευτισμόν, θά ἀναφερθῶ εἰς τό ἔργον μου: «Κοινοβουλευτισμός καί ἐλευθερος λόγος».

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

15-9-1964

Ὁ Νόμος προστάτης τοῦ πολίτου

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Οἱ νόμοι συνήθως δικαιώνουν τοὺς ἡμίσεις ἐκ τῶν πολιτῶν καί καταδικάζουν τοὺς ἐτέρους. Καί οὕτω ὁ νόμος ἐκπληροῖ τόν προορισμόν του.

Οἱ νόμοι ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Καί ὡς ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς προβλέψεις του εἶναι ἀτελής, ὡσαύτως καί εἰς προβλεπομένας ὑπὸ δικαίου ποινάς, μὴ δυνάμενος νά συλλάβῃ τό ἀπόλυτον, συμπληροῖ τήν ἀγνοίαν του διὰ τοῦ ἐλευθέρου πνεύματος· καί ἰδοὺ ἡ πρώτη ἀδικία τοῦ γραπτοῦ λόγου ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς του.

Οἱ νόμοι σας ἐτόνισα πολλάκις, ὅτι εἶναι ἀτελεῖς ἐν τῇ τελειότητι των. Δέν προβλέπουν τήν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τοῦ χαμηλοῦ ἐπιπέδου εἰς ὑψηλότερον, εὐγενέστερον, ἀνθρώπινον. Ἀλλά χωρὶς νά ἐξετάσουν τὰ κίνητρα τῆς πράξεως τοῦ φαινομενικῶς ἀδικήσαντος καί νά θεραπεύσουν αὐτά, μέ μίαν γνωμάτευσιν πεπλανημένην ἐπιδεινώνουν αὐτά, διὰ τοῦ λόγου τῆς λογικῆς ὀρθότητος.

Ὅταν λέγω, ὁ νόμος προστάτης τοῦ πολίτου, ἐννοῶ ὅτι ὁ νόμος καθοδηγεῖ εἰς τήν εὐθείαν ὁδόν καί οὐχί εἰς τήν παραστρατημένην. Δηλαδή, ὁ νόμος δέν πρέπει νά καταδικάζῃ τόν φαινομενικόν ἔνοχον καί νά τοῦ χαλκεύῃ τήν ἐχθρότητα πρὸς τήν κοινωνίαν, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀδελφός αὐτῆς.

Ὁ νόμος ὀφείλει νά προστατεύη κατά τρόπον ἐπιμελημένον τὰ γενικά συμφέροντα, ὥστε οἱ δικάζοντες ἀντιλαμβανόμενοι τήν ἱερότητα τῆς θέσεώς των, νά ἀπονέμουν δικαιοσύνην συνειδητῆν. Αὐτόν τόν σκοπὸν ἔχει ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου, εἰδ' ἄλλως ὁ νόμος θά εἶναι πεπλανημένος.

Ὁ πολίτης τότε θά σεβασθῆ τόν νόμον, ὅταν καί αὐτός τόν προστατεύει. Τό νά φοβῆται τις τόν νόμον, σημαίνει, ὅτι οὗτος ὑποκρύπτει ἐκδίκησιν καί ἀναπτέρωσιν τοῦ μίσους τοῦ δικαστοῦ, ὄχι τόσον ἔναντι τοῦ ἐνόχου, ἀλλά τῆς κοινωνίας.

Ἴσως τις τῶν νομοθετῶν μέ διέκοπτε διὰ νά μοῦ εἴπῃ:

— Ὠραῖα τά λέγεις ἀδελφέ Σόλωνά ἐκ τοῦ ὕψους σου. Διότι τό ἰδικόν σου πρῖσμα εἶναι τελείως διάφορον ἀπό τό ἰδικόν μας. Καί ὡς μή ἰστάμενοι εἰς τό ἀγνόν ὕψος σου, πῶς θέλεις νά γνωματεύσωμεν εἰς τόν ὑλικόν κόσμον, σκέψεις Οὐρανίας; Γνωρίζω ὅτι κάτι ὑπάρχει τό μῆ ὀρθόν εἰς τούς νόμους μας, ἀλλά δέν δύναμαι νά εὕρω αὐτό.

— Ἀδελφέ, ἀπαντῶ εἰς τόν συνετόν παρατηρήσαντά μοι, δέν ἔρχομαι νά καταργήσω τούς νόμους σας, διότι τότε ὅλοι θά εὐρίσκεισθε συνεχῶς εἰς κατάστασιν μάχης καί ὁ εἷς θά κατεσπάραιε τόν ἄλλον. Οἱ νόμοι σας ἐν τῇ ἀτελείᾳ των εἶναι χρήσιμοι, ἀλλά διὰ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου, δέον οὔτοι νά γίνουν ἀνθρωπινώτεροι, ἐάν δεδαίως θέλετε νά λέγεσθε ἀνθρωποι καί νά μή συνταυτίζεσθε μέ τά ζῶα, τῶν ὁποίων τό ἔνστικτον εἶναι τόσον ἀνεπτυγμένον, ὅσον καί οἱ σημερινοί σας νόμοι εἶναι σαθροί εἰς τήν κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν.

Πῶς ὁμως θά φθάσετε εἰς τό νά θεσπίσετε νόμους ἀνταξίους τοῦ πνεύματός σας;

Τοῦτο θά ἐξαρτηθῆ ἀπό τήν φώτισίν σας. Ταύτην ἀφθόνως σᾶς ἀποστέλλει ὁ Οὐρανός, διὰ νά κερδίση τήν πίστιν σας πρός Αὐτόν, ὥστε διδασκόμενοι νά ἀποκτήσετε τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια πρός κατανόησιν πολλῶν ἀγνώστων σημείων τῆς ἀνθρωπίνου ὄντοτης, καί τότε θά ἀντιληφθῆτε τήν ἀλλαγὴν πού πρέπει νά ὑποστοῦν οἱ νόμοι σας.

Ὅταν ὁ νόμος δέν εἶναι προστάτης τοῦ πολίτου, τότε εἶναι ὑπουργὸς ἐχθρὸς αὐτοῦ.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

Ἱερός ὁ Νόμος διὰ τήν προστασίαν τῶν πολιτῶν

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Προτοῦ ἀρχίσει ἡ ὑπαγόρευσις τῶν Νόμων, ὀφείλω νά δώσω ἐξηγήσεις ἐπί πολλῶν σημείων, ἀφορώντων εἰς τοὺς Νόμους καί τόν ἀγνωστον ἄνθρωπον.

Οἱ Νόμοι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἀναγκαῖοι διὰ τήν ἀνθρωπότητα. Ἐάν δέν ὑφίσταντο, ὁ εἰς θά κατεσπάραζε τόν ἄλλον. Ἀλλά σύν τῷ χρόνῳ, τό πνεῦμα ἀναπτύσσεται καί οἱ νόμοι δέν δύναται νά παραμένουν οἱ αὐτοί, ὅπως καί σεῖς δέν ἐνδύεσθε ὅπως οἱ παλαιοὶ προπάτορές σας. Μεταξύ ὁμως ἐνδυμασίας καί νόμου. ὑπάρχει τεραστία διαφορά.

Ἡ ἐνδυμασία εἶναι ἀναγκαῖον κάλυμμα τοῦ σώματος, ἐνῶ ὁ νόμος εἶναι ἱερός, ὡς πρός τήν προστασίαν τῶν πολιτῶν. Τό ἐνδύμα πολλάκις ἔχει καί ἐλαττώματα ἐπί τοῦ σώματος. Ὁ νόμος δέν πρέπει νά ἔχη τοιαῦτα. Ἀντιθέτως, ὁμως, δέν εἶναι μελετημένος ἐπί τοῦ ἀγνωστοῦ ἀνθρώπου· διὰ τοῦτο εἶναι καί ἐλαττωματικός!

Σήμερον ὑπάρχουν νόμοι θεσπισθέντες ἐπί νέων βάσεων, ὅπως οἱ τοῦ Βορῶ. Ναί μέν εἶναι ἀρτιώτεροι τῶν παλαιῶν, ἀλλ' ἔχουν ἑλλείψεις τάς ὁποίας δέν ἀντελήφθη ὁ ἄνθρωπος, διότι ἐκ τοῦ πρίσματός του ὁ,τι ὑπέπεσεν εἰς τήν μονόπλευρον ἀντίληψίν του, ἐσκέφθη καί ἐθέσπισεν τόν νόμον, ὅστις δέν ἱκανοποιεῖ τάς Ἀρχάς μας.

Δέν εἶναι νόμοι ἀνθρώπινοι, ἀλλά νόμοι ἐπιβάλλοντες μίαν τάξιν εἰς τάς προβλέψεις μιᾶς Ἀρχῆς, ἥτις ἔχει τήν ἐντύπωσιν ὅτι ἐπραγματοποίησε κάτι τό τέλειον!

Ὅπως ὅλα εἶναι ἀτελῆ εἰς τόν ἄνθρωπον, οὕτω καί ὁ νόμος ἀνθρώπινος παρουσιάζεται, ἀλλά δέν εἶναι τοιοῦτος. Ἐάν δέν μελετηθῇ ὁ ἄνθρωπος, ὁ νόμος πλανᾶται. Ὁ ἀδικηθεὶς δύναται νά γίνῃ ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης καί ὁ δικαιωθεὶς νά καταστρέψῃ τό πᾶν· λαμβάνω τάς ἀντιθέσεις.

Βεβαίως ἡμεῖς, ὡς Ἀόρατοι, βλέπομεν τελειότερον τά πάντα. Εἰς τήν Γῆν σας εἶχομεν καί ἡμεῖς τάς ἀτελείας μας. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος, διὰ τόν ὁποῖον σήμερον ἐξαπολύομεν μάχην πρός ὅλας τάς κατεθύνσεις φωτίζοντες καί σεῖς φωτιζόμενοι νά ἐπανεῦρετε τόν τρόπον τῆς διεξαγωγῆς ἐρεῦνης ἐπί τοῦ ἀγνωστοῦ ἀνθρώπου, διὰ νά ἐμπνευσθῆτε τόν νόμον, ὅστις πρέπει νά ἐφαρμόζεται. Εἰς τό σημεῖον αὐτό θά σᾶς δώσω καί ἄλλας Ὀμιλίας μου συμπληρώνοντας τά κενά.

Μή συγχέετε τόν Ἄγραφον Νόμον μέ τόν γραπτόν. Ὁ Ἄγραφος Νόμος δι' ἑσᾶς εἶναι ἀνεξιχνίαστος· ὁ γραπτός ἔχει ἔννοιαν, οὐχί ὁμως ἀγνήν. Αὐτό θά ἔξετάσωμεν.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

22-10-1964

Ἡ ἠθική ἀρχή εἰς τόν ἄνθρωπον τοῦ δίδει τήν ἀγνότητα

ΠΙΝΔΑΡΟΣ: Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, γεννᾶται ἐλεύθερος εἰς τήν σκέψιν, μέχρις ὅτου ἀποκτήσῃ αὐτήν εἰς τόν στίβον τῆς ζωῆς του. Ἡ σκέψις γεννᾶται ἀπό τὸ πνεῦμα. Ἐάν λοιπόν τὸ πνεῦμα εἶναι φωτισμένον, αἱ σκέψεις του εἶναι ἐφαρμόσιμοι εἰς τήν ζωὴν καὶ τοῦ δίδουν τήν δυνατότητα νὰ ἐκτιμᾷ αὐτὰς ἀπὸ τὴν ἀπόδοσίν των. Ἐάν τὸ πνεῦμα ἀσχοληθῇ μὲ ζητήματα τὰ ὁποῖα δὲν ἀφοροῦν τὴν ποιότητα τῶν ἔργων, διότι δὲν συνεργάζεται τὸ πνεῦμα μετὰ τοῦ Θεοῦ Φωτός, τότε παρεκτρέπεται καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν φώτισίν μας, δημιουργῶν ἕνα κόσμον κατὰ τὴν ἰδικήν του θέλησιν καὶ ἀντίληψιν.

Ὅταν λοιπόν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἰλαρὸν φῶς, ἔχει καὶ ἠθικὰς ἀρχάς, αἱ δὲ ἠθικαὶ ἀρχαὶ ἐξαγνίζουν τόν ἄνθρωπον καὶ οὕτω λέγομεν ὅτι τοῦτος ἢ ἐκεῖνος ἔχουν ἀγνήν ψυχὴν. Ἐχων ὁ ἄνθρωπος ἀγνήν ψυχὴν, σημαίνει ὅτι ὑπεδούλωσε τὸ πνεῦμα του εἰς τὴν ψυχὴν καὶ ἐχρησιμοποίησε τὴν ἰσχύν του ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, ὥστε νὰ τιμᾶται ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους του ὡς ἀποδοτικὸς εἰς τὸ γενικὸν συμφέρον.

Πόσοι ὁμως εἶναι οἱ ἄνθρωποι μὲ αὐτὰς τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ τὴν φώτισιν τοῦ Οὐρανοῦ; Ἐλάχιστοι. Διότι ἡ ἀνάγκη τῆς ζωῆς ἐπεμβαίνει εἰς τὸν χαρακτήρα των καὶ ἐάν αὐτὸς εἶναι ἀστατος, τότε μὴ ἀναμένετε ἀπὸ τοιοῦτον ἄνθρωπον κοινωφελές καλόν. Ὅσον δὲ ἡ θέσις του ἀνυψοῦται ἐντὸς τῆς κοινωνίας, τόσον πονηρότερος καὶ ὑποκριτὴς γίνεται, ἐμφανίζων μορφήν ἀγαθὴν, ἐνῶ ἔχει ποταπὴν καὶ ἀνεξέλικτον φύσιν.

Ὅταν, ἀδελφοί μου, φθάσετε εἰς τὸ σημεῖον, πὺρ ἡ Πολιτεία σας νὰ ἔχη νόμους ἠθικοὺς, ἐπὶ βάθρων ἠθικῶν, τότε θά λειτουργήσῃ ὁ Νόμος τοῦ Φωτός πρὸς ἀγνοποίησιν τῶν ἀδελφῶν σας.

Ἐάν ἡ κοινωνία εἶναι σήμερον αἰσχροῦ – ἀπὸ ποικίλας

ἀπόψεις – διὰ τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν εὐθύνεται ὁ πολίτης ὡς μονάς, ἀλλὰ ἡ Διοίκησις, ὡς σύνολον μιᾶς ἀποφάσεως μὴ ἐφαρμοζομένης ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ ἐξαγνισμοῦ τοῦ πολίτου.

Πότε ἐπιτέλους θὰ ἐμφανισθῇ μία τοιαύτη Πολιτεία μὲ ἀρχὰς ἠθικὰς, οὐχὶ βασιζομένας ἐπὶ τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ ἐπὶ νέων τοιούτων, ἀπηλλαγμένων ἀπὸ τὰς ἐπιδράσεις τῶν παλαιῶν νόμων ἐπὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς προσηλυτήσεως τῶν πολιτῶν εἰς τὴν ὀρθὴν καὶ πεφωτισμένην ὁδὸν τοῦ θείου ἠθικοῦ νόμου; Ἔχετε κακὴν γνώμην ἐπὶ τῆς ἠθικῆς, διότι ἀγνοεῖτε τὴν ἔννοιαν αὐτῆς. Ἡ ἠθικὴ ὑπόστασις τῆς ὄντοτης κατεργάζεται τὴν ἀγνὴν σκέψιν καὶ αὕτη ἐφαρμόζει τὸ δίκαιον μὲ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ τιμωρία δὲν εἶναι τὸ κατάλληλον μέσον πρὸς φωτισμὸν τῆς συνειδήσεως· συσκοτίζει ἔτι περισσότερο τὸ πνεῦμα καὶ καταλύει τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν. Μὲ τὴν τιμωρίαν ἐνεργεῖτε μὲ κακὴν σας πρόθεσιν, ὥστε ὁ τιμωρούμενος, δικαίως ἢ ἀδίκως, ἐνδυναμώνει τὸ μῖσος πρὸς τὸν τιμωρήσαντα αὐτόν.

Οἱ τιμωρούμενοι, εἰς μίαν ἀξίαν τοῦ φωτὸς τῆς Πολιτείας, κρατοῦνται ὡς μαθηταί, διδάσκονται τὸν θεῖον λόγον τῆς Ἀρχῆς μας, τὸ πῶς ὀφείλουν νὰ φέρωνται καὶ νὰ ἀγαποῦν τοὺς συνανθρώπους των, διὰ νὰ μὴ περιπέσουν, ἐλευθερούμενοι, ἐκ νέου εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα. Ὅταν ἡ διδασχὴ αὕτη γίνῃ κατὰ τρόπον ἐλκυστικὸν καὶ ἀνθρώπινον, θὰ ἔλξη τοὺς κρατούμενους, θὰ συνενίσχῃ αὐτούς, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τῆς ἀντιλήψεώς των τὴν κακὴν χρῆσιν τοῦ λόγου ἢ τῆς πράξεώς των, διὰ νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ὀρθότητος.

Αἱ διδασχὰι αὗται ὀφείλουν νὰ γίνωνται ἐκ τοῦ ἄμβωνος καὶ ἐκ διαφόρων ἐδρῶν, ὅπου συγκεντροῦνται οἱ πολῖται ὡς ἀκροαταὶ τῆς ὀρθότητος. Ἐὰν ἡ Ἀρχὴ τῆς Πολιτείας στερεῖται ἰκανότητος πρὸς φώτισιν, ἐπόμενον εἶναι οἱ πολῖται νὰ περιπίπτουν εἰς σφάλματα καὶ ἡ Διοικοῦσα Ἀρχὴ νὰ γίνῃται δήμιος αὐτῶν. Ὅποτε καὶ αἱ δύο πλευραὶ νὰ ἀναμένουν τὴν θείαν τιμωρίαν τοῦ Ἀγράφου Νόμου.

Εἶναι δυνατόν, θὰ εἴπουν τινές, ὡς εἰδικοὶ ἐπὶ αὐτῶν τῶν θεμάτων, νὰ ὑπάρξῃ τοιαύτη χρηστὴ κοινωνία, ὅταν τὸ ἔμφυτον εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι κακῆς ποιότητος;

Καὶ ἀπαντῶ εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν ἀπορίαν ταύτην: Μάλιστα, ἀδελφοί. Ὁ λέων ἔχει ἔμφυτον, ἐξ ἐνστικτοῦ νὰ ἐφορμᾷ ἐπὶ τοῦ θύματός του καὶ νὰ κατασπαράξῃ αὐτό. Καὶ ὁμοῦς δαμάζεται καὶ μεταβάλλεται εἰς ἡπιότερον θηρίον. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ πνεῦμα καὶ διὰ τοῦ πνεύματος δύνασθε νὰ δαμάσετε αὐτόν, εἰς σημεῖον ὥστε νὰ τοῦ ἀφαιρέσετε τὸ ἔμφυτον τῆς θηριωδίας του,

τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιστήμη νομίζει, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ἐκριζώ-
ση.

Ὁ λόγος τὰ πάντα κατορθώνει, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζη τις, πῶς
ὀφείλει νὰ μεταχειρισθῆ τὸν λόγον, ὡς ἀποτελεσματικὸν ὄπλον.
Ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Λόγου ἐδημιούργησε τὰ πάντα. Σεῖς οἱ ἄνθρω-
ποι, διὰ τοῦ λόγου δύνασθε, ὡς ὁ Θεός, νὰ πλάσετε καὶ νὰ
διαπλάσετε τοὺς ἀνθρώπους εἰς πλάσματα ἄξια τῆς ἀποστολῆς
των.

Ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἀντιδρᾷ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πρόοδον τοῦ
ἀνθρώπου καὶ ἡ ἄρχουσα Κυβέρνησις ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν τύχην
τοῦ πολίτου τῆς, τότε ἡ Κοινωνία λαμβάνει μορφήν μινωταύρου
καὶ κατασπαράζει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ἴδια τῆς σπλάγγνα.
Διατί;

Διότι δὲν ὑπάρχει ἀγνότης εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ζώντων ἐντὸς
μιας κοινωνίας μὲ ἀρχὰς τῆς ζούγκλας κεκαλυμμένας μὲ κλά-
δους ἐλαίας.

Φυσᾷ ὁ ἄνεμος τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ ἀποτινάξῃ τὸν κονιορ-
τὸν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ζητεῖ τὸν λόγον τῆς
ὑπάρξεώς του. Φυσᾷ ὁ ἄνεμος διὰ νὰ ἐξαγνίσῃ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ
ἴδῃ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης νὰ σκορπᾷ τὰς ἀκτίνας του εἰς πάντας,
ὥστε νὰ μὴ παραπονήται τόσον ὁ ἀδικήσας ὅσον καὶ ὁ ἀδικη-
θεὶς, ἀναγνωρίζοντες ὅτι εἶναι ἀδελφοὶ καὶ οὐχὶ ἐχθροὶ ἐν τῇ
ζωῇ.

Πίνδαρος

16-12-1964

Περὶ Ἐλευθερίας

ΦΑΡΑΧ: Σήμερον θά ὁμιλήσω περὶ Ἐλευθερίας.

Ἡ Ἐλευθερία εἶναι τὸ ὑπέρτατον ἀγαθὸν διὰ τὸν ἄνθρω-
πον. Ἄνευ ἐλευθερίας δὲν ὑπάρχει πρόοδος, οὔτε εἰς τὴν Ἐπι-
στήμην, οὔτε εἰς τὰς Τέχνας, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὰ Γράμματα.
Ὅταν ὁ ἄνθρωπος διαισθανθῆ δέσμευσιν τοῦ λόγου του, παύει
νὰ εἶναι ἐλεύθερος.

Ἡ ἐλευθερία δίδει τὴν πλήρη κίνησιν πρὸς ὅλας τὰς κατευ-
θύνσεις. Ἄρα, ἡ ἐλευθερία εἶναι ὄθησις πρὸς ἐνέργειαν. Εἰς τὸ
σημεῖον τοῦτο ὀφείλω νὰ διευκρινήσω τὸ ἀγαθὸν τῆς ἐλευθε-
ρίας.

Ἀπόλυτον ἐλευθερίαν ἔχει ἕξ ἑαυτοῦ μόνον ὁ Ἄναρχος,

διότι είναι Πηγή τῶν Πάντων.

Ὁ ἄνθρωπος φανταζόμενος τόν ἑαυτόν του ὡς μικρόν θεόν, ἀναζητεῖ ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ του ὀρίζοντας ἀγνώστους εἰς αὐτόν· καί τὰ ἀγνωστα μεταβάλλονται εἰς ἐμπόδια τοῦ ὀρθοῦ ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ. Τότε παρεμβαίνει ἡ ἠθική, ἵνα περιορίσῃ τήν ἐλευθέραν του κίνησιν καί τόν συνείση, διά νά δυνηθῇ ἐντός τῆς καθαρᾶς του σκέψεως νά εὔρῃ τήν ἰσοσταθμισμένην κίνησιν τοῦ Λόγου καί τῆς Πράξεως. Ἄρα, ἡ ἐλευθερία εἶναι συμβατική. Τοῦτο ὀφείλει νά ἀναγνωρίσῃ ὁ συνेतός, διότι εἰς τόν κόσμον τῆς φθορᾶς ὅλα εἶναι ἐλεύθερα καί ἂν ὁ ἄνθρωπος παρεκτραπῇ καί εὔρῃ ἐλεύθερον τό ἔδαφος πρὸς καλλιέργειαν τοῦ κακῶς κειμένου, θά σπείρῃ μέ εὐχέρειαν τόν σπόρον τῶν ζιζανίων.

Αἱ Κοινωνίαι τῶν Ἐθνῶν ἀντελήφθησαν τό προερχόμενον κακόν ἐκ τῆς πλήρους ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου καί ἔθεσαν φραγμούς διά νόμων. Ἄλλ' οἱ φραγμοί οὗτοι δέν εὐσταθοῦν εἰς τὰς διατυπώσεις των. Εἶναι φραγμοί ἀνθρώπινοι καί ἀποβλέπουν μόνον ἕως ἑνα ὠρισμένον σημεῖον. Ἐκεῖθεν οἱ φραγμοί οὗτοι εἶναι ἀτελεῖς διά τήν ψυχοσύνησιν τοῦ ἀτόμου. Διά τοῦτο πολλάκις ἐτονίσθη, ὅτι οἱ νόμοι οἱ ὅποιοι ἔθεσπίσθησαν κατὰ βούλησιν τῶν ἀνθρώπων δέν εἶναι ὀρθοί, ἀλλά ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι θά θεσπισθοῦν ἐν συνεργασίᾳ τοῦ Θεοῦ Φωτός καί τῶν ἀνθρώπων, διά νά εἶναι προσιτοί καί δίκαιοι εἰς τούς πολίτας.

Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι Θεός. Ἐχει πνεῦμα· ἐπηρεάζεται. Ἐχει ἀνάγκας· ζητεῖ νά ἀποκτήσῃ ὅ,τι τοῦ ἐλλείπει. Εἶναι μέλος μᾶς κοινωνίας· ἐπιδιώκει εἰς αὐτήν θέσιν ἀνάλογον τῆς μορφώσεώς του. Ὅλα αὐτὰ παρεμβαίνουν εἰς τό πνεῦμα καί τόν συσκοτίζουν, ὅποτε δέν δύναται νά συλλάβῃ τήν θείαν φώτισιν καί τό πνεῦμα ὑπαγορεύει εἰς αὐτόν τόν νόμον, τόν ὅποιον εὕρισκει κατάλληλον καί οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ συμφωνοῦν, διότι καί οὗτοι εὕρισκονται εἰς τήν αὐτήν κατάστασιν μετ' αὐτοῦ.

Δυστυχῶς, οὐδεὶς ἐκ τῶν σημερινῶν κορυφαίων τῆς Ἐπιστήμης ἠδυνήθη νά ἀντιληφθῇ τί εἶναι ἐλευθερία. Ὁ καθείς ἐξ αὐτῶν τήν ἀντιλαμβάνεται κατὰ τήν πνευματικὴν μόνον μόρφωσίν του. Ἡ ἐλευθερία ὑπάγεται εἰς τόν νόμον· ἀλλ' ὅταν δέν γνωρίζουν τί ἐστὶ νόμος, πῶς θά γνωρίσουν τήν ἐλευθερίαν; Ἀποκτώντες δέ αὐτήν, καταχρῶνται τοῦ ὑψίστου τούτου ἀγαθοῦ πρὸς βλάβην χιλιάδων ἀδελφῶν.

Ἄνθρωπε, εἶσαι ἐλεύθερος εἰς τόν λόγον καί εἰς τήν πρᾶξιν, ἀρκεῖ νά μὴ βλάβῃς οὐδένα· καί τότε ἡ ἐλευθερία σου εἶναι αὐτὴ πού ὀφείλεις νά ἀγαπᾷς, σεβόμενος τήν ἐλευθερίαν ἐπίσης καί τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὅστις ἐπίσης ὀφείλει νά πρᾶττῃ ὅ,τι καί σύ

πράττεις, διά νά εἶναι ὁ κύκλος τῆς ἐλευθερίας ὁ αὐτός πρὸς πάντας.

Ὅταν λέγω κύκλος, ἐννοεῖτε τί σημαίνει τοῦτο;

Σημαίνει φραγμόν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως τῶν πάντων, ὥστε ὅλοι νά ἀκολουθήτε τὴν ἰδίαν κυκλικὴν γραμμὴν, ἵνα μὴ ὁ εἷς ἐξερχόμενος αὐτῆς καὶ ὁ ἕτερος ἐπανερχόμενος διά νά ἴδῃ καὶ πάλιν ἐξέλθῃ, δημιουργήσῃ κυκεῶνα μιᾶς ἐννοίας τόσον εὐλογημένης ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχήν. Ἡ ἐλευθερία εἶναι ὑπέρτατον ἀγαθόν, ὅταν εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς ἐννοίας τῆς.

Ἡ ἄκρως ὑπέρμετρος ἀγάπη, δέν ἀποδίδει καρποὺς ὠφελίμους εἰς τὴν Γῆν. Ἀντικαταστήσατε τὴν ἀγάπην διά τῆς ἐλευθερίας, διά νά ἴδῃτε τί αὕτη δύναται νά ἀποδώσῃ. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἐδίδαξε τὸ μέτρον. Οὐδεὶς ἄλλος εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον, διά παραβολῆς, ἐδίδαξεν ὡς ὁ Κύριος. «Ἐάν ἔχῃς δύο ἱμάτια, νά δίδῃς ἓνα εἰς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην αὐτοῦ ἀδελφόν σου». Μόνον τὸ μέτρον τοῦτο ἐπαληθεύει τὴν ἀπέραντον Ἀγάπην τοῦ Κυρίου. Εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐάν ἐφηρμόζετο μέ προθυμίαν, οὐδεὶς πένης θά εὐρίσκετο εἰς τὴν Γῆν σας, ἢ ὅποια θά μετεβάλλετο εἰς κόσμον εὐδαίμονα καὶ σάφρονα.

Ὅ,τι ἐλάλησεν Ἐκεῖνος εἶναι Ἀλήθειαι ἄσβεστοι· καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐπραξεν ὅ,τι Αὐτός, ἄρα Οὗτος ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν τῶν ἄλλων. Ἴδού, διατί ὑπάρχει ἡ διάκρισις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ Θεοανθρώπου.

Ὁ Θεὸς δέν ἠδύνατο, ὡς Ἀρχὴ τῶν Πάντων, νά λάβῃ σχῆμα ἀνθρώπου καὶ ἐξέλεξε τὴν Ἀνωτάτην Ψυχὴν, τὴν Ὅποیان υἱοθέτησε διά τοῦ Λόγου Του Υἱόν. Καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι πρᾶξις ἀνθρώπινος, ἀλλὰ Οὐράνιος καὶ σημαίνει ἀπόλυτον Συνεργάτην Αὐτοῦ.

Ἡ Νέα μας Γραφή σκοπὸν ἔχει νά διευκρινίξῃ τὰ πάντα καὶ οὐχὶ νά συσκοτίξῃ. Ὅσοι ἔχουν πνεῦμα καθαρὸν, θά ἀντιληφθοῦν τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Ὅσοι πάλιν φωτίζονται ἐκ τῆς συσκοτίσεως, χωρὶς νά τὸ ἀντιλαμβάνωνται, ἄς ἀκολουθήσουν τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας των!

Ἐδίδαξα, ἠκούσατε, φωτισθεῖτε!

Φαράχ

Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ σκότους

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ὅταν, ἀδελφοί μου, ὀμιλῶ περὶ σκότους, σεῖς νὰ ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι πρόκειται περὶ πνευματικοῦ τοιοῦτου, τὸ ὁποῖον εἶναι δύσκολον νὰ διακρίνετε, ὅταν ὁ ἐμφανιζόμενος νοῦς, παρουσιάζεται με ἀκτινοβολίαν ἡλίου.

Ἡ γήινος ἀρχή, ἣτις ἐλέγχει καὶ ἀπονέμει τὸ δίκαιον, ὀνομάζεται Δικαιοσύνη, ἣτις δυστυχῶς δὲν ἀσκεῖ τὸ δίκαιον, διότι ἀγνοεῖ αὐτό. Διατί τὸ ἀγνοεῖ; Διότι ὁ δικαστικὸς εἶναι ἄνθρωπος με ἐλαττώματα, ψυχικὰς ἐλλείψεις καὶ ἐπὶ πλέον ἔχει πνεῦμα ἀκατέργαστον, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ του χρέους.

Ὁ μὴ εἰδικὸς ἀρκεῖ νὰ καταλάβῃ θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ζωὴν του, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ περαιτέρω. Ἡ Δικαιοσύνη ὁμῶς εἶναι ἱερὸν καθήκον. Διὰ τοῦτο, ὅστις ἀναλαμβάνει νὰ ἀποδίδῃ τὸ δίκαιον εἰς τὸν ἀδικούμενον, ὀφείλει πρωτίστως νὰ εἶναι πρόσωπον εὐὐπόλη-πτον καὶ ἀντικειμενικόν. Νὰ σέβεται τὰς ἀρχὰς τοῦ ἠθικοῦ νόμου, νὰ περιφρουρῇ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἐμψυχῶνῃ τὸν ἀθῶον καὶ οὐχί, διὰ λόγους σκοπιμότητος νὰ κλείῃ μίαν ὑπόθε-σιν καταδικάζων τὸν ἀθῶον, ὑπὲρ τοῦ ἐνόχου, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ἄξιον πολίτην, διότι κατέχει θέσιν ὑψηλὴν ἐν τῇ κοινω-νίᾳ. Ὁ δικαστὴς νὰ μὴ ἀποβλέπῃ εἰς τὰ ἑαυτοῦ ὀφέλη, ἐπισκιά-ζων τὴν δικαιοσύνην διὰ τοῦ σκότους καὶ νὰ κυβερνᾷ με τὸ ὑψηλὸν ἔνδυμα τοῦ δικαίου!

Εἶναι ἀκατανόητον, πῶς ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος παραδέχεται, ὅτι ἔχει ὡς φύλακά του τὸν νόμον, ὅταν οὗτος ἐφαρμόζεται κατὰ τὴν νοσηρὰν ἀντίληψιν τοῦ δικαστοῦ, ὑπὲρ τοῦ ἰσχυροτέ-ρου καὶ κατὰ τοῦ ἀδυνατωτέρου. Οἱ δικασταὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι τὰ ἱερώτερα πρόσωπα ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Δυστυχῶς εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Γῆς σας, καταλαμβάνουν τοιαύτας θέσεις ἄτομα ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀξίας, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων.

Σήμερον διοικεῖ τὸ ἄδικον. Εἰς σπανίας περιπτώσεις μετα-ξὺ ἀνθρώπων τῆς ἰδίας κατηγορίας, ὁ δικαστὴς προσπαθεῖ διὰ τῆς κρίσεώς του, νὰ ἐξιχνιάσῃ ποῖος ἐκ τῶν δύο ἀντιδικούντων ἔχει δίκαιον, ὁ Α ἢ ὁ Β. Καὶ ἐδῶ ἀκόμη δυνατὸν νὰ πλανηθῇ εἰς βάρους τοῦ δικαίου.

Δὲν διαμφισθητῶ, ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶναι εἷς λαβύρινθος, διὰ τοὺς δικαστάς. Δυστυχῶς οὗτοι δὲν ἔχουν τὸ φῶς τῆς θείας Χάριτος. Πάντως ἐπωμίζονται ὅλας τὰς πλάνας των, διὰ τὰς ὁποίας θὰ δώσουν λόγον εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦ Κυρίου, ὅταν ἀπογυμνωθῇ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ δι' αὐστηροῦ ἐλέγχου ἀπο-

δείξη τὰ σφάλματα τῆς ὄντοτης, διὰ νὰ καθωρίση εἰς αὐτὴν τὴν ποινὴν τῆς. Οἱ δικασταὶ καταδικάζουν, διὰ νὰ καταδικασθοῦν.

Οὐδεὶς ἔχει τὸ ἱερόν δικαίωμα τῆς ἀφαιρέσεως τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου.

Κύριοι δικασταί, τί σᾶς ἔπαισε ὁ τάδε διὰ νὰ τὸν καταδικάσετε εἰς θάνατον; Λέγετε, ὅτι ἦτο ἔνοχος καὶ σεῖς ἠσκήσατε τὴν δικαιοσύνην. Ἐὰν δὲν ἦτο πράγματι ἔνοχος, ὡς διὰ τῆς δικαστικῆς σας ἀποφάσεως ἀπεφάνθητε ὅτι τῷ ὄντι ἦτο ἔνοχος, τότε σεῖς εἰσθε δύο φορὰς ἔνοχοι, καταδικάσαντες εἰς θάνατον συνάνθρωπόν σας μετὰ τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν προστριβὴν εἶχατε καὶ ἡ συνειδήσις σας ἐπανεπαύθη. Κατόπιν χρόνου ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὐτὴ δίκη, καὶ ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ καταδικασθεὶς καὶ ἐκτελεσθεὶς ἦτο ἀθῶος. Ἡ πλάνη σας δὲν δικαιολογεῖται. Ἐὰν ἔχετε ἴχνος συνειδήσεως, εἰπέτε μου εἰς ποῖον βαθμὸν ἐγκληματικότητος ἀνήκετε;

Ποῖος, κύριοι δικασταί, εἰς τὴν περίπτωσιν ἦν ἀνέφερον εἶναι ὁ ἔνοχος; Σεῖς θεβαίως. Καὶ σᾶς ἀνέχετε ἡ κοινωνία ὡς ἄρχοντας τοῦ Δικαίου; Ὅχι θεβαίως. Ἄλλ' ἔχετε τὴν ὑποστήριξιν ἄλλων ἀρχόντων, οἵτινες σᾶς τείνουν χεῖρα βοηθείας, διὰ νὰ καλύψουν ἐντὸς τοῦ σκότους, τὸ ἄδικον ὑπὲρ τοῦ ἀδικήσαντος.

Δυστυχῶς, εὗρίσκεσθε ὅλοι οἱ δικασταὶ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς κρίσεως, διότι οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος ἔδωσε πλήρη δικαιοσύνην εἰς τὸν συνάνθρωπόν του. Τὸ λειτούργημα τῆς δικαιοσύνης λησμονεῖτε ὅτι εἶναι ἱερόν, καὶ δὲν δύναται τὸ Κράτος νὰ ἐνισχύσῃ τὰς θέσεις τῶν ἀνεξελέγκτων λειτουργῶν τοῦ νόμου, διότι οὗτοι, ἐν τῷ ἀπαραδιάστῳ, μεταβάλλονται εἰς κράτος ἐν κράτει.

Ὁ ὑποφαινόμενος Σωκράτης, ἀδίκως κατεδικάσθη. Ἐδωσα ὅμως τὸ παράδειγμα τῆς πειθαρχίας εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος. Ἄλλ' οἱ νόμοι, εἰς χεῖρας τῶν ἀδικούντων, ἐνοχοποίησαν τὴν ἀθωότητά μου καὶ ναὶ μὲν ἐγὼ ἀπεδήμησα καὶ ἐδικαιώθην εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ μετέπειτα εἰς τὴν Γῆν, ἀλλ' οἱ δικασταὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἠδίκησαν τὴν ἀλήθειαν, κατεδικάσθησαν ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχὴν, ὡς ἔνοχοι βαρυτάτης ποινῆς.

Εἰς τοὺς σημερινούς σας χρόνους, οὐδεμία διαφορὰ ὑπάρχει ἀπὸ τοὺς δικαστὰς τῆς ἐποχῆς μου. Ἐπὶ πλέον ὅμως οἱ σημερινοὶ δικασταὶ σας, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου, διαπράττουν σφάλματα τὰ ὁποῖα θὰ ἀναφέρω εἰς μελλοντικὴν μου ὁμιλίαν. Διατί τοὺς ἀνέχεται ἡ κοινωνία; Διότι ὁ ἰσχυρὸς ὑποστηρίζει πάντοτε τὸν ἰσχυρὸν, εἰς βάρος τῶν ἀδυνάτων.

Ὑπάρχουν, ἀδελφοί μου, δικασταὶ οἱ ὁποῖοι ἐνσυνειδήτως κατεδίκαν ἀθῶους, χάριν προσωπικῶν τῶν συμφερόντων καὶ

ἐκάλυψαν τὰ πάντα τεχνῆέντως, ὥστε ἡ ἀλήθεια νὰ παραμείνη ἐν τῷ σκότει. Ἄλλ' ἡ ἀλήθεια εἶναι φῶς καὶ τὸ φῶς διαλύει τὸ σκότος καὶ γίνεται φωνή, ἡ ὁποία διαλαλεῖ τὸ δίκαιον κατακρί- νουσα τὸ ψεῦδος τῶν ὑποκριτῶν τῆς δικαιοσύνης λειτουργῶν.

Ἡ δικαιοσύνη πράγματι ἀνήκει εἰς τὸν μῦθον, ἐφ' ὅσον τὴν μετέβαλον εἰς τοιοῦτον, οἱ ἀσκούντες τὸ δικαίωμα τοῦ κρίνειν καὶ κατακρίνουν. Ἰδού, διατὶ ὁ κόσμος σας δυστυχεῖ καὶ ἡ κακοδαιμονία ἐξαπλώνει τὰς πτέρυγας της εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶναι πλέον ἱερά, ἀλλὰ αὐθαίρετος κρί- σις τῶν συμφερόντων. Πῶς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἦτο δυνα- τὸν νὰ εὐδοκιμήσῃ, εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀσκούντων τὸ λει- τούργημα τοῦ δικαστοῦ; Βεβαίως, τὸ πνεῦμα τῶν σημερινῶν πολιτῶν εὐρίσκεται εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὴν τόλμην τοῦ λόγου καὶ τῆς συναδελφοσύνης, διὰ νὰ θίξουν τὰ κακῶς κείμενα τῆς Πολιτείας.

Οὔτε οἱ νόμοι, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ διαχειριζόμενοι αὐτούς, εἶναι ἄξιοι νὰ ὀμιλοῦν περὶ ἠθικῆς καὶ δικαιοσύνης.

Σωκράτης

26-1-1965

Πᾶν δίκαιον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ψυχῆς

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ἰδού, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ποῖαν θέσιν κατέχει τὸ δίκαιον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ψυχῆς. Ὅταν ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει τὸ σθένος νὰ συγκατοικήσῃ ἢ νὰ φιλοξενήσῃ, ὡς ἀδελφή, τὸ ἀγαθόν, τότε τὸ δίκαιον δὲν δύναται νὰ συνυπάρξῃ ἢ νὰ συγκατοικήσῃ μετ' αὐτῆς.

Παρά τὸ μικρόν σθένος τῆς ψυχῆς, ὅταν αὕτη ἔχει τὴν θέλησιν νὰ παραδεχθῇ τὸ δίκαιον, ἡ ἐνέργεια αὕτη καταγράφεται ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ψυχῆς. Βεβαίως ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει πάντοτε τὴν ἐπιβολὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος. Ἐάν ὅμως, ἡ κλίσις τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ δίκαιον, συνδεθῇ μετὰ τῆς θελήσεως τῆς ὄντοτητος καὶ ἐξαναγκάσουν τὸ πνεῦμα νὰ ἀποδεχθῇ τὸ ὀρθόν, τὸ βῆμα τοῦτο δίδει μεγαλύτερον σθένος ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ψυχῆς.

Τὸ δίκαιον, εἴτε σᾶς ἀρέσει, εἴτε δὲν σᾶς ἀρέσει, εἶναι πάντοτε ἀρεστὸν ἀπὸ τὴν Θεότητα. Ὅσοι τὸ δίκαιον ὑποστηρί- ζουν, ὁ Κύριος ἐπὶ τῷ δικαίῳ κρίνει αὐτούς ὡς ἀγαθοὺς τῆ ψυχῆ.

Ἡ δικαιοσύνη ἐκεῖ ὅπου πρέπει νά δίδεται, δημιουργεῖ τήν αἴσθησιν τῆς ἀμοιβῆς ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς ἀδικίας. Ἡ ἱκανοποίησις αὕτη ἡρεμεῖ τήν ὄντοτητα καί ἐν τῇ ἡρεμίᾳ τῆς ἀποκτᾶ, διὰ τῆς πίστεώς της, θείαν φώτισιν καί ἔμπνευσιν γνώσεως ἀξίας πάσης ἄλλης, μὴ ὑπολογισίμου ἀπὸ Ἡμᾶς.

Τό δίκαιον εἶναι Ἀρετή, ἥτις πηγάζει ἀπὸ τήν Ἀλήθειαν. Ἐάν τό δίκαιον εἶναι πλαστόν, πρὸς κάλυψιν τῆς ἀληθείας, τότε τό δίκαιον, κατὰ τόν ἀνθρώπινον νόμον εἶναι σεβαστόν, οὐχὶ ὁμως ἀρεστόν εἰς τήν Θεότητα καί τόν ἀδικηθέντα. Ὁ νόμος, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀποδίδει δικαιοσύνην ἀδικον. Ἀλλ' ὁ Κύριος, διὰ τῆς Ἀληθείας καταδικάζει τό ἀδικον, διὰ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ καταδικασθέντος ἀπὸ τήν ἀτέλειαν τοῦ πονηροῦ ἀνθρώπινου νόμου.

Ὁφείλομεν νά ὑπακούωμεν εἰς τούς νόμους, ὅσον καί σκληροί νά εἶναι οὗτοι. Ἀλλ' οἱ ἐφαρμόζοντες τήν γραφήν τοῦ νόμου, ὀφείλουν νά ἔχουν συνείδησιν καθαράν, διὰ νά διακρίνουν πόθεν αἱ ἄκανθοι παρουσιάσθησαν εἰς τόν ἐνοχοποιούμενον κατάδικον ἢ ἐξ ἄλλης πλευρᾶς προῆλθεν ἡ καταδίκη, τῆς μὴ προβλεπομένης – ἐκ τοῦ ἀτελοῦς νόμου – εἰδικῆς περιπτώσεως τοῦ ἀτόμου.

Ὁ δικαστικός ὀφείλει νά ἔχη τεραστίαν μόρφωσιν καί πείραν. Νά εἶναι ἡρεμος εἰς τήν σκέψιν τῆς διαδικασίας του, νά ἔχη ἀκράδαντον πίστιν πρὸς τόν Δημιουργόν, νά σέβεται πάντας τούς ἀνθρώπους, ἔστω καί ἐάν τοῦτο εἶναι πρὸς ζημίαν τῆς κοινωνικῆς καί οἰκονομικῆς του θέσεως. Νά ἔχη ἀντίληψιν ὀξεῖαν καί νά ἐρευνᾷ μέχρι τοῦ ἀπωτάτου σημείου, τοῦ θεωρουμένου ὡς μὴ ὑπάρχοντος. Νά ἀδιαφορῇ διὰ τὰς κρίσεις τῶν ἄλλων, χωρὶς νά ἀπορρίπτῃ αὐτάς, διότι ἐξ αὐτῶν δυνατόν νά ὀδηγηθῇ εἰς τήν ἀναζητουμένην ἀλήθειαν. Ἡ θέσις τοῦ δικαστοῦ εἶναι λειτούργημα ἱερόν καί ἔχει πάμπολλας παγίδας, διὰ τήν ὄντοτήτά του.

Ἡμουν πάντα εἰς τήν ζωὴν μου ἐρευνητῆς τῆς ἀληθείας. Αὐτὴν ἀνεζήτησα μέχρι τοῦ θανάτου μου. Διὰ τοῦτο εὐρισκόμην καί ἐντὸς τῆς ὁδοῦ της. Οὐδέποτε ὁμως θά ἐπεθύμουν ἐν τῇ Γῆ νά ἦμουν δικαστής, παρ' ὅλον ὅτι οὗτοι ἀποτελοῦν ἐν ἱερόν ἐπάγγελμα, ἄχαρον ὁμως διὰ τήν συνείδησίν των, ἐάν ἔχουν κάπως ἀνεπτυγμένην αὐτήν.

Τό δίκαιον, τό ὁποῖον ὡς εἶπον, πηγάζει ἐκ τῆς Ἀληθείας, ἐξαρτᾶται ὁμως καί ἀπὸ τήν Ἀγάπην. Ἰδοῦ μία λέξις μαγικῆ, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἰκοδομήθη ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου. Ὅλα τὰ ἐκ τῆς Ἀγάπης προερχόμενα, εἶναι δημιουργικά καί τὰ ἐκ τῆς Κακίας καταστρεπτικά.

Πάν δίκαιον, ἀδελφοί μου, εἶναι καί μία ἰσχὺς προσθετομέ-

νη ἐπ' ἀγαθῶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Δικαστὴς ἀπολύτου δικαιοσύνης, εἷς καὶ μόνον ὑφίσταται, ὁ Ἄναρχος. Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς καλωσύνης καὶ πίστεως, μιμείται τὸν δικαστὴν καὶ ἀπονέμει, ἐν ἀγνοίᾳ του πολλάκις, τὸ δίκαιον εἰς τὸν ἄδικον καὶ τὸ ἄδικον εἰς τὸν δίκαιον. Διὰ τοῦτο εἶναι ἱερὸν καθήκον του νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὸν Οὐρανόν.

Πῶς τοῦτο; Θὰ τοῦ τό ὑποδείξωμεν, ἀρκεῖ νὰ ἔχη τὰ προσόντα τοῦ καλοῦ πολίτου, εὐσεβοῦς καὶ ἀγαπητοῦ πρὸς πάντας.

Σωκράτης

10-3-1965

Ὁ Νόμος δέν εἶναι ἔργον μόνον τοῦ ἀνθρώπου

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Τά τῶν ἀνθρώπων ἔργα, πάντα ἀτελεῖ εἶναι. Ὁ νόμος ὁμοίως, πρέπει νὰ εἶναι τελειότερος πάσης ἄλλης πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐργασίας. Ἄλλά, πῶς δύναται τοῦτο νὰ γίνῃ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῆς ἑαυτοῦ γνώσεως κρίνει, συμπεραίνει καὶ ἀποφασίζει;

Εἰς τό Κεφάλαιον τῶν Νόμων, ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ εἶναι ἄγνος, πιστός εἰς τὰ θεῖα καὶ εὐσεβής, κατανοῶν τὴν Ἀγάπην ὡς τὸν μοναδικόν δεσμόν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καὶ οὕτω συνδεόμενος, μέσω τῆς ἐμπνεύσεώς του, μεθ' Ἡμῶν, νὰ λαμβάνῃ ὀρθὴν κρίσιν. Οἱ νόμοι δεδαίως ὑπαγορεύονται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά καὶ μέ τὴν συνεργασίαν ἀπαραιτήτως τῆς θείας ἐμπνεύσεως, εἰδ' ἄλλως, ὅσον καὶ ἐάν οἱ νόμοι βασίζονται ἐπὶ τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς λογικῆς κατατάξεώς των, εἶναι ἀτελεῖς, ἀποκλειστικῶς γήινοι καὶ ἀντίκεινται πρὸς τὰς Ἀρχάς τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου.

Νόμος, ὁ ὁποῖος ὡς ἀρχὴν του ἔχει τὴν δικαιοσύνην καὶ μὴ γνωρίζων ὁ δικαστικὸς ποῦ εὐρίσκεται αὐτὴ, διὰ νὰ τὴν ἐπιθέσῃ εἰς τό δάθρον της, ἀσφαλῶς καταβαρᾷ τὴν δικαιοσύνην, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, καὶ οὕτω ὁ νόμος εἶναι τόσον ἄδικος, ὅσον καὶ ὁ ἐφαρμόζων αὐτόν.

Ἐπὶ τῶν νόμων, τοὺς ὁποῖους ὁ νομοθέτης ἐχαρακτήρισεν ὡς ὀρθοὺς καὶ ἀναγκαίους διὰ τὴν ἀνθρωπότητα· καὶ ὁμοίως,

οἱ νόμοι του μόνον εἰς τόν ἐγκέφαλον τοῦ νομοθέτου παρέμενον ὀρθοί!

Ὁ νόμος εἶναι ἔνδυμα καί ὁ δικαστής ὀφείλει νά ἐφαρμόσῃ αὐτό ἐπὶ τοῦ δικαζομένου, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν του τὰ ἀπαραίτητα μέτρα, ἵνα μὴ ἐφαρμοσθῇ τό ἔνδυμα τοῦ νόμου κατὰ τρόπον ἀνεφάρμοστον καί εὐρεθῇ ὁ δικαζόμενος ἀπό ἔνοχος ἀθῶος καί ἀπό ἀθῶος ἔνοχος. Διά νά μὴ σφάλῃ ὁ δικαστής εἰς τήν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων, ὀφείλει νά εἶναι περισσότερο ἀνθρώπος μέ πλατυτέραν γνῶσιν τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Πολλάκις συμβαίνει ὁ νόμος νά εἶναι ἄδικος καί ὁ δικαστής νά εἶναι δίκαιος. Μὴ δυνάμενος νά μετατρέψῃ τὰς ἐννοίας τοῦ νόμου, μετριάζει τήν ποινήν τοῦ ἀδικηθέντος, ἐπὶ ἀδικία τοῦ νόμου.

Εἰς ἄλλας περιπτώσεις τοῦ πταίσματος, ὁ νόμος εἶναι δίκαιος, χωρὶς νά προβλέψῃ σπανίας ἐνδεχομένης περιπτώσεις, καί τότε ὁ δικαστής εἶναι ἄδικος, διότι τῇ βουλήσει του συμβαίνει νά ἐφαρμόσῃ ποινήν ἄδικον, ἐπεξηγῶν τόν νόμον τοῦ δικαίου κατ' ἐπέκτασιν νοητῆς ἀδικίας. Εἰς τήν περίπτωσιν ταύτην ἐνοχοποιεῖται ὁ δίκαιος, ἐνῶ ὁ ἐνοχοποιήσας εἶναι ὁ ἔνοχος, διά τήν μὴ προσαρμογὴν τοῦ νόμου ἐπὶ ἠθικῆς βάσεως.

Οἱ νόμοι δέν ἐπιτρέπεται νά εἶναι ἐλαστικοί, διά νά κερδίξῃ τήν ὑπόθεσιν ἢ πονηρία καί ὁ ἐλιγμός τοῦ πνεύματος τοῦ ὑπερασπιζομένου. Οἱ νόμοι πρέπει νά εἶναι δίκαιοι ἀπό πάσης ἀπόψεως καί ὁ δικαστής νά εἶναι ἐλαστικός εἰς τὰς ποινάς του, ἔχων ὑπ' ὄψιν του, ὅτι εἶναι ἀνθρώπος καί οὐχί θεός, ὥστε νά μὴ ἀδικῇ εὐρισκόμενος ἐν ἀμφιβολία, καθ' ὅτι εἶναι προτιμώτερον δι' αὐτόν νά σώξῃ παρά νά καταδικάζῃ. Ὁ σώζων ψυχὴν, σώζεται ὁ καταδικάζων αὐτήν, ἔστω καί ἀμφιβάλλων, εἰς τό μητρῶον του καταμετρᾶται ἡ κακὴ του τάσις, ὥστε ἄθροισμα τοιούτων πράξεων νά βαραίνει τήν συνείδησιν τοῦ δικαστοῦ καί ἀπό δικαστῆς εἰς τήν Γῆν, νά εὐρεθῇ κατηγορούμενος εἰς τούς Οὐρανοῦς.

Οἱ νόμοι ἐμπνέονται μέσω τῆς θείας τοῦ φωτός μας ἐνεργείας, διά νά ἔχουν βάθρον στερεόν. Οἱ νόμοι εἶναι ἱεροί, διότι δέν θεσπίζονται ἀπὸ ἀνθρώπους μόνον, ἐφ' ὅσον τήν δυνατότητα αὐτὴν δύναται νά σᾶς δώσῃ ὁ Οὐρανός, ὅταν εἰς αὐτόν πιστεύετε καί ἀφοσιούσθε.

Ὁ νόμος προειδοποιεῖ ὡς φάρος τόν κίνδυνον.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

Ἡ Νόμος τοῦ Δικαίου

ΦΑΡΑΧ: Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ὁμιλοῦν περὶ δικαιοσύνης, αὕτη δὲν εἶναι δικαιοσύνη ὀρθή, ἀλλὰ παραπλανητική.

Κρίνει ὁ δικαστὴς μεταξὺ δύο ἀντιδίκων, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀγνοεῖ ποῦ εὐρίσκεται τὸ δίκαιον· ἐδῶ τὸν βοηθεῖ ὁ νόμος καὶ βάσει αὐτοῦ ἀπονέμει τὸ δίκαιον κατὰ τὴν κρίσιν του, ἐνῶ ὁ πράγματι ἀθῶος εἰς τὴν περίπτωσηιν, καταδικάζεται ὡς ἔνοχος καὶ ἀγανακτεῖ διὰ τὸ ἄδικον, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀντισταθῇ ἔναντι τοῦ νόμου.

Διατί ὁ δικαστὴς ἔσπευσε νὰ δώσῃ δίκαιον εἰς τὸν ἄδικον;

Διότι δὲν γνωρίζει τὸ ἔργον του, δὲν ἔχει ἀνεπτυγμένην τὴν συνείδησιν, δὲν ἀντιλαμβάνεται τὰ βαθύτερα αἷτια μιᾶς πράξεως καὶ ἀμφιταλαντευόμενος εἰς τὴν ἀπόφασίν του, τὸν βοηθεῖ ὁ ἡμιτελής νόμος τοῦ νομοθέτου.

Διατί ὁ νόμος εἶναι ἡμιτελής;

Διότι ὁ θεσπίσας αὐτὸν εἶναι ἄνθρωπος μὲ ἡμιτελεῖς γνώσεις καὶ ὡς τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ θεσπίσῃ νόμους ἀκατεργάστους καὶ ἐπιφανειακοὺς, δίνοντας τὴν ἐντύπωσιν τῆς ὀρθότητος, ἐνῶ οὗτοι παραπλανοῦν τὰ πνεύματα καὶ δημιουργοῦν τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν κατακραυγὴν τῆς ἡγανακτημένης ψυχῆς.

Ἡ Νόμος τοῦ Δικαίου εἶναι ὁ Ἄγραφος Νόμος. Ὁ ἀνθρώπινος εἶναι νόμος ἀτελής καὶ ὡς ἐκ τούτου νόμος τῆς ἀδικίας!

Ἄναφέρομαι εἰς περιπτώσεις δυσκόλους, ὅπου ὁ δικαστὴς, ὀφείλει, πρῶτον νὰ εἶναι ἄνθρωπος ἀγνός καὶ εὐσεβής, νὰ ἔχη θεῖαν φάτισιν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας. Τοιοῦτοι ὁμῶς δικασταὶ δὲν ὑφίστανται, διότι ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων εἰς τὸν ἀκατάστατον τοῦτον Πλανήτην, ἀνύψωσεν εἰς τὰς κοινωνικὰς θέσεις ἀνθρώπους ἀκαταλλήλους διὰ τὰ χρεῖα των, ἔναντι τοῦ συνόλου.

Ἐτόνισα καὶ ἄλλοτε: Οἱ νόμοι ὀφείλουν νὰ εἶναι οἱ αὐτοὶ πρὸς ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ θεσπίζονται ἀπὸ ἰκανοὺς καὶ σεβαστοὺς δικαστικούς μὲ εὐρείαν μόρφωσιν καὶ ψυχικὰς ἀρετάς. Ὅταν ὁμῶς τὸ κάθε Κράτος ἔχη τοὺς ἰδικούς του νόμους, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἔχει εἰδικὰς παγίδας, ὅπου παγιδεύονται συνήθως οἱ ἀθῶοι!

Πολλάκις εἶς, τὸν ὅποιον ἐκλαμβάνετε ὡς ἔνοχον, διότι ὑπάρχουν ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς του, δυνατόν ὁ ἀτυχῆς οὗτος νὰ εἶναι ἀθῶος, ἀλλὰ κακὴ στιγμή ἐνέπλεξε αὐτὸν εἰς τὰ δίκτυα τοῦ Κακοῦ.

Ἄς μὴ ὁμιλοῦν οἱ ἄδικοι περὶ δικαιοσύνης καὶ ἄς μὴ ἐκθειάζουν τὴν Ἄρετήν, ὅταν οὗτοι οὐδέποτε ἐφήρμοσαν τὸ δίκαιον, διὰ νὰ ἀνυψώσουν τὴν ἔννοιαν τῆς Ἀγάπης.

Οἱ νόμοι τῶν γηίνων, παρ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν αὐτῶν ὀρθότητα, εἶναι παραπλανητικοί. Θὰ τὸ ἀποδείξω εἰς ἄλλην ὁμιλίαν μου, διότι θὰ θίξω τὰ εὐαίσθητα μέρη μιᾶς πολυκρότου δίκης.

Φαράχ

28-1-1966

Οἱ Νόμοι σας εἶναι ἀτελεῖς

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Πολλάκις ἐτονίσθη ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ὅτι οἱ νόμοι σας εἶναι ἀτελεῖς. Μὲ τὴν λέξιν «Νόμος», φοβίζετε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐπιβάλλετε τὴν βίαν αὐτοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀπονέμετε τὸ δίκαιον εἰς τὴν μίαν πλευράν καὶ νὰ δημιουργήτε τὴν ἀγανάκτησιν ἀπὸ τὴν ἄλλην, διότι δὲν ἔχετε τὸν τρόπον νὰ ἔλκεσθε ἀπὸ τοὺς ἐνόχους. Εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν οὐσίαν μιᾶς δίκης.

Ὁ νόμος εἶναι «ὄπλον», πρὸς διαφύλαξιν τῆς δικαιοσύνης. Ὁ δικαστὴς εἶναι ὁ «νοῦς» τοῦ νόμου. Τούτου ἕνεκεν, ἔχει τὸ ἱερόν καθήκον ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου, μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ Κριτοῦ, νὰ ἀπονέμῃ δικαιοσύνην εἰς τὸν ἀδικηθέντα, ἀπαλλάσων αὐτὸν ἐκ τῆς ἀδίκου ἐνοχῆς του, ἐξ ἐσφαλμένης χρήσεως τοῦ νόμου.

Ὅταν ὁ νόμος καταδικάζει τὴν τάδε πράξιν, ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ, ὑπὸ ποίας συνθήκας διεπράχθη τὸ ἀδίκημα καὶ ἐάν τοῦτο εἶναι πράγματι κατακριτέον. Ἐάν ὄχι, νὰ ἀπαλλάξῃ ἐκ τοῦ θεωρουμένου ἀδικήματος τὸν κατηγορούμενον, ἀποδίδων τὸ κῦρος τοῦ Δικαίου εἰς τὸν νόμον.

Ὁ νόμος εἶναι μία μᾶστιξ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀδίκου καὶ τυρρανεῖ. Εἰς τὰς χεῖρας, ὅμως, τοῦ δικαίου εὐεργετεῖ. Εἶναι οἰκτρὸν σφάλμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ δικαστὴς νὰ εἶναι τύραννος. Εἶναι ἄξιος τιμῆς ὁ δικαστὴς, ὅστις κρίνει τὸν καταδικαζόμενον ὡς ἑαυτὸν.

Ἡ Δικαιοσύνη, ἀδελφοί μου, εἶναι τὸ ἔνδυμα τῆς παγκάλου Ἀρετῆς.

Ἀριστείδης ὁ Δίκαιος

Ἡ Δικαιοσύνη εἶναι ζήτημα συνειδήσεως

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Πολλοί ἐζήτησαν νά ὑπερασπισθοῦν τό Δίκαιον, ἀλλά ὑπερασπίσθησαν τήν ἀδικίαν, διότι δέν ἐγνώριζον τήν μεταξύ δικαιοσύνης καί ἀδικίας διαφοράν.

Πολλάκις ἡ ἀδικία φαινομενικῶς ὁμοιάζει μέ τήν δικαιοσύνην. Εἰς τήν οὐσίαν, ὅμως, ἡ διαφορά εἶναι τεραστία. Τό δίκαιον μή τό ἀναζητεῖτε ἐπιφανειακῶς, ἀλλά εἰς τά βάθη τῆς ρίζης αὐτοῦ.

Διά νά εἰσδύσετε εἰς τό βάθος τῆς δικαιοσύνης, δέν ἀρκεῖ ἡ πολύμορφος γνῶσις τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά καί ἡ φώτισις τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτοῦ, διά νά συλλάβῃ τά νοήματα τοῦ Καλοῦ καί νά παρουσιάσῃ αὐτά εἰς τήν ἐπιφάνειαν, ὡς ἀπολογία τῆς ἀθωότητος.

Πολλοί εἶναι οἱ ἄνθρωποι, πολλοί εἶναι οἱ ἀθῶοι τῶν ὁποίων τά νοήματα τῆς ἀθωότητός των ἔμειναν κεκρυμμένα εἰς τά βάθη τοῦ σκότους, τοῦ πνευματικοῦ γηίνου σκότους, καί ἀδίκως ἔθεωρήθησαν ὡς ἔνοχοι, ἐνῶ οὐδεμίαν σχέσιν εἶχον μέ τήν ἐνοχήν, ἥτις τούς κατεδίκασεν ἐσφαλμένως.

Εἶσθε τόσο λευκοί εἰς τήν καρδίαν, ὥστε νά καταδικάζετε πάντα ὅστις σᾶς φαίνεται ὅτι δέν εἶναι λευκός; Ὅταν δέν ἀντιλαμβάνεσθε τούς χρωματισμούς τῶν ἐννοιῶν, διατί λαμβάνετε τόν χρωστήρα τῶν χρωμάτων καί ἀποφαίνεσθε μέ τήν εἰκόνα τῆς ἀρεσκείας σας, διά νά δώσετε τέλος, ἐκεῖ ὅπου δέν ἔχετε θέσιν;

Ἡ δικαιοσύνη δέν εἶναι ἀπλοῦν ζήτημα τοῦ κάθε δικαστοῦ. Εἶναι ζήτημα συνειδήσεως· καί ὅταν οἱ δικάζοντες δέν ἔχουν συνείδησιν, θά ἦτο προτιμότερον δι' αὐτούς νά ἐκαλλιέργουν τήν γῆν.

Ὁ δικαστής εἶναι ὑπεύθυνος ἔναντι τοῦ Θεοῦ Νόμου καί ὅταν ἐμφανισθῇ εἰς τās Πύλας τοῦ Οὐρανοῦ, νά μή εἴπῃ ὅτι ἥπατήθῃ! Οὐδεμία δικαιολογία θά ἄρῃ αὐτόν ἀπό τήν Οὐράνιον καταδίκην του. Θά ὑποστῇ τόν Νόμον τοῦ Δικαίου!

Ἄριστείδης

Ἑλλιπείς οἱ Νόμοι ἐξ αἰτίας μου*

ΜΩΨΗΣ: Σημειώσατε, ἀδελφοί, ὅτι κακῶς οἱ ἄνθρωποι ἠρμήνευσαν τὴν εἰκόνα μου, ἢ ὅποια εἶχε δύο δεσμίδες φωτός ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Αὗται ὑπὸ τῶν ἐρμηνευτῶν μετεβλήθησαν εἰς κέρατα! Κακῶς, ὅταν δέν γνωρίζουν τό νόημα τῶν δεσμίδων.

Ἵ Ἄνθρωπος δέν εἶναι κτήνος! Ἵ Ἀλλά, ὅταν δέν ἔχη φώτισιν καταλήγει εἰς τό σημεῖον τοῦ κτήνους!

Τό πνεῦμα ἀναβιδάζει ἢ ὑποβιδάζει τόν ἄνθρωπον, ἐνῶ εἰς τά ζῶα δέν ὑφίσταται τό πνεῦμα, ἀλλά τό ἔνστικτον. Τά ζῶα ἔχουν μικράν δόσιν πνεύματος καί τοῦτο ὀνομάζεται νοημοσύνη, ἐνῶ εἰς τόν ἄνθρωπον ὑπάρχει ἡ διάνοια, μέσω τῆς ὁποίας, ἐάν οὐτός ἔχη φώτισιν, συλλαμβάνει τά Νοήματα τοῦ Οὐρανοῦ καί μεταφράζει αὐτά διά τῶν Προφητειῶν του.

Ἵ Ἡμουν Μέγας Μύστης, διότι ἐδόξασα τὴν Ὑπαρξιν τοῦ Ἐνός Θεοῦ, ὑπὸ δύο μορφάς: Τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ. Ἵ Ἐδιάσθη νά δώσω τὴν Μορφήν Του. Τὴν κακὴν μορφήν ἀνέλαβεν ὁ Ἐωσφόρος. Ἵ Ὁ Ἄναρχος ἐκράτησε δι' Ἐαυτόν τὴν Μορφήν τῆς Ἀγάπης· καί διά νά ἀποδείξη ὁ Κύριος, ὅτι αὐτὴ καί μόνον δεσπόζει, ἀπέστειλε τόν Υἱόν Του νά δώσῃ Φῶς εἰς τά σκότη καί ἐρμηνεύσῃ τά ἐδάφια τῶν Ἱερῶν Γραφῶν.

Ἵ Ὁ Ἰησοῦς δέν διέλυσε τοὺς νόμους, ἀλλά συνεπλήρωσεν αὐτούς. Ἵ Ἐγὼ δέν ἤμουν εἰς θέσιν νά συγκρατήσω τόν ὄλον νόμον. Οὗτοι ἦσαν ἑλλιπείς ἐξ αἰτίας μου!

Ἵ Ὁ Μωσαϊκός Νόμος λέγει: «Οὐ φονεύσεις». Δηλαδή δέν ἐπιτρέπεται εἰς τόν ἄνθρωπον νά διαπράξῃ φόνον. Αὐτό ὁμως δέν ἦτο ἀρκετόν, διότι ἔρχεται τό κακοποιόν στοιχεῖον καί σέ φονεύει, χωρὶς νά ὑπάρχει λόγος! Τότε συνεπλήρωσα τόν Νόμον: «Δός ὀφθαλμόν ἀντί ὀφθαλμοῦ καί ὀδόντα ἀντί ὀδόντος».

Ἵ Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, συνεχῶς ὁ εἷς φονεύει τόν ἄλλον. Ἵ Ἄνθρωπος ὀφείλει νά διδάξῃ εἰς τόν ἄνθρωπον, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἀνήκει εἰς τόν Κύριον καί Θεόν του. Τοῦτο τό ἐδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς. «Ἵ Ἀγάπα, λέγει, καί τόν ἐχθρόν σου, ὡς σεαυτόν». Δηλαδή, δίδαξε εἰς αὐτόν τὴν Ἀγάπην, διά νά κερδίσῃ τὴν Ἀγάπην.

Ἵ Ἰδοῦ, διατί τά Διδάγματα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι Θεῖα καί Θεό-

* Ἵ Διδασκαλία αὐτὴ ἐλήφθη ἀπὸ τό βιβλίον «Ὁμιλίαι Μεγάλων Μυστῶν», σελ. 47.

πνευστα. Αὐτός καί μόνον, μεταξύ ὄλων τῶν Προφητῶν, ὑπῆρ-
ξεν τό ἀποκορύφωμα τῆς Ἀγάπης, τῆς Δικαιοσύνης καί τῆς
Ἀληθείας, μέ τās λέξεις: «ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ»!

Μωϋσῆς

23-11-1966

Ἡ συμβίωσις δύο ἑτερογενῶν ὄντοτήτων

ΦΑΡΑΧ: Ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶναι περίπλοκος διά τήν ἀνθρωπό-
τητα. Διά τοῦτο ἐτέθη εἰς ἐφαρμογήν ὁ δεσμός τόν ὁποῖον
ἠνόμασαν ἱερόν. Ποῦ ὅμως εὐρίσκεται ἡ ἱερότης τοῦ δεσμοῦ
τούτου; Οὐδεῖς τό ἀναφέρει.

Οἱ νόμοι οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν τόν δεσμόν τῆς συμβιώ-
σεως δύο ἑτερογενῶν ὄντοτήτων, εἶναι σαθροί καί ἀνυπόστα-
τοι, διότι δίδουν ἀφορμήν εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐκλαμβάνουν
τόν δεσμόν αὐτόν ὡς δέσμευσιν τῆς ἐλευθερίας των, νά ἀντιτα-
χθοῦν εἰς τās συνηθείας τῶν ἀνθρωπίνων ἀποφάσεων.

Ὅταν ἀληθῶς ὁ ἀνήρ καί ἡ γυνή ἀμοιβαίως ἐκτιμῶνται καί
ὑπάρχει μεταξύ των κατανόησις καί στοργή, τότε ἡ ἀγάπη
δεσμεύει αὐτούς καί τούς προφυλάσσει ἀπό τās ἀνομίας.

Εἴπομεν, ὅτι ὁ κόσμος αὐτός εἶναι ὑλικός καί σκέπτεται τά
ὕλικά του ὀφέλη, ὄνομα, περιουσιακά στοιχεῖα, κληρονομικά
τοιαῦτα κ.λπ. Διά τοῦτο ἡ κοινωνία ἐθέσπισε τούς νόμους, διά
νά σταθεροποιήσῃ τήν οἰκογένειαν καί ὑπερασπισθῆ τό δί-
καιον. Ἐφ' ὅσον ὅμως τό δίκαιον εἶναι ἄκριτον ἀπό τούς
ἀνθρώπους καί ἡ οἰκογένεια πολλάκις παραπαίει εἰς τόν βίον
της, οἱ νόμοι ἐπί τοῦ ζητήματος πού θίγομεν ἔπρεπε νά εἶναι
περισσότερον ἐλαστικοί.

Ἄλλ' ἔχομεν τόν κληρον, εἰς τόν ὁποῖον δέν ἐνδιαφέρει ἡ
ζωή τῆς οἰκογενείας καί ἀρνείται οὗτος νά δώσῃ τέλος εἰς μίαν
ἀκατάλληλον σύζευξιν, ἐάν προηγουμένως δέν ἐνεργήσουν τά
ἀντιδικούμενα πρόσωπα, πληρώνοντας τόν κατά νόμον ὀβολόν
των εἰς τά ταμεῖα τῆς Ἱεραρχίας. Ὅλα, ὡς βλέπετε, συμπλέκο-
νται.

Ἐάν ὑποθέσωμεν, ὅτι ἦτο εὐκόλος ἡ ἔνωσις καί ὁ ἀποχωρι-
σμός τῶν συμβιούντων, τότε ἄλιν ὁ κόσμος τῆς ὕλης θά ἐξα-
χρειοῦτο καί ἡ ζωή θά ἦτο κοινόδιος, μέ τήν διαφοράν, ὅτι εἰς
τήν σημερινήν ἐποχὴν ὁ ἄνθρωπος ἔχει περισσοτέρας γνώσεις
ἀπό τās ἐποχάς τῶν προγόνων του.

Τότε τί πρέπει νά γίνη; Ἰδού ἡ ἀπορία.

Ἐάν οἱ περισσότεροί τῶν ἀνθρώπων εἶχον τόν κοινόν νοῦν καί ἀντελαμβάνοντο τό μέγα τοῦτο πρόβλημα τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς, δέν θά συνέβαινε ὅ,τι σήμερον συμβαίνει.

Τόσον οἱ ἄνδρες ὅσον καί αἱ γυναῖκες κυνηγοῦν τό εὐκολόν καί εὐχάριστον τῆς ζωῆς των. Οἱ κεραυνοβόλοι ἔρωτες ἔλκουν ἀπό τήν ἐξωτερικήν ἐμφάνισιν, χωρίς νά ἐνδιαφέρονται τά ἄτομα διά τήν ἐσωτερικότητα τῆς ὄντοτητος, δηλαδή εἶναι ἔρωτες ἐπιπόλαιοι καί μοιραίως θά καταλήξουν εἰς τό ἀνεπανόρθωτον. Ὁ Οὐρανός δέν ἔχει σκοπόν νά σᾶς φωτίσῃ ἐπί αὐτοῦ τοῦ θέματος, ἐφ' ὅσον ἀπωθεῖτε τόν φωτισμόν του εἰς ἄλλα κύρια σημεῖα τῶν διδαχῶν του.

Μάθετε ὅτι ὁ φυλισμός (σεξουαλισμός) εἶναι τό κύριον σημεῖον τῆς ζωῆς. Ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ὁ πολιτισμός μιᾶς χώρας, ἐξ αὐτοῦ ἀνυψοῦται εἰς λαός καί ἐξ αὐτοῦ πηγάζουν παντοῖα κακά τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ Ἀγάπη δέν συνδέει ἀφομοιώνει. Ὁ ἔρως φαίνεται συνδετικός κρίκος καί ὁμως διαλύει τόν δεσμόν, διότι ἦτο ἐπιπόλαιος.

Ψυχολογῶ, σημαίνει, εἰσέρχομαι εἰς τό βάθος τῶν συναισθημάτων, κρίνω καί ἀποφασίζω. Ἐάν τοῦτο δέν γίνη καί ἐκ τοῦ ἔρωτος κρίνετε τά συναισθήματα, ἀλλοίμονον εἰς σᾶς! Ὁμιλῶ πρὸς ὅλους τούς ἄνδρας, διότι αὐτοί εἶναι οἱ προαίτιοι τῆς συμφορᾶς των. Αἱ γυναῖκες εἶναι γνωστόν ὅτι δέν ἔχουν θετικές δάσεις ἐπί τῆς ζωῆς· καί ὅσαι νομίζουν ὅτι τὰς ἔχουν, αὐταὶ δυστυχῶς γίνονται φορεῖς τῆς κακοδαιμονίας καί ἀνατρέπουν τόν ἀκραιφνή πολιτισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐάν εἷς ἀνὴρ ἠγάπησεν καί ὕστερον διά λόγους ἀσυμφωνίας ἔχει ἄλλην ὥς ἀναγκαῖον κακόν εἰς τό πλευρόν του, χωρίς νά δημιουργῇ ἠθικούς καί σωματικούς πόνους εἰς τήν γυναῖκα τῆς ἀρεσκείας του, ὁ Πνευματικός Κόσμος δέν ἐνδιαφέρεται εἰς αὐτό τό σημεῖον, ἀρκεῖ ὁ ἄνδρας νά μὴ ἐξευτελίξῃ, διασύρῃ ἢ ἐξοντώσῃ τήν γυναῖκα μετά τῆς ὁποίας συζεῖ ὑπό οἰονδήποτε τύπον.

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΣΜΟΣ ΑΝΔΡΟΣ

Ἐάν εἷς σόφρων ἀνὴρ ἔχει κρύφιον δεσμόν μακράν τῆς συζύγου του, χωρίς τοῦτο νά εἶναι γνωστόν εἰς οὐδένα, ὁ ἀνὴρ οὗτος σύντροφον ἔχει τήν σύζυγόν του καί εἰς αὐτήν ἐπανέρχεται. Τοῦτο ἐάν συμβῇ εἰς τήν γυναῖκα, αὕτη παύει ἀπό τοῦ νά ἔχῃ σχέσεις μετά τοῦ συζύγου τῆς. Ἀπομακρύνεται ἀπό αὐτόν καί προσφέρεται εἰς τόν ξένον, τόν ὁποῖον κατά τόν αὐτόν

τρόπον δύναται καί πάλιν νά ἐξαπατήση, διότι ἔχει ἐντός της τὸ διαλυτικόν στοιχείον. Οὕτω ἐπλάσθη. Τὸ θέμα εἶναι μέγιστον καί θά ἀρκεσθῶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου.

Φαράχ

26-11-1966

Ὁ ἄδικος δέν δύναται νά βλάβῃ τὴν ψυχὴν τοῦ δικαίου

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Σήμερον, ἐγὼ θά κλείσω τὴν ὁμιλίαν*.

Ἄδελφὴ Φρυγῶ, ἐπέτυχες καί ἐξησφάλισες τὴν χρυσοῦν δάφνην τοῦ Κυρίου. Ἔσο εὐλογημένη ἀπὸ τὸν Κόσμον τῶν Ψυχῶν. Ὅσοι ἔχουν τὸν κοινόν νοῦν καί καλλιεργοῦν τὴν ψυχὴν των, οὗτοι ἐπαξίως λαμβάνουν τὸ χρίσμα τῆς δόξης των.

Ἄς ἐπανέλθω εἰς τὴν ἐποχὴν πού ἔξων ἐν τῇ Γῇ.

Εἰς συμπόσιον τῶν συζητήσεων, ἐνεφανίσθης μέ σκυθρωπὸν ὕφος, καί ἔλαβες θέσιν πλησίον τοῦ Πλάτωνος.

Διατί Δέσποινα, σέ ἠρώτησα, εἶσαι σήμερον σκυθρωπῆ, ὡς ὁ προθάλαμος τοῦ χειμῶνος;

Καί σύ, μέ φωνὴν γαλήνιον, εἶπες τά ἑξῆς: ὦ Σώκρατες ὅταν ἀναλογίζωμαι τὴν ἀδικίαν νά στέφῃ τὴν πονηρίαν καί τὴν συκοφαντίαν μέ ὕμνους, σπαράσσεται ἡ καρδιά μου. Καί ὅταν ἡ ἀλήθεια γίνῃ ὑπερασπιστὴς τοῦ δικαίου, μαῦρα σύννεφα προβάλλουν διὰ νά τὴν καλύψουν, διὰ νά ἐνεργῇ ἐν τῷ κρυπτῷ τὸ Κακόν, πρὸς βλάβην τοῦ Καλοῦ. Ἴδού διατί θλίβομαι!

Δέσποινα, σοῦ ἀπήντησα, ὅσον κι' ἂν τὸ νέφος τοῦ Κακοῦ καλύπτῃ τὴν πραγματικότητα, τὸ Ἄπειρον θά διαλύσῃ αὐτὸ, διὰ νά λάμψῃ τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας, ὡς Θεία Δίκη τῶν ἀδικούντων. Οὐδεὶς δύναται νά διαφύγῃ τὴν συμφορὰν, ὅταν εἶναι ἔνοχος. Ἡ Θεία Πρόνοια εἶναι ἐκδικητὴς τῆς ἀδικίας.

Ὁ ἄδικος βλάβει τὸ ὕλικόν σῶμα τοῦ δικαίου, δέν δύναται ὁμως νά βλάβῃ καί τὴν ψυχὴν του. Ὁ Προστάτης τῆς ψυχῆς, θάπτον ἢ βράδιον, θά τιμωρήσῃ τὸν ἄδικον καί οὐδεὶς συνηγορὸς θά τολμήσῃ νά ὑπερασπισθῇ τὸ Κακόν Πνεῦμα.

Εἰς τὸν Κόσμον τοῦτον, πολλά συμβαίνουν. Πάντα ὁμως τὰ

* Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ Εὐκλείδου: «Φρυγῶ. Σελίδες ἀπὸ τὴν προὑπαρξίν της», Β' τόμος, σελ. 158-159.

συμβαίνοντα, είναι γνωστά εις τας Ἀρχάς τῆς Ὑπερτάτης Δυνάμεως, ὅτις κανονίζει τὰς πράξεις μας.

Ὡς βούλησις τοῦ Δικαίου, σύ, μὴ θλίβεσαι δι' ὅσα παράνομα γίνονται. Οἱ παρανομοῦντες θά δώσουν λόγον εις τὴν Ἄγνωστον Δύναμιν πού μᾶς ἐδημιούργησεν.

Ἔσο βεβαία, ὅτι τὰ πάντα ἔχουν σκοπὸν τινα διὰ τὴν Οἰκονομίαν τῆς Ὑπερτάτης Δυνάμεως, πού ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι διαισθανόμεθα.

Οἱ ἀπόγονοί μας θά κρίνουν, ἐάν οἱ λόγοι μου εἶναι ὀρθοί ἢ ὄχι.

Μὴ θλίβεσαι Δέσποινα, διότι ὁ χρόνος τῆς διαμονῆς μας εἶναι μικρὸς, καὶ ἡ Ἀλήθεια Μεγίστη.

Αὐτὰ εἶπον, καὶ τότε σύ ἀντήλλαξες λόγους ζωηροτέρους μετὰ τοῦ Πλάτωνος, δίδουσα ὀρισμὸν τινα εις τὴν θλίψιν.

Σωκράτης

14-2-1967

Τί εἶναι Δικαιοσύνη

ΦΑΡΑΧ: Ἐνα ἀπὸ τὰ ὑψίστα ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου εἶναι καὶ ἡ Δικαιοσύνη. Τὴν Δικαιοσύνην δίδει μόνον ὁ Θεός, διότι Αὐτός γνωρίζει τὰ βαθύτερα αἷτια μιᾶς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου, ἀνταποδίδοντας τὸ Δίκαιον.

Ὁ ἄνθρωπος ἀγνοεῖ κατὰ βάθος τὴν ἔννοιαν τῆς Δικαιοσύνης, διὰ τοῦτο παραπαλεῖ ἢ ἀπόφασίς του.

Ἐάν ὁ δικαστὴς δώσῃ εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐκ συνειδήσεως δικαιοσύνην, ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ καὶ τὸ διατί, ἵνα ἀποστομώσῃ τοὺς ἀντιθέτους. Ἐάν πάλιν δώσῃ δικαιοσύνην ἐξ ἀτομικῆς του κρίσεως, τοῦτο σημαίνει ἠθικὸν συμφέρον.

Ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ εἶναι ὀξύνους, νὰ ἔχῃ εὐρείαν μόρφωσιν, εὐσέβειαν καὶ πίστιν πρὸς τὰ Θεῖα, ὡς καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ δικάζῃ σχετικῶς δίκαια.

Πλήρη δικαιοσύνην οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων δίδει. Οἱ δικασταὶ εἶναι αὐτόματα πού κινοῦνται ἀπὸ τοὺς νόμους· καὶ ἐάν δέν εἶναι ἄνθρωποι, ἢ ἀντίληψίς των πάντοτε θά σφάλῃ. Ἡ λεπτή θέσις τοῦ δικαστοῦ εἶναι ἱερά, ἀρκεῖ νὰ μὴ καταπατᾷ ὁ ἴδιος τὸν Ἄγραπτον Νόμον, ὅστις θά γίνῃ σκληρὸς κριτὴς τοῦ ἰδίου, ὅταν ἐμφανισθῇ εἰς τὰς πύλας τῆς Οὐρανίου Δικαιοσύνης.

ΟΡΙΣΜΟΣ: Δικαιοσύνη σημαίνει άπονομή έλευθερίας διά τήν άνακαλυφθεισαν αλήθειαν.

Οί άρχαιοί θεοί ούδέποτε ήσαν δίκαιοι έναντι τών ανθρώπων. Διά τοῦτο οί άνθρωποι απέδιδον εἰς τούς θεούς των τάς άρετάς καί τά έλαττώματά των. Τοῦτο δέ έγένητο διότι δέν εἶχον άντιληφθῆ, ότι ἡ Θεότης έχει λόγους νά φαίνεται σκληρά, από αγάπην πρὸς τόν άνθρωπον καί ούχι εκ μίσους.

Τά βαθύτερα αίτια τών ενεργειῶν τῆς Θεότητος παρέμεινον ὡς μυστήρια εἰς τό ανθρώπινον πνεῦμα, μέχρι τῆς συστηματικῆς άποκαλύψεως αὐτῶν εἰς τόν σύγχρονον άνθρωπον. Ἡ καθηγιασμένη αὐτή Ὀδός ὄλο καί άποκαλύπτει νέας πτυχάς τών Οὐρανίων Μυστηρίων.

Φαράχ

24-5-1967

Τό δίκαιον καί τό άδικον

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Θά ήτο ειρωνεία τῆς τύχης εάν ὠμίλουں περί δικαιοσύνης, διότι σήμεραν τό άδικον ὀνομάζουν δίκαιον καί τό δίκαιον κατακρίνουν καί συκοφαντοῦν ὡς άδικον.

Ποῖος δύναται νά κρίνη εκ τών πράξεων, εἰς ποίαν πλευράν εὔρισκεται τό δίκαιον καί τό άδικον; Ἡ σύγχυσις αὐτῆ τῶν ψευδοπνευματικῶν άνδρῶν εἶναι καταφανής. Νά ὀμιλοῦν περί θρησκείας καί νά εκμηδενίζουσιν αὐτήν· νά ὀμιλοῦν περί αγάπης καί νά σπέρνουν τό μῖσος· νά ὀμιλοῦν περί λευκοῦ χρώματος καί νά χρησιμοποιοῦν τό μέλαν· νά κηρύττουν πρόοδον καί νά ὀπισθοδρομοῦν· νά διακηρύττουν ὡς αγαθόν τήν άτομικήν έλευθερίαν καί νά δεσμεύουν αὐτήν ὡς ένοχον. Ἡ διαστροφή αὐτῆ τῶν έννοιῶν ἐπί τῶν λέξεων εἶναι ὁ άπολογισμός τῆς σημερινῆς σας καταστάσεως.

Ἐναλογίζονται πολλά, αλλά δέν βλέπουν οἱ τυφλοί τό κυριώτερον, τήν ανθρώπινον Ισχύν τοῦ κοιμωμένου πολίτου, ὅστις εἰς μίαν στιγμήν, άπρόβλεπτον διά τούς συνταραζόμενους, έξαλλος θά άνορθωθῆ ὡς γίγαντας καί θά καταπνίξη τούς αἰσχροῦς Ιθύνοντας τοῦ Κακοῦ.

Ἐδίκως ὀμιλεῖ τις ἐπί τῆς δικαιοσύνης, όταν καί αὐτοί οἱ κρατοῦντες τούς νόμους εἰς χεῖρας των παραλογίζονται καί άδικοῦν άπονέμοντες τό δίκαιον. Ὁ δικαστικός έχει Ιερά καθήκοντα· εάν έλησμόνησε ποῖα εἶναι ταῦτα, νά άποσυρθῆ από τόν

κλάδον του, διότι ἐκτελεῖ χρέη δημίου.

Δυστυχῶς ἐδῶ, εἰς τὴν χώραν τῆς δικαιοσύνης, αἱ καταστάσεις ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐγαλούχησαν τὸ ἄδικον. Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἰδέα καὶ ὡς πράξις καυτηριάζει τοὺς πρωταίτιους καὶ θά λάβῃ ἐνεργόν μέρος εἰς τὰς ποινὰς των, γῆνας καὶ οὐρανίας.

Ἄριστειδης ὁ Δίκαιος

25-11-1967

Ἡ Δικαιοσύνη στὴν Ἀτλαντίδα*

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: ...Εἶπον καὶ ἄλλοτε, ὅτι αἱ δικαστικαὶ ὑποθέσεις ἦσαν σπανιώταται. Εἶναι ὁμως ἀνάγκη νὰ τονίσω ὅτι ὁ δικαστὴς δὲν ἦτο ἄνθρωπος μόνον τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος μέ βαθεῖαν τὴν πίστιν του πρὸς τὰς Ἀρχὰς τοῦ Θείου.

Θὰ ἀναφέρω μίαν μικρὰν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν σεῖς θὰ παραβάτετε μέ μίαν ἄλλην τοιαύτην εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἴδητε ὁποία διαφορὰ κρίσεως ὑπῆρχε μεταξὺ ἐνός λεγομένου σοφοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐνός ἀπλοῦ δικαστικοῦ τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ περίπτωση τῆς εἰκόνας εἶναι ἡ ἰδία: Μία γυνὴ ὑποφέρουσα ἀπὸ ὑστερισμόν, διότι δὲν ἀπέκτα τέκνα, δολίως ἐκλεψε τὸ βρέφος μιᾶς ἄλλης γυναικός, ἡ ὁποία ὡς μαινὰς διέτρεχε τὰς ὁδοὺς καὶ ἀνεζῆτει τὸ ἀπολεσθὲν βρέφος τῆς.

Δὲν θὰ ἀφηγηθῶ, ὑπὸ ποίας συνθήκας ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἀνεῦρε τὸ ζητούμενον τέκνον. Ἄλλ' ἡ ἄλλη γυνὴ ἠρνεῖτο νὰ τῆς τὸ ἀποδώσῃ. Τότε ἀπεφάσισαν νὰ ζητήσουν τὴν συνδρομὴν τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀνεχώρησαν διὰ τὴν πόλιν ὅπου εὕρισκετο τὸ μέγαρον τοῦ Νόμου. Σημειώσατε, παρακαλῶ, ὅτι καὶ αἱ δύο γυναῖκες εἶχον ἔλθει ἀπὸ μακρονήν χώραν τῆς ἰδίας Ἐπικρατείας μας, διότι δὲν ἦσαν εὐχαριστημένα ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν.

Ὁ δικαστὴς ἠρώτησε καὶ ἔμαθεν ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων ποία ἦτο ἡ διένεξις των. Ἐσκέφθη ὁ δικαστὴς, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξουν δύο μητέρες συγχρόνως ἐπὶ ἐνός τέκνου· ὥστε ἡ μία ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ πραγματικὴ καὶ ἡ ἄλλη ἡ ψευδὴς ἢ μᾶλλον ἡ ἀσθενὴς. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν;

* Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Σόλωνος «Ἡ εὐδαίμων χώρα τῶν Ἀτλάντων» εἰς τὸ βιβλίον «Ὁ ἀπολεσθεὶς πολιτισμὸς τῶν Ἀτλάντων». Σελ. 36-37.

Ἐποτεινόμενος πρὸς τὰς δύο γυναῖκας εἶπε τὰ ἑξῆς:

– Ἐπειδὴ εἶναι δύσκολον νὰ ἀποφανθῆ τις ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας καὶ νὰ ἀπονεύμῃ δικαιοσύνην, ἀποφασίζω, κατὰ τὴν ὀρθότητα τῆς κρίσεως, νὰ παραδώσω τὸ βρέφος εἰς τὴν περιθάλψιν τῆς Πολιτείας. Ὁ ἀγὼν σας ἔληξεν. Ἀπὸ τοῦδε ἡ Πολιτεία εἶναι ἡ μήτηρ τοῦ βρέφους.

– Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπεν ἡ πρώτη γυνή, ἡ Πολιτεία μὲ ἕξαναγκάζει νὰ ἀπομακρυνθῶ ἔξ αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς ἀδίκου ἀποφάσεώς της νὰ στερηθῶ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας μου. Ἴδού τὸ ἀδίκημα τῆς Δικαιοσύνης!

Ἐρωτηθεῖσα ἡ δευτέρα γυνή, τί ἔχει νὰ εἴπῃ, ἀπήντησεν:

– Οὐδέποτε ἡ Δικαιοσύνη θά ἔπραττεν ἀδίκημά τι, ἐάν ἐγνώριζε τὴν Ἀλήθειαν. Ἡ ἀπόφασίς σας εἶναι δικαία, ἐν τῇ ἀκουσίᾳ ἀδικία τῆς περιπτώσεως. Πράξατε τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου νενομισμένα. Ἡ ζωὴ μου δὲν ἔχει πλέον νόημα.

Λέγουσα ταῦτα, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ στήθους της ἐγχειρίδιον καὶ ἐπεχείρησε νὰ θυθῆσιν αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν της. Συνεκρατήθη πάραυτα ἀπὸ τοὺς φύλακας, ἐνῶ ὁ δικαστὴς τῆς ἀπέδιδε τὸ βρέφος. Στραφεῖς δὲ πρὸς τὴν πρώτην γυναῖκα εἶπεν:

– Ὑπαγε εἰς τὸν Ναόν τῆς Ἀληθείας καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἀποβάλης τὸ ἔνδυμα τοῦ ψεύδους, ὁμολόγησον εἰς τὸν ἱερέα τὴν πλάνην σου, ἵνα ἐπιστρέψῃς ὑγιῆς εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας μας.

Οὐδὲν ἕξοδον ἐπεβλήθη εἰς τὴν διένεξιν τῶν δύο γυναικῶν. Ἡ Πολιτεία ἐνήργησεν ὡς ὄφειλε καὶ συνάμα ἔδωκε διδαχὴν τοῦ ἱεροῦ της χρέους ἔναντι τῆς συνειδήσεώς της. Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, ἡ διαφορὰ τῆς κρίσεως τῆς ἐποχῆς τοῦ Σολομῶντος καὶ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ τῆς ἰδικῆς μας ἐποχῆς εἶναι τεραστία.

Μόνονι σας δύνασθε νὰ κρίνετε κατὰ ποῖον τρόπον ἐρευνᾶται ἡ Ἀλήθεια. Ὅταν δὲν δύνασθε νὰ ἐρευνήσετε αὐτήν, προτιμότερον εἶναι νὰ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὰ τεχνάσματα τοῦ λόγου καὶ νὰ ἀναλάβῃ ἄλλος τὴν ἐρευναν...

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

16-1-1969

Ἡ ἀλλαγὴ τῶν νόμων

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὀφείλετε νὰ γνωρίσετε, ὅτι ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἀλλαγῆς τῶν νόμων. Οἱ νόμοι

ἐν τῇ Γῇ εἶναι οἱ γελοιοδέστεροι πού ὑπῆρξαν ποτέ. Ἡμεῖς, βασιζόμενοι εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου, θά δώσωμεν τά πρῶτα σχήματα πρὸς κατατόπισιν τῶν νόμων· θά ἀναλύσωμεν τὰς δυσκολωτέρας πτυχάς αὐτῶν, ἵνα μορφώσετε ἰδέαν ἀκριβῆ, τί ἐστὶ νόμος καὶ πῶς οὗτος ἐφαρμόζεται. Ἡ ἐργασία αὕτη δέν θά εἶναι μόνον ἰδική μου, ἀλλά θά συνεργασθοῦν ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Πλούταρχος, ὁ Ναζιανζηνός καὶ πολλοὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων τά ὀνόματα θά μεταδώσω ἐν συνεχείᾳ ἄλλης μου ὁμιλίας.

Ἔχομεν ἐδῶ Πνεύματα ἀξιόλογα, τά ὁποῖα ἐχρημάτισαν ἐν τῇ Γῇ ὡς νομομαθεῖς, ἀλλά τὴν ἀτέλειάν των εἶδον καὶ ἀνεγνώρισαν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Μέρος αὐτῶν εἶναι εἰδικευμένον, ὅπως λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ συνεργασθῶμεν.

Οἱ Νόμοι οὗτοι θά δώσουν τὸ πρῶτον φῶς εἰς τὰς διακρίσεις μεταξὺ ἀδικίας καὶ δικαίου. Δέν πρέπει νά ἐξετάζεται μόνον ἡ πρᾶξις, ἀλλά καὶ τὸ βαθύτερον αἷτιον αὐτῆς· δυνατόν εἶς ἄδικος νά εἶναι δίκαιος καὶ τάνάπαλιν. Ἰδοὺ ποῦ πλανᾶται ἡ δικαιοσύνη, ἡ ὁποία δέν ἔχει θεῖον φῶς, ἀλλά τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον· διὰ τοῦτο εὐρισκομένη ἐν τῷ ἀδιεξόδῳ ἀδικεῖ τὸν δίκαιον καὶ δικαιώνει τὸν ἄδικον.

Ἐάν ἐρωτήσετε εἰς πεπειραμένον νομικόν: «τί ἐστὶ δίκαιον;», εἶμαι δεβαιότατος ὅτι θά σᾶς ἀπαντήσῃ ὡς ἐστερημένος γνώσεως ἄνθρωπος.

Τὸ δίκαιον δέν ἐξετάζεται ἐπιφανειακῶς, ἀλλά διεισδύοντας εἰς τὸ βάθος τῆς ἀγνώστου συνειδήσεως. Ἐάν δέν ἔχετε τὸ δαιμόνιον τοῦτο, μὴ ἐπιχειρεῖτε νά γίνετε δικαστῆς, διότι σᾶς ἀναμένει τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Θά ἐπανέλθω.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

16-2-1969

Ἔχουν καὶ οἱ Θεῖοι Νόμοι τοῦ Ἀνάρχου τὰς ἐξαιρέσεις των

ΟΜΗΡΟΣ: Οἱ Νόμοι τοῦ Κυρίου ἐθεσπίσθησαν πρὸ τῆς Δημιουργίας τῶν πάντων. Τοῦτο γνωρίζετε τί σημαίνει; Ὅτι οἱ Νόμοι οὗτοι εἶναι τελειότατοι εἰς τὴν τελειότητά των!

Οὐδεὶς μας γνωρίζει τὸν χρόνον (ἀπὸ γῆινης ἀπόψεως) τῆς κατεργασίας των. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀμετάβλητοι.

Εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις, περιπίπτουσα μία ἀνθρώπινος ὀντότης εἰς τὸν τιμωρὸν Νόμον Του, δὲν τιμωρεῖται ὀλοκληρωτικῶς, διότι ὁ Κύριος προεἶδεν καὶ τὰς ἔξαιρέσεις. Εἰς τὴν ὀντότητα τοῦ ἐν λόγῳ ἀνθρώπου συνέβη μία μεταστροφή, τὴν ὀποῖαν μόνον ὁ Κύριος γνωρίζει καὶ τοῦ χαρίζει τὴν ὑπόλοιπον ποινὴν, δίδοντας εἰς αὐτὸν χεῖρα βοηθείας.

Εἰς τοὺς δικαστὰς τῆς Γῆς σας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῆ τοιοῦτον τι, ἐφ' ὅσον βρῖθαι τὸ Σῶμα τοῦτο ἀπὸ δικαστικὰς πλάνας. Δικαίωμα δὲν ἔχει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀφαιρῆ τὴν ζωὴν τῶν ἀδελφῶν του, ἔστω καὶ ἐὰν ὁ ἀδελφός των διέπραξεν ἔγκλημα, ὅταν ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἐγκύψῃ εἰς τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὀποίας διεπράχθη τὸ ἀδίκημα ἢ τὸ ἔγκλημα.

Ἄς λάβωμεν μίαν περίπτωσιν ἐγκληματίου. Ὁ τάδε ἐνήλιξ, σχετικῶς μορφωμένος ἢ ὄχι, ἀλλὰ μὲ ὀξεῖαν ἀντίληψιν, ἐφόνευσεν ἀθῶον τι τέκνον. Ἐὰν ὁ φονεὺς ἦτο ἄνθρωπος ἰσορροπημένος, οὐδέποτε θὰ διέπραττεν τοιοῦτον τι ἀπεχθὲς ἔγκλημα. Βεβαίως, ὁ λαὸς ἔξανίσταται κατ' αὐτοῦ καὶ ζητεῖ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του. Τὸ σῶμα τοῦ φονέως δὲν ἀνήκει εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ εἰς τὸν Κύριον, ὡς καὶ τὰ σώματα τῶν ἀδελφῶν, τῶν καταζητούντων τὴν θανατικὴν ποινὴν τοῦ φονέως, ἐπίσης ἀνήκουν εἰς τὸν Κύριον. Ἐὰν ὁ Κύριος κρίνῃ καλὸν νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ, οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων θὰ δυνηθῆ νὰ τὸν σώσῃ. Ὁ Θεὸς ἔχει τὸν τρόπον του νὰ ἀνακαλῆ τὰς ὀντότητας τῆς παρακοῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει, τὸν ἐγκληματία νὰ περιορίσῃ εἰς εἰδικὰ ἄσυλα ἢ φυλακὰς, προστατεύων τὴν ζωὴν τῶν συνανθρώπων του, οὐχὶ ὀμως καὶ νὰ ἐγκληματῆ ἔναντι τοῦ φονέως, ὅστις δὲν τὸν ἔβλαψεν. Αἱ ἀποφάσεις εἰς θάνατον εἶναι εὐκόλοι, ἀλλ' ὁ ἀποφανθεὶς διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐνόχου ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν Νόμον τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, χωρὶς ὁ Νόμος οὗτος νὰ ὑπόκειται εἰς ἔξαιρέσεις.

Εἶναι μυριάκις καλλίτερον νὰ ἀθωωθῆ εἰς ἔνοχος, παρὰ νὰ καταδικασθῆ εἰς ἀθῶος.

Οἱ φυσικοὶ νόμοι, οἱ λεγόμενοι ἄγραφοι, εἶναι Θεῖοι Νόμοι, τῶν ὀποῖων τὸν λόγον τελείως ἀγνοεῖτε καὶ ἐνίοτε καταφέρεσθε ἐναντίον αὐτῶν. Κακῶς! Ὅταν ἀγνοῆτε τὴν χρῆσιν ἐνός πράγματος, δὲν καταφέρεσθε ἐναντίον αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐρωτᾶτε νὰ μάθητε πῶς χρησιμοποιεῖται. Ὅσαύτως πρέπει νὰ ἐρωτᾶτε καὶ νὰ μανθάνετε, διὰ τῆς ἰδίας σας ἀντιλήψεως, τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ κάθε ἐνόχου· καὶ πάλιν δὲν εἴσθε εἰς θέσιν νὰ δίδετε ἀποφάσεις θανατικῆς ποινῆς.

Αἱ ἔξαιρέσεις εἰς τοὺς Νόμους τοῦ Κυρίου δὲν ὑποπίπτουν εὐκόλως εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κάθε δικαστοῦ.

Ὁ Θεὸς διὰ τῶν Νόμων του ἐνεργεῖ ἀφανῶς, χωρὶς νὰ δίδῃ ἐξήγησιν, τοῦ διατί, τοῦ πῶς, καὶ πότε. Ὁ ἔχων θεῖαν φώτισιν, ἐνδομύχως ἀντιλαμβάνεται τὴν Θεῖαν Δικαιοσύνην καὶ δοξάζει τὸ ὄνομα Αὐτοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς ἐμπνεύσεως των (νῆμα ἀφανοῦς ἐπικοινωνίας των μεθ' ἡμῶν) ἐφαρμόζουν κακῶς τὴν ἀντιγραφομένην ἐξ Οὐρανοῦ διοικητικὴν ἐνέργειαν.

Τὰ πάντα εἰς τὴν Γῆν εἶναι κακὴ ἀντιγραφή ἐξ Οὐρανοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐμπνεύσεως μέχρι τῆς ἐφαρμογῆς μολύνεται ἡ ἐνέργεια· διὰ τοῦτο δὲν δύνασθε νὰ μεταβάλλετε τὴν διοίκησιν σας εἰς χρηστὴν τοιαύτην. Ἡ συνεχὴς ὁμως ἐπιθυμία σας νὰ καλλιτερεύσετε, ὅσον δύνασθε, τὴν διοίκησιν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς, εἶναι τὸ ἅπαν τῆς καλῆς σας προθέσεως.

Ὅμηρος

8-5-1969

Ὁ Οὐρανὸς δὲν ἀνέχεται τὴν ἀδικίαν

ΦΑΡΑΧ: Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ Κύριος εἶναι εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν πιστῶν του τέκνων. Μὴ ἀποθαρρύνεσθε ἀπὸ τὰ πρῶτα δῆματα· πολὺ συντόμως θὰ λάβετε ἄλλην θέσιν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν πιστῶν θὰ ἔλθουν εἰς ἀναζήτησίν σας. Ὁ ἀγὼν οὗτος εἶναι ἀγὼν τοῦ Οὐρανοῦ, ἐναντίον τῶν ἀπίστων. Οἱ ἡμιμαθεῖς μόνον σᾶς φέρουν ἀντιρρήσεις, ἀλλ' ἡμεῖς θὰ τοὺς ἀντικρούσωμεν διὰ τῆς ἐπεμβάσεώς μας, ἵνα ἡ ὁδὸς ἀφεθῇ ἐλευθέρᾳ εἰς τὸν ἐλευθέρου Λόγον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Τὰ πάντα, ὡς ἐτόνισα καὶ εἰς τὰς προηγουμένας μου ἐπικοινωνίας, θὰ ἀνατραποῦν, διότι ὡς βάσιν ἔχουν κάτι τό σαθρόν. Ἡ δικαιοσύνη δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ, ὅταν οἱ νόμοι εἶναι ἐσφαλμένοι. Μόλις λήξῃ τὸ ἔργον τοῦ Ὀμήρου, θὰ δώσωμεν διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὰς βάσεις τῆς δικαιοσύνης. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο θὰ συνεργασθοῦν ὁ Σόλων ὁ Ἀθηναῖος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Πλούταρχος ἢ Ἄγ. Βασίλειος καὶ πλῆθος διδασκάλων ἐπὶ τοῦ τομέως τούτου, ὥστε νὰ ὀλοκληρώσωμεν τοὺς ἀπαραιτήτους νόμους, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ βασισθῇ ἡ νέα Χρυσὴ Πολιτεία τοῦ Πλουτάρχου.

Ἡ Ἀλήθεια εἶναι μία· δέν δύνασθε νά ἐρμηνεύετε αὐτήν κατά διαφόρους τρόπους, ἀλλά ὅλοι θά ἀποκτήσετε συνειδησιν πρῶτον τοῦ τί ἐστὶ ἀλήθεια καί ὕστερον θά προχωρήσετε πρὸς τὴν ἐξήγησιν τοῦ κάθε βασικοῦ νόμου, τοὺς κλάδους τῶν ὁποίων θά συμπληρώσῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ πρῶτον ἐγκύψῃ εἰς τὴν μελέτην των.

Ἐπιφανεῖς νομοθέται πού ἐγκατέλειψαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν Γῆν σας, θά λάβουν καί αὐτοὶ μέρος εἰς τὴν σύνθεσιν καί σύνταξιν τῶν νόμων.

Ὁ Οὐρανός δέν δύναται πλέον νά ἀνεχθῆ τὰς ἀνθρωπίνους ἀδικίας, οὔτε τοὺς δικαστάς, οἵτινες ἀγνοοῦν τό τί ἀναλαμβάνουν, διὰ νά φέρουν εἰς πέρας τό ἔργον των. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἤδη ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένοι ἀπὸ τόν Οὐρανόν. Ὅταν δέν γνωρίζουν διατί καταδικάζουν, καταδικάζουν τόν ἴδιον τόν ἑαυτὸν των.

Τὰ φαινόμενα εἶναι ἀπατηλά καί μόνον ἡ οὐσία εἶναι ἀκριβής. Αὐτὴν ὀφείλουν οἱ δικασταὶ νά ἐξετάζουν.

Φαράχ

5-6-1969

Περὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς

ΑΛΚΑΙΟΣ: Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου καὶ ἀδελφούς, διότι παρευρίσκονται εἰς τὴν θείαν Ἐπικοινωνίαν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Ἡ τιμωρία, διὰ τῆς καταδίκης εἰς θάνατον τῶν ἐνόχων, δέν εἶναι ἀρεστή εἰς τὴν Θεότητα. Οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νά ἀφαιρῇ τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου. Διότι τότε καταδικάζει τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του, ὅταν ἀποχωρήσῃ ἐκ τῆς Γῆς.

Τὰς τιμωρίας μόνον ὁ Ἄναρχος γνωρίζει ποῦ νά τὰς ἀπονέμῃ. Εἶναι μὲν ὁ Ἄναρχος ὅλως Ἀγάπη, ἀλλὰ δέν συγχωρεῖ ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει μίσος. Διότι, ἐὰν συνεχώρῃ πάντας, διὰ τὰς κακὰς των πράξεις, τότε ὅλοι θά εὐρίσκεσθῃ ἐν συνεχεῖ ἀγῶνι, ποῖος θά κατασπαράξῃ τὸν ἄλλον. Ἴδού, διατί τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέχει εἰς τὴν ζωὴν τὴν γήινον, εἶναι οἱ αὐστηροὶ καὶ ἀγνοὶ νόμοι, τοὺς ὁποίους θά ὑπαγορεύσουν ἐν συντομίᾳ οἱ εἰδικοί ἐξ Οὐρανοῦ Ἄρχοντες.

Εἰς οὐδεμίαν χώραν τοῦ κόσμου σας οἱ νόμοι εἶναι ὀρθοί.

Σεῖς ἔχετε τὴν ἐντύπωσιν (ὅπως κι' ἐγώ, ὅταν εὐροισκόμην ἐν τῇ Γῆ*), ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὸ Θεῖον. Ἀπατάσθε. Τὸ Θεῖον μέχρι στιγμῆς δὲν ὑπαγόρευεν νόμους τοιούτους, ὡς εἶναι οἱ τοῦ κόσμου σας.

Οἱ δικασταὶ σας πλανῶνται, δὲν ἐμβαθύνουν εἰς τὰ παραπτώματα καὶ εἰς τὴν δικαίαν ἀπόφασιν τοῦ ἐγκληματίου. Πάντα ταῦτα θὰ ἐξηγηθῶν ἐν καιρῷ, πρὸς φώτισιν τῶν εἰδικῶν ἐπὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τῆς δικαιοσύνης, εἰς κύρια ἄρθρα καὶ κατατάξεις τῶν βαθμῶν τῶν σφαλμάτων των.

Ἐὰν ἠδύνασθο νὰ ἴδητε ἐξ Οὐρανοῦ τὴν κατάστασιν σας (ὁμιλῶ γενικῶς) δὲν θὰ ἀνεγνωρίζατε τὴν Γῆν ὡς σφαίραν εἰρήνης, ἀγάπης καὶ ὁμαλότητος. Τὰ πάντα συμπλέκονται ἐντὸς ἀκατανοήτου χώρου, ὅπου δὲν διακρίνεται ἡ ζωὴ σας ὡς ἐνέργεια τοῦ προορισμοῦ σας. Ὁφείλετε νὰ μάθετε ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἤλθατε εἰς ἕνα Κόσμον γνωστὸν μὲν εἰς ὅλους, ἄγνωστον δὲ εἰς κάθε ὄντοτητα.

Τὸ πέπλον τὸ ὁποῖον καλύπτει τὰς μυστικὰς Ὁργανώσεις καὶ τοὺς ὀπαδούς αὐτῶν, ἀποκαλύπτονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον· καὶ θὰ ἴδητε μὲ ὁποῖαν κρυφὴν δεξιολογίαν εἰργάζονται. Αὐτοὶ οὗτοι εἶναι οἱ πρῶτοι ἐχθροὶ τῆς Ἀνθρωπότητος. Χωρὶς νὰ ἔχουν αἰδῶ, ἀπὸ ἐγωῖσμόν κατώρθωσαν νὰ διαφημίσουν τὸν ἑαυτὸν των ὡς Περιούσιον Λαὸν τοῦ Κυρίου.

Καὶ τί ἐπραξαν οἱ λοιποὶ Χριστιανοί;

Ἐνεκολπώθησαν τὸ ψεῦδος. Ἀπὸ πίστιν ἢ ἀπὸ συμφέρον;

Ἐὰν εἶχον πραγματικὴν πίστιν θὰ εὕρισκοντο σήμερον εἰς τὴν δόξαν· καὶ δὲν θὰ ἀπένεμον δάφνας εἰς ὅσους ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντά των.

Πολλὰ θὰ ἴδητε ἐν μικρῷ διαστήματι.

Ἄλκαϊος

26-6-1969

Ἡ γήινος μόρφωσις πολλάκις ἐξαπατᾷ

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐντὸς ὀλίγου, ὡς

Ἁ ὁμιλῶν Ἄλκαϊος - Νικήτας Στρατηγόπουλος ὑπῆρξε δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ. Ἦτο υἱὸς τοῦ συγγραφέως καὶ ποιητοῦ Ἀναστασίου - Μιλάνου Στρατηγόπουλου. Ἀνεκλήθη τὸ ἔτος 1967 καὶ ἔκτοτε μετέδωσε σειρὰν ὁμιλιῶν του, δημοσιευμένας στὸ βιβλίον τοῦ Ὀμίλου μας ὑπὸ τὸν τίτλον «ΑΛΚΑΙΟΣ».

ἐπληροφορήθητε ἀπό τόν Πνευματικόν Κόσμον, πρόκειται νά σᾶς δώσωμεν τὰς δάσεις τῶν νόμων, ἐπί τῶν ὁποίων θά οἰκοδομηθῆ τό μέγαρον τῆς Νέας Δικαιοσύνης.

Ἐὸ Σωκράτης ἔλεγε: «Φίλος μὲν Πλάτων, φιλότατη δ' ἡ ἀλήθεια»· διὰ τοῦτο ἔχω νά εἶπω, ὅτι κακῶς ὁ Πλάτων ἐχαρακτήρισε τόν ἄνθρωπον ὡς ζῶον λογικόν. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολύμορφον πνευματικόν ζῶον· διότι ὑπάρχουν ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ἡ στάθμη εἶναι κατωτέρα καί τοῦ ζώου. Ἐφ' ὅσον ὁ ἐν λόγῳ ἄνθρωπος ἔχει λογικότητα, δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά ἐκπίπτῃ ἐκ τοῦ ὕψους του τόσον χαμηλά. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γνωρίζουν πῶς νά δικαιολογοῦν τὰς πράξεις των, διότι δέν εἶναι μόνον τό πνεῦμα των πού τούς βοηθεῖ, ἀλλά καί ἡ πολυμορφία εἰς γνώσεις καί σκοπούς.

Θά δώσω εἰς τό προσεχές μέλλον μίαν πλήρη εἰκόνα τοῦ τι ἐστίν ἄνθρωπος, διότι σεῖς ἔχετε παραγνωρίσει τόν λόγον διὰ τόν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἐνεφανίσθη εἰς τήν Γῆν· διότι ἤδη σᾶς ἀπέκρουσαν τήν πραγματικότητα, τήν ὁποίαν ὁ Κύριος θά σᾶς ἐξηγήσῃ δι' ἐμοῦ ποία εἶναι αὕτη. Καί ἐδῶ ἀκόμη ἀπατάσθε, διότι ὁ,τι βλέπετε καί ἀκούετε ἢ ψηλαφίζετε δέν εἶναι πάντοτε πραγματικά, ἀλλά ἀπατηλά. Προτοῦ ἐμβαθύνετε εἰς τὰ θεῖα κείμενα τοῦ Οὐρανοῦ, δέν εἶναι δυνατόν νά εἴσθε ἔτοιμοι, διὰ νά ἀναγνωρίσετε τήν ἀλήθειαν ὡς αὕτη ἔχει καί οὐχί ὡς σεῖς νομίζετε ὁποία εἶναι.

Ἐὸ φίλος Πλάτων, δηλαδή ὁ πνευματικός μας ἀδελφός, ἠπατήθη καί εἰς μίαν ἄλλην περίπτωσιν μέ τήν λέξιν «Μετεμψύχωσις». Νομίζω ὅτι ὁ ἀδελφός Ὁμηρος σᾶς ἔδωσε τήν ἐξηγήσιν καί ἐτοποθέτησεν αὐτήν ἐκεῖ ὅπου ἤρμοζεν*. Οὐδέποτε ἡ ἀνθρώπινος ὄντοτης εἰσέρχεται ἐντός ἄλλου εἶδους ζώου τῆς Δημιουργίας. Ἐὸ ἄνθρωπος ἔχει ἐντός αὐτοῦ κάτι τό θεῖον, τό ὁποῖον δέν ἔχουν τά ἄλλα τῆς Δημιουργίας ζῶα· καί ὅσον ποταπός ἐάν φανῆ, ἐντός τῶν ἀπείρων αἰώνων κάποτε θά ἐξελιχθῆ καί θά φθάσῃ εἰς τὰ ἀνώτερα ἐπίπεδα τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐκαθυστέρησις του εἶναι δημιούργημα αὐτοῦ τοῦ ἰδίου· ἡ δέ Θεῖα Οἰκονομία αὐτόν τόν σκοπόν ἔχει: Νά ἐπισπεύσῃ διὰ τῆς φωτίσεως τήν ἐξέλιξιν του, χάριν τοῦ ἀνθρώπου καί οὐχί Αὐτοῦ τούτου τοῦ Δημιουργοῦ.

Μή ἔχετε τήν γνώμην, ὅτι, ὅταν φθάσητε εἰς τό ἀνώτατον σημεῖον τῆς ἐξελίξεως, τότε θά ἐνωθῆτε μέ τόν Δημιουργόν. Εἶναι κακή ἡ ἀντίληψις αὕτη. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὅσοι εὐρίσκονται (καί οὗτοι εἶναι ἐλάχιστοι) εἰς τήν Θεώσιν, θά ἔπρεπε νά εἶναι ἐν μετά τοῦ Δημιουργοῦ, ἐνῶ ἡ κάθε ὄντοτης

* Βλέπε τό Ἔργον τοῦ Ὁμήρου «Ἄνθρωπος καί Εἰρήνη», Διδασκαλία 122α.

ἔχει τὴν προσωπικότητά της· ἄλλωστε καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι, παρακολουθοῦντες τὰς ἐπικοινωνίας ταύτας, τὸ ἔχετε διαπιστώσει.

Ἐάν ὁ Θεὸς ἐγένετο εἰς ἄπειρα τεμάχια, τὰ ὁποῖα θὰ ἀντιπροσώπευον τὰς ἀνθρωπίνους ὀντότητας καὶ ὕστερον θὰ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν αὐτὴν ἀφετηρίαν, τότε ποῖον ἦτο τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ; Ὁ Ἰδιος ἐσκόπει νὰ ἐξελίξη τὸν ἑαυτόν του; Ἄρα αἱ ψυχαὶ ἐδημιουργήθησαν εἰς ἄγνωστον χρόνον, πρὸ τῆς δημιουργίας τῶν Κόσμων. Τοῦτο ἀναφέρει καὶ τὸ μυθολογικὸν μέρος τῆς Γραφῆς, ὅταν λέγει ὅτι οἱ δύο πρωτοπλαστοὶ ἔζων εἰς τὸν Παράδεισον μετὰ τῶν ἄλλων ζῶων καὶ θηρίων. Ἐκεῖνα τὰ ζῶα καὶ τὰ θηρία ἦσαν κατ' εἰκόνα τῆς μελλούσης Γῆς· διὰ τοῦτο οὐδένα ἔβλαπτον οὔτε εἶχον ἀνάγκην τροφῆς, διότι ἀπλούστατα δὲν ὑπῆρχον· ἐδημιουργήθησαν διὰ τὴν Γῆν, ὅταν αἱ ψυχαὶ ἀπεστάτησαν καὶ ἐξεδιώχθησαν ἐκ τοῦ φανταστικοῦ Παραδείσου, διὰ νὰ εὔρουν εἰς τὴν Γῆν ἐτοιμὴν τὴν τράπεζαν τῶν ἀγαθῶν. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μέχρι σήμερον ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠδυνήθη νὰ γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ.

Προσεχῶς θὰ σᾶς ὀμιλήσω διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

30-6-1969

Νόμοι καὶ Δικασταί

ΟΜΗΡΟΣ: Παρ' ὅτι οἱ νόμοι ἐρμηνεύονται ἀπὸ τοὺς δικαστάς, ἐν τούτοις δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν οἱ μὲν μέ τοὺς δέ.

Οἱ νόμοι, καλοὶ ἢ κακοί, εἶναι δίκαννα· καὶ οἱ δικασταί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κακοὶ κυνηγοί. Σκοπεύουν λανθασμένως· ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχουν τὸ θῆραμά των, ἱκανοποιημένοι, ὅτι ἡ βολὴ των ἔδωκεν καρπὸν, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν, ἐάν ὁ καρπὸς οὗτος εἶναι πράγματι καρπὸς δικαιοσύνης. Τὸ ἀνθρώπινον χρέος των εἶναι νὰ τιμωροῦν τὴν ἀδικίαν, τὴν ὁποῖαν, δυστυχῶς, τιμωροῦν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς δικαιοσύνης.

Θὰ ἐρωτήσετε: «Διατί συμβαίνει τοῦτο εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἱερᾶς κρίσεως;». Ἀπλῶς, διότι δὲν ἔχουν τὴν κατάλληλον ἐκπαίδευσιν, ὡς δικασταί.

Οἱ δικασταί ὀφείλουν νὰ εἶναι κατὰ πρῶτον λόγον ἤρεμοι, ἀνεξάρτητοι ἀπὸ κάθε πνευματικὴν ἢ ἰδεολογικὴν δέσμευσιν, ἀκέραιοι εἰς τὸν χαρακτήρα, πολυμαθέστατοι καὶ μελετηροί, μέ

ἀντίληψιν βαθεῖαν. Τό ἔργον των εἶναι δυσχερέστατον, διότι πολλάκις δέν γνωρίζουν ποῦ ἔδρεύει ἡ ἀλήθεια καί ποῦ τό ψεῦδος. Ἐάν, λοιπόν, δέν εἶναι ἄξιοι νά ἀναλάβουν καθήκοντα κριτοῦ, θά ἦτο πολύ προτιμώτερον δι' αὐτούς, νά μή ἀναλάβουν θέσιν ἢ ὅποια δέν τούς ἀρμόζει. Ὡς δικασταί ἔχουν εὐθύνας ἔναντι τῆς συνειδήσεώς των· θά δώσουν λόγον τῶν πράξεών των εἰς τόν Κύριον, εἴτε πιστεύουν εἴτε ὄχι εἰς Αὐτόν.

Ἐπειδή γίνεται λόγος περὶ πίστεως, θά ἀναφέρω ἓνα ἐκ τῶν ἀδελφῶν σας, ὀνόματι Γκαγκάριν, ὅστις ἐμποτισθεῖς ἐκ τοῦ ἁθεισμοῦ, ὡς ἀστροναύτης ἀνεζήτησεν πανταχοῦ τόν Θεόν καί δέν τόν εὔρεν. Ἡ Θεία Δικαιοσύνη τόν ἐλυπήθη, διὰ τήν ἄγνοιάν του ταύτην. Τοῦ ἀπέκοψεν τό νῆμα τῆς ἐπιγείου ζωῆς, διὰ νά ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τήν Ἀλήθειαν, τήν ὅποیان δέν ἠδύνατο νά φαντασθῇ, ἐξ αἰτίας τῆς παραπλανητικῆς του ἐκπαιδεύσεως.

Ἡ καλή πρᾶξις παντοῦ καί πάντοτε ἀναγνωρίζεται ὡς καλή. Οἱ νόμοι ὁμως τῆς μιᾶς χώρας ἀπό τήν ἄλλην διαφωνοῦν, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων. Τοῦτο μόνον ἀρκεῖ, διὰ νά ἐννοήσετε, ὅτι παρά τήν φαινομενικήν των ὀρθότητα, οἱ θεοπιζόμενοι νόμοι εἶναι ἔλλειπείς, ὡς καί αἱ δέκα Ἐντολαί τοῦ Μωϋσεως.

Οἱ νομοθέται εὐρίσκονται ἐν καταπτώσει, διότι ἐμπνέονται καί ἀπό τās δύο παρατάξεις, ἀκριβῶς ὅπως συνέβη καί μέ τās δέκα Ἐντολάς.

Οἱ νόμοι ὀφείλουν νά εἶναι οἱ αὐτοί δι' ὅλον τόν κόσμον. Ἀπό ἐκεῖ θά ἐξαρτηθῇ ἡ συνένωσις τῶν λαῶν καί ἡ ἔννοια τῆς λέξεως «ἀδελφός».

Οἱ νόμοι, γενικῶς, ὡς βάθρον ἔχουν σκοτεινά συμφέροντα· διὰ τοῦτο εἶναι σαθροί καί παραπλανητικοί.

Βεβαίως, οἱ νόμοι μιᾶς χώρας, εἴτε εἶναι καλοί εἴτε κακοί, πρέπει νά εἶναι σεβαστοί. Τοῦτο ἀπέδειξεν ὁ μέγας σοφός καί καλοκάγαθος Σωκράτης.

Ὅταν πράγματι οἱ νόμοι εἶναι ὀρθοί, τότε διευκολύνουν τόν ἐρμηνευτήν αὐτῶν καί δέν δίδουν τό δικαίωμα εἰς τό Πονηρόν Πνεῦμα νά δραπετεύσῃ τόν ἄδικον ἐκ τῆς ὀπισθίας θύρας τοῦ νόμου, ὡς δίκαιον καί καλόπιστον.

Οἱ δικασταί ἔχουν τό βάρος τῶν νόμων. Ἐάν ὁ νόμος εἶναι ἄδικος καί ὁ δικαστής δίκαιος, θά ἀποδοθῇ δικαιοσύνη ἀνταξία τοῦ δικαστοῦ. Ἐκ τοῦ δικαστοῦ ἐξαρτάται νά κρίνῃ τό ἀδίκημα καί νά ἀθωώσῃ τόν ἀδικούμενον.

Κατά τήν ἀντίληψιν τοῦ δικαστοῦ ἐρμηνεύεται καί ὁ νόμος. Ἄρα, οἱ δικασταί εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι εὐθύνονται διὰ τās ἀδίκοις ἀποφάσεις των. Αὐτοί οὔτοι γίνονται τά ὄργανα τοῦ

Κακοῦ καὶ οὐχὶ οἱ νόμοι μέ τὰς μυρίας θύρας τῶν νοημάτων των.

Ὅταν συνεχῶς οἱ νόμοι ἀντικαθιστῶνται δι' ἄλλων, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐμπαίζει τὸν λαόν καὶ ὁ δικαστὴς τὴν δικαιοσύνην. Οὐδεμία κατανόησις ὑφίσταται μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τοῦ φλέγοντος τούτου προβλήματος, τῆς Δικαιοσύνης. Τὰ ἐθνικιστικά καὶ ἀτομικά συμφέροντα, διεστρέβλωσαν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εἰς βάρος τῆς ὀλότητος καὶ κατέστρεψαν τὰ ἰδανικά τῆς χρηστῆς Πολιτείας.

Οἱ δικασταὶ ἅς ἀναλογιστοῦν τὴν μέλλουσαν ζωὴν των, διότι ἡ μετάνοιά των δέν θά εὖρη ᾧτα πρὸς εἰσακοήν καὶ ὁ ἠθικός πόνος των θά εἶναι ἀφόρητος, ὥστε νά προτιμοῦν τὴν ἐκμηδένισίν των. Ἡ Θεία Δικαιοσύνη εἶναι ἀμείλικτος.

Ὅμηρος

26-2-1970

ΦΑΡΑΧ: Σήμερον θά ὁμιλήσω ἐπὶ τοῦ θέματος:

«Ἀμοιβὴ καὶ Τιμωρία»

Συνιστῶ εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς, νά δώσουν ἰδιαιτέραν προσοχὴν εἰς τὸν ἐν λόγῳ τίτλον. Ἡ ἀμοιβὴ καὶ ἡ τιμωρία τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου εἶναι ὅλως διάφορος ἀπὸ τῆς Γῆς. Ἡ ἀμοιβή, εἴτε εἶναι ὑλική, εἴτε ἠθική, δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἀνάπτυξις τῆς.

Ἡ γήινος τιμωρία δέν λέγεται «ποινή», ἀλλὰ «ἐκδίκησις». Καὶ πολλάκις τρίτα πρόσωπα, τὰ ὅποια δέν ἔχουν οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὸν ἀδικήσαντα, τιμωροῦν αὐτόν (δικαίως δεβαίως), ἀλλὰ μέ τὴν καταδίκην ταύτην ἀνοίγουν εἰς τοὺς Οὐρανούς μίαν εἰδικὴν σελίδα ὅπου σημειοῦται τὸ ἀδίκημά των, ὡς τιμωρῶν ἐκείνων οἱ ὅποιοι οὐδέν ἔπραξαν ἐναντίον αὐτῶν.

Τότε τί πρέπει νά γίνη; Νά τιμωρηθοῦν ἀνθρωπίνως, δηλαδή νά μετεκπαιδευθοῦν ὡς πάσχοντες καὶ ἀφοῦ ἰαθοῦν, νά ἐπανέλθουν εἰς τὴν κοινωνίαν των. Δέν θά ἐπεκταθῶ εἰς τὰς βαρυτέρας ποινὰς τῆς ἐν τῇ Γῇ ζωῆς σας, διότι σκοπός τῆς ὁμιλίας μου ταύτης εἶναι ἡ τοῦ Οὐρανοῦ ποινή.

Λέγουν πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ πιστεύουν, ὅτι εἰς τοὺς Οὐρανούς δέν ὑφίσταται ποινή. Καὶ πόθεν τὸ γνωρίζουν; Ἐάν οὗτοι εἶναι πνευματισταὶ καὶ παρακολουθοῦν τὰς πνευματικὰς ἐπικοινωνίας τῶν προσγείων ψυχῶν, δέν παρετήρησαν ὅτι

πολλαί ἐξ αὐτῶν ζητοῦν ἐκ τῶν ἀδελφῶν των, τὴν ἐξιλέωσίν των; Διατί παρακαλοῦν; Διατί μαινόνται νά καταλάβουν θέσιν διὰ μέσου τοῦ μεσάζοντος καί νά ζητήσουν τό ἔλεός των; Ἐάν δέν ὑπῆρχεν ποινή, διατί νά ὑπάρχη ἀμοιβή; Καί τότε ποία θά ἦτο ἡ διαφορὰ τῆς μιᾶς ψυχῆς ἀπό τὴν ἄλλην; Εἶναι πολὺ ἀνόητοι ὅσοι σκέπτονται μέ τὴν γήινον γνῶσιν των.

Ἡ ποινή τοῦ Οὐρανοῦ δέν φονεύει, οὔτε καίει, μηδέ τυραννεῖ τὰς ψυχάς, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν Γῆν σας. Ἡ θεία ποινή εἶναι τό δῶρον πού ὁ Θεός δίδει ὡς μέσον εἰς τὴν ψυχὴν, διὰ νά ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα. Ἀναλόγως τῆς ποιηῆς, εἶναι καί τό εἶδος τοῦ ἄγγου πού ἔχει αὐτὴ διὰ τὰς κακὰς τῆς πράξεως. Πάντα ταῦτα τὰ προέβλεψεν ἐκ τῶν προτέρων ὁ Κύριος. Καί ὡς τιμωρόν ἔχει τόν Νόμον Του.

Ὁ Νόμος ὡς Ἀξία τοῦ Οὐρανοῦ, εἶναι βαρὺς ἢ ὄχι ἐκεῖ ὅπου κρίνει τόν «ποινίτην» (νά λάβετε τόν ὄρισμόν τῆς λέξεως)*. Διατί πολλαί ψυχαί ἐρχόμεναι εἰς ἐπαφήν μεθ' ὑμῶν ἐκθειάζουν τόν Οὐράνιον βίον, καί ἄλλαι, ἀντιθέτως, μέ τὰς παρακλήσεις των ζητοῦν χεῖρα βοηθείας ἐκ τῶν τῆς Γῆς ἀδελφῶν των; Δέν ἐννοεῖται Οὐράνιος Κόσμος, δίχως βραβεῖα καί ποινάς.

Εἰς τὴν Γῆν σας ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὅποιοι θά ἔπρεπε νά τοὺς βραβεύσῃ ἢ κοινωνία. Καί ὁμως δείχνει ἀδιαφορίαν δι' αὐτούς καί ἄλλους βραβεύει, οἱ ὅποιοι ἔπρεπε νά τιμωρηθοῦν. Τό ψεῦδος ἀντιστρέφει τὰ νοήματα καί ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀλήθειαν, ἢ ὅποια μὴ δυναμένη νά εἰσακουσθῇ, ἀναμένει τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς δέν ὑφίστανται τοιαῦτα συνθῆκαι. Κρίνονται ὅλοι ἀμερολήπτως, διότι ὅλοι εἶναι τέκνα τοῦ Ἐνός καί τοῦ Αὐτοῦ Πατρός. Τά ἄστατα τέκνα Του, ὁ Πατήρ τὰ τιμωρεῖ διὰ τοῦ Νόμου, διὰ νά ἐπιστρέψουν καί πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας Του. Ἐνῶ ἡ κοινωνία, τὰ ἄστατά τῆς τέκνα τὰ κατατρέχει μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των, ἀδιάφορον ἔάν αὐτὰ μετεμελήθησαν καί εἶναι ἀξιώτερα τῶν ἄλλων ἀδελφῶν των.

Μὴ σᾶς γεννᾶται καμμία ἀπορία διὰ τὴν ποινήν τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐάν εἰσθε πράγματι τέκνα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἐλέγξατε τοὺς λόγους μου καί θά ἴδητε πού κρύπτεται ἡ ἀλήθεια. Κινηθεῖτε καί σεῖς πνευματικῶς, ἵνα σᾶς βοηθήσῃ ὁ Πνευματικὸς σας Ὁδηγός.

* Ὁ ὄρισμός αὐτός ἐλήφθη ἀπὸ τόν Ἐπικοινωνόν τὴν ἐπόμενην ἡμέρα:

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Τί λέγεται ποινίτης;

ΦΑΡΑΧ: Ὁ ἐξιλέωνν τὴν ποινήν του. Δυνατόν ὁ ποινίτης νά κερδίσῃ τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἔάν ἀνατραποῦν εἰς αὐτόν αἱ ἀντιλήψεις του.

Ἀδελφοί μου, ὠμίλησα ἀρκετά εὐκρινῶς, διὰ νά εἴσθε πεπεισμένοι ὅτι, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει Σκότος, ὑφίσταται καί Φῶς. Προτιμότερον νά στρέψετε τοὺς ὀφθαλμούς σας πρὸς τὸ Θεῖον Φῶς καί νά μὴ περιπλανᾶσθε ἐν τῷ Σκότει.

Φαράχ

16-4-1970

Ἡ Δικαιοσύνη ἔχει τὰς ρίζας της εἰς τὸν Οὐρανόν

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Δυστυχῶς, ἀγαπητοί μου, σήμερον ἡ δικαιοσύνη εἶναι τοῦ ἰσχυροτέρου. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι τὸ ψεῦδος ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰς ἔδρας τῆς ρητορικῆς, ἤτοι διὰ τοῦ τεχνητοῦ λόγου ἐπισκιαζεται τὸ ἀληθινόν φῶς καὶ τὸ μέλαν παρουσιάζεται ὡς λευκόν. Μόνον οἱ καθυστερημένοι εἰς τὰς γνώσεις καὶ τὴν συναίσθησιν ἐξουσιάζουν τὴν κακὴν ἐνέργειαν εἰς βάρος τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ Δικαιοσύνη ἔχει τὰς ρίζας της εἰς τὸν Οὐρανόν, διὰ τοῦτο τὴν ἀγνοοῦν πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων καὶ νομίζουν ὅτι ἔδρευε αὕτη εἰς τὴν συνείδησίν των. Ἀλλὰ οἱ τοιοῦτοι δὲν ἔχουν συνείδησιν, καὶ συνείδησιν ἀποκαλοῦν τὴν θέλησίν των. Πάντα ταῦτα συμβαίνουν ὑπὸ τὸ ἀόρατον βλέμμα τοῦ Κυρίου, ὅστις δὲν ἀνέχεται τὸν ἐμπαιγμὸν καὶ τὴν παρερμηνείαν τῆς δικαιοσύνης. Διὰ τοῦτο αἱ ἐπιπτώσεις τῆς ὀργῆς τοῦ Κυρίου θὰ εἶναι ἀμετάκλητοι.

Ὅστις ἔχει δόσιν λογικότητος καὶ πίστεως πρὸς τὴν Ἀρχὴν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἅς ἀναλογισθῆ τὰς εὐθύνas του. Σκοπὸς δὲν εἶναι νά λέγεται ὅτι εἶναι δίκαιος, ἀλλὰ νά ἀσκή κατά συνείδησιν τὴν δικαιοσύνην, εἰδ' ἄλλως ἅς παραιτηθῆ ἀπὸ τοῦ νά λέγεται δίκαιος.

Ἡ ἀδικία δημιουργεῖ τὴν ἀντιδικίαν εἰς βάρος τοῦ ἀδικου-ντος, ὅστις θὰ πληρώσῃ δικαίως ἢ ἀδίκως τὴν ἀγνοιάν του ἐπὶ τῆς λέξεως «δικαιοσύνη». Εἶναι ἀνάγκη νά μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι τὸ δίκαιον προτεθεῖ ἐν τῇ πράξει καὶ οὐχὶ ἐν τῷ λόγῳ.

Μὴ ἀπολέσετε τὸ ἀνόθευτον νόημα τῆς δικαιοσύνης, διότι θὰ ἐμπλεχθῆτε εἰς τὴν φατρίαν τῆς ἀδικίας, τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας, καὶ θὰ εἴσθε δικαίως μισητοὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀναζητοῦ-

ντας τήν Ἄλήθειαν καί τήν Ἀγάπην πρὸς τόν ἄνθρωπον.
Λαλῶ τήν γλῶσσαν τοῦ δικαίου.

Ἀριστείδης ὁ Δίκαιος

29-5-1970

«Φυσικόν Δίκαιον»

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Φυσικόν Δίκαιον ὀνομάζομεν πᾶσαν δικαιοσύνην ἐκπορευομένην ἐκ τῆς ἀγνῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὄταν ὁμοῦς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐγωϊστικὰς τάσεις, τότε νομίζει ὅτι κρίνει εὐσυνειδήτως, ἐνῶ ἡ κρίσις του πηγάζει ἀπὸ τὴν θέλησιν τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἐπιθυμίας.

ΠΑΥΛΟΣ: Κατὰ πόσον θά μπορούσε σήμερα, μέ τίς περιπεπλεγμένες κοινωνικῆς σχέσεις, τό Φυσικόν Δίκαιον νά ἐξυπηρετήσῃ τούς ἀνθρώπους;

ΣΟΛΩΝ: Τό φυσικόν δίκαιον ἐξυπηρετεῖ τούς ἀνθρώπους ἐν εἰρήνῃ. Διότι μέ τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς ζωῆς δέν ἔχει τὴν ἰσχύν νά ἐπιβάλλῃ τό ὀρθόν. Ἄρα, μία νέα κατάσταση θά ἀντικαταστήσῃ τό Φυσικόν Δίκαιον, διὰ νά ἀντικρούσῃ τὴν διαγραφομένην κατάσταση καὶ ὕστερον νά ἀναλάβῃ τὴν πρέπουσαν θέσιν τό Φυσικόν Δίκαιον, ὡς μέσον διεκπεραιώσεως τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἐν τῷ δικαίῳ τῆς συνειδητῆς ἀρχῆς τοῦ νέου Νόμου.

Διὰ νά σᾶς δώσω νά ἐννοήσετε ἀρτιώτερον τὴν σκέψιν ταύτην, ὀφείλω νά εἶπω τό ἐξῆς: Πρῶτον ἰσοπεδώνετε τό ἔδαφος μιᾶς ἀνωμάλου ἐκτάσεως καὶ ὕστερον ὑπολογίζετε ποίας ἐνεργείας θά ἀσκήσετε πρὸς οἰκοδόμησιν μιᾶς ἀπαραμίλλου Νέας Πολιτείας, οὐχὶ ἀπὸ ἀπόψεως τόσοσ κτιρίων, ὅσον ἀπὸ ἀπόψεως νόμων καὶ ἀνάγκης τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ὥστε ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τοῦ λόγου νά ὑφίσταται ὀρθότης καὶ λογικὴ, πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἀγαθῆς καὶ καλῆς ἀποδόσεως εἰς τὴν ζωὴν τῶν πολιτῶν.

Πάντα ταῦτα δύνανται νά πραγματοποιηθοῦν, ὅταν ὑποβοηθῆσθε ἀπὸ τὴν πίστιν πρὸς τόν Δημιουργόν τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Ἐάν ἐξ Αὐτοῦ δέν λαμβάνετε τὴν σχετικὴν φώτισιν, παρ' ὄλην τὴν καλὴν σας θέλησιν καὶ τὰς ἐνεργείας σας, μὴ ἀναμένετε καλλιτέραν ζωὴν.

Εἰς τό σημαντικόν τοῦτο σημεῖον τῆς Θεότητος, ἔσφαλεν ὁ Μάρξ· καὶ ἀντὶ νά ἐπιφέρῃ τό ἀγαθόν, κατέστρεψεν αὐτό καὶ

οὔτε ποτέ τό ἔργον του θά ἀποδώσῃ καρπούς ἀγαθοῦς. Ἄπεκλεισεν τήν Θεότητα.

ΠΑΥΛΟΣ: Ὁ ὀρθολογισμός ἀντιτίθεται πρὸς τήν πίστιν. Ὁ ὀρθολογισμός εἶναι δεμένος μέ τήν ἀνθρωπίνη φύση καί μπορεῖ νά θεωρηθῆ σάν μιὰ κληρονομιά, πού ἔλαβε ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν Δημιουργό του. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἐνεργεῖ κατά συνείδησιν, χωρὶς νά δέχεται τήν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ, ποίας εὐθύνας φέρει;

ΣΟΛΩΝ: Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἔχει συνείδησιν καί διακρίνει τό Καλόν ἀπό τό Κακόν, ἀσπαζόμενος τό πρῶτον καί ἀντιτιθέμενος εἰς τό δεύτερον, ἀκολουθεῖ τήν ὁδόν τοῦ Κυρίου καί ἄς ἔχη ἄγνοιαν περὶ τῆς ὑπάρξεώς Του. Ὁ Κομφούκιος ἤρνεϊτο τήν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ καί ἀπεδέχετο τήν Ἀγάπην, ἣτις εἶναι τό Ἀπόρροπον Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ.

Δέν εἶναι ἡ ἄγνοια, ἣτις καθοδηγεῖ τόν ἄνθρωπον εἰς τόν προορισμόν του. Εἶναι ἡ συνείδησις, ἣτοι ἡ διάκρισις τοῦ Καλοῦ καί ἡ ἔμπρακτος ἐνέργεια αὐτοῦ ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν. Αὐτόν τόν σκοπόν ἔχει ἡ Ἀγάπη.

Ἐπειδή ὅλοι δέν σκέπτονται κατά τόν αὐτόν τρόπον, εἶναι εὐκολώτερον εἰς τόν ἄνθρωπον, διά μέσου τῆς πίστεως νά εὔρῃ τήν ὀρθήν ὁδόν τοῦ προορισμοῦ του.

Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ, ἀπό φόβον πρὸς Αὐτόν δέν θά ἦτο αὐτός, ὁ ὁποῖος σήμερον παρουσιάζεται. Τό ἀδέβαιον ἐδημιούργησεν εἰς τόν ἄνθρωπον τήν ἀμφιβολίαν καί ἔγκειται εἰς αὐτόν καί πάλιν (τόν ἄνθρωπον) νά καλλιεργήσῃ τό σθένος του εἰς βάθος καί ὕψος, διά νά εὔρῃ μέσω τῆς διανοίας του τό Ἀπόρροπον ΟΝ τῆς Δημιουργίας τῶν Κόσμων.

Ἐάν δέν ἐγκύψετε εἰς τόν ἐσωτερικόν σας κόσμον, πῶς εἶναι δυνατόν νά γνωρίσετε τόν ἐξωτερικόν; Ἐάν νομίζετε, ὅτι γνωρίζετε τόν ἐξωτερικόν σας κόσμον, τότε διατί δέν γνωρίζετε καί τόν ἐσωτερικόν σας; Διότι ἐπλανήθητε ἀπό τούς ὑπολογισμούς τοῦ πνεύματός σας, χωρὶς νά λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ὁ ψυχικός κόσμος εἶναι τό ἅπαν τῆς Δημιουργίας.

Μή δοκησιοφεῖτε, διότι ὁ ὀρθολογισμός, ὅταν δέν ἔχει λογικήν σειράν λόγου σᾶς αὐταπατά. Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τήν λογικήν, ἣτις πολλάκις παραλογίζεται καί διαστρέφει τήν ὀρθότητα τοῦ λόγου, καταστρέφουσα τήν ἔννοιαν τῆς οὐσίας.

ΠΑΥΛΟΣ: Γνωρίζουμε τὰς ἐξῆς βασικάς μεθόδους λογικῆς σκέψεως:

Τήν τοῦ Ἀριστοτέλους, συμπληρωθεῖσαν ἀπό τόν Λάϊμπνιτς, τήν κριτικήν τοῦ Κάντ καί τήν διαλεκτικήν τοῦ Χέγκελ.

Ποία ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀσφαλέστερον;

ΣΟΛΩΝ: Ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι, ἀδελφέ, τὰς ὁποίας παρέλειψες. Οὐδεμία ὁμως ἐξ ὧων ἀναφέρονται, εἶναι ἄρτια. Ὑπάρχει μία σχετικότητα μεταξύ των. Τὸ τέλειον θά σοῦ τὸ δώση μόνον ὁ Πνευματικός Κόσμος, ὅστις τὰ πάντα γνωρίζει ἐκ βάθρων. Ὁ ἄνθρωπος, ὅσας γνώσεις καὶ ἂν ἔχη, ὑστερεῖ τόσον ἐναντι ἐνὸς ἀπλοῦ Οὐρανίου Πνεύματος, ὥστε νὰ εἶναι ἀγροϊκὸς ἀπέναντι τῆς Οὐρανιας Γνώσεως.

Τὰ πάντα ὑπὸ τὸν ἥλιον εἶναι ὄρατά, οὐδέν ὁμως ἐκ τῶν πάντων εἶναι γνωστά εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι δέν γνωρίζει τὴν οὐσίαν τοῦ κάθε πράγματος. Ὑστερεῖ εἰς τὴν διείσδυσιν τῆς ἐννοίας των.

Εἰς Νόμος ὑφίσταται καὶ οὗτος ὀνομάζεται ΘΕΟΣ. Ὁ ΘΕΟΣ δέν ὑποδιαιρεῖται, καὶ ὁμως οἱ Νόμοι πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Νόμου «ΑΓΑΠΗ».

Λύσατε τὸ πρόβλημα, διὰ νὰ ἴδω ποῖαν πρόοδον ἔχετε κάνει μέχρι στιγμῆς. Θά σᾶς ἀπαντήσω προσεχῶς.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

4-10-1970

Οἱ Νόμοι τῆς Χρυσῆς Πολιτείας*

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Οἱ νόμοι πρωτίστως ὀφείλουν νὰ ἀκυρωθοῦν ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας τῆς Γῆς σας καὶ νέοι νόμοι νὰ ἐμφανισθοῦν. Ἡ Χρυσὴ Πολιτεία θά ἔχη εἰς τὴν διάθεσίν της τοὺς καλυτέρους νόμους, τοὺς ὁποίους μέχρι στιγμῆς δέν εἶδεν ἡ Ἀνθρωπότης.

Ὁ νόμος δέν ἐφαρμόζεται κατὰ βούλησιν τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου νομοθέτου, ἐὰν ὑφίστανται σήμερον «νομοθέται». Ὁ νόμος ἐμπνέεται ἀπὸ τοὺς καταλλήλους καὶ οἱ κατάλληλοι ὀφείλουν νὰ εἶναι λευκοὶ εἰς τὴν συνείδησιν καὶ οὐχὶ μέλανες, ὡς οἱ κόρακες.

Ὁ νόμος δέν εἶναι ἔδεσμα τοῦ καθενός. Εἶναι Θεία Ἐπιβολή. Ὁφείλετε νὰ ἐρχεσθε εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Θείου, διὰ νὰ λαμβάνετε ἐξ αὐτοῦ τὸν νόμον, εἰδ' ἄλλως χρεωκοπεῖτε καὶ

* Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Πλουτάρχου «Ἡ Χρυσὴ Πολιτεία», δημοσιευμένο στὸ βιβλίον «Μεταθανάτια Ἔργα Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου», σελ. 209-234.

Χρυσὴ Πολιτεία ὀνομάζεται ἡ μέλλουσα νὰ ἐμφανισθῇ ἰδανικὴ ἀνθρώπινη πολιτεία ἐπὶ τῆς Γῆς.

παρασύρετε τὴν Ἀνθρωπότητα εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀδύσσου. Διότι κακὸς νόμος δημιουργεῖ κακοὺς πολίτας. Καὶ οἱ κακοὶ πολῖται παρασύρουν τοὺς καλοὺς καὶ δημιουργοῦν σάλον καὶ ἀδιέξοδον.

Ἀναφερόμενος εἰς τὴν γενικὴν ἔννοιαν τῆς ἀμαρτίας, λέγω ὅτι αὕτη εἶναι ἡ παρανομία τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμάρτημα εἶναι ὁ ἠθικὸς ἢ σωματικὸς πόνος, ποῦ προξενεῖ ὁ εἰς ἀδελφὸς εἰς τὸν ἕτερον ἀδελφόν. Τὸ κακούργημα δὲν θὰ ἐξετάσω, παρὰ μόνον τῆς σημερινῆς ἐποχῆς σας, διότι διὰ τὴν Χρυσὴν Πολιτείαν τοιοῦτον τι θὰ ἐθεωρητο ἀνάξιον τοῦ ὄντος ποῦ ὀνομάζεται «ἄνθρωπος».

Πλημμελήματα καὶ παραπτώματα, ἔχουν τὰς ρίζας των εἰς τὸν σημερινὸν σας πολιτισμὸν. Ταῦτα, εἰς τὸν νέον πολιτισμὸν τῆς Χρυσῆς Πολιτείας, θὰ ἔχουν ἄλλο νόημα. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι τὸ μέτρον εἶναι ὁ σταθερὸς κανὼν τῆς ἀντιλήψεως καὶ ἀφομοιώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Τὸ μέτρον τοῦτο θὰ εἶναι ἡ ἀσπίς καὶ τὸ τόξον τῶν πολιτῶν μας.

Πλούταρχος

26-12-1970

Τὸ Λάβαρον τῆς Νέας Πολιτείας

ΞΕΝΟΦΩΝ: ... Ἀγαπητοὶ μου, ἦλθον διὰ νὰ σᾶς εἶπω ὀλίγα ἐπὶ τῆς πορείας τῶν Ἔργων καὶ ὅτι ἡ ἐκστρατεία τῶν λαῶν τοῦ Κόσμου σας ἐναντίον τῆς καταπιέσεως τῶν βαρβάρων καὶ ἀνηθικῶν ἀρχηγῶν πολλῶν Κρατῶν, θὰ τύχη εὐνοϊκῆς λύσεως, διότι οἱ λαοὶ σήμερον δὲν δύνανται νὰ ἀνεχθοῦν τὰς βαρβαρότητας τῶν ἀνθρώπων τῆς σκοτεινῆς γνώσεως καὶ οὕτω μέ τὴν φώτισιν τοῦ Οὐρανοῦ θὰ βαδίσουν τὴν ὁδὸν τῆς ἐλευθερίας των.

Τὸ λάβαρον τῆς Νέας Πολιτείας ποῦ οἱ λαοὶ ἐπιθυμοῦν, εἶναι ἡ ἀκραιφνὴς Δημοκρατία, καὶ οὐχί ἡ ψευδοδημοκρατία, ὡς εἶναι ἐνός μεγάλου κράτους, τὸ ὁποῖον διοικεῖται ἀπὸ ἀφρονας καὶ μισητοὺς ἀρχηγούς, ἐναντίον τοῦ ἀθῶου πληθυσμοῦ πολλῶν λαῶν.

Ὁ Κύριος εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν δαιμόνων τούτων εἶναι ἀμείλικτος. Δέν θὰ συγχωρήσῃ τοὺς κακοποιούς, ἀλλὰ θὰ ἀποστείλῃ αὐτούς εἰς τὸ Ἀναμορφωτήριον τοῦ Οὐρανοῦ. Καὶ τίς

γνωρίζει πότε θά ἐπανεέλθουν εἰς τήν Γῆν πρός ἀνάνηψιν, ὁπότε τό Φῶς σας θά ἔχη διαδοθῆ εἰς τά τέσσερα σημεῖα τῆς Γῆς.

Καί ἐπειδή ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου ἐδάφους θά ἐκτοξευθῆ ὁ Ἄστηρ τῆς Οὐρανίας Λάμπσεως, εἰς τό αὐτό ἔδαφος θά ἐμφανισθῆ ἡ Χρυσή Πολιτεία*. Διά τοῦτο θά λάβετε ἐντός ὀλίγου καί τούς κυριωτέρους Νόμους, οἱ ὁποῖοι θά ἐφαρμοσθοῦν ὡς Οὐράνιοι ἐπί τῆς Γῆς. Τούς κλάδους καί τά ἄρθρα αὐτῶν τῶν Νόμων θά ἐπεξεργασθοῦν οἱ νομομαθεῖς τῆς Γῆς σας. Διότι οἱ ἄνθρωποι, ὅσον καί σοφοί φαίνονται εἰς τά ἔργα των, ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἄσοφοι. Καί εἶναι ἀνάγκη νά ἐπέμβῃ ὁ Πνευματικός Κόσμος, ἵνα φωτίσῃ τά σκοτεινά καί ἀβυσσαλέα βάθη τῆς ἀνθρωπίνου γνώσεως.

Προτιμήσατε τό φῶς ἀπό τό σκότος, καί μάλιστα τό φῶς τοῦ Οὐρανοῦ καί οὐχί τῆς μαύρης γῆς.

Ξενοφῶν ὁ Ἀθηναῖος

25-11-1971

Ἡ εὐθύνη καί τό καθήκον τῶν δικαστῶν

Γ. ΓΚΙΓΕΡΜΕ*: Σᾶς εὐλογῶ ἐν ὀνόματι τῆς Θείας Δικαιοσύνης.

Ἡ ἀδικία σήμερον κατέχει τά σκῆπτρα εἰς τόν κόσμον σας. Οἱ δικασταί σας κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ ἄνθρωποι.

Εἶχον τονίσει κάποτε, ὅταν καί ἐγώ εὐρισκόμην μεταξύ σας, ὅτι καλλίτερον εἶναι ὁ δικαστής νά ἀθῶνῃ ἕναν ἔνοχον, παρὰ νά καταδικάζῃ ἕναν ἀθῶον. Δυστυχῶς, οἱ δικασταί δέν ἀσχολοῦνται μέ τήν βαθεῖαν μελέτην τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου.

* Βλέπε τό Ἔργον τοῦ Πλουτάρχου «Ἡ Χρυσή Πολιτεία», δημοσιευμένο στό διβλίο «Μεταθανάτια Ἔργα Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου», σελ. 209-234.

* Ὁ Γ. Γκιγερμέ (G. Guilhaumet) ἦτο Γάλλος δικηγόρος, ἀνεγνωρισμένης ἀξίας, ζήσας κατά τίς ἀρχές τοῦ αἰῶνος μας.

Καρπός τῆς ἐπαγγελματικῆς καί ἐπιστημονικῆς του πείρας εἶναι τό ἐξαιρετο διβλίο «Πῶς γινόμεθα ἐγκληματῖαι», ὅπου ἐξετάζει τά αἷτια καί τήν γένεση τῶν διαφόρων ἐγκλημάτων, εἴτε ἔχουν ὡς ἐλατήρια τά πάθη, εἴτε τόν θρησκευτικόν ἢ πολιτικόν φανατισμόν. Τίς ἀφηγήσεις γεγονότων συνοδεοῦν ἐμβριθεῖς παρατηρήσεις, ἀντλούμενες ἀπό τήν βαθεῖαν γνώσην του ἐπί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἀσχολεῖται ἐπίσης μέ τίς θεωρίας τοῦ ὑπνωτισμοῦ, πού ἦταν τότε θέμα ἐντόνων συζητήσεων.

Ἐγραψε ἐπίσης καί τό διβλίο «Αἱ δικαστικά πλάνα». Καί τά δύο αὐτά ἔργα ἔχουν μεταφρασθῆ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσᾳ.

Οί ἐγκληματίαι εἶναι φύσει ἀνώμαλοι καὶ ὑπάρχει τρόπος θερα-
πειᾶς αὐτῶν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐνδιεφέρεθ' νὰ θεραπεύσῃ τὰ ἀσθενικά
ταῦτα πλάσματα τῆς φύσεως.

Τό πταῖσμα δὲν εἶναι ἐγκλημα, ἀλλὰ ἀδίκημα. Ὁ ἔχων
ἰσχὺν νικά· ὁ μὴ ἔχων ἰσχὺν νικάται· καὶ ὁ δικαστής, μὴ γνωρίζων
ποιὸς εἶναι ὁ ἔνοχος, δικάζει καὶ πολλάκις καταδικάζει τὸν
ἀθῶον, διότι ὁ ἔνοχος εὗρεν τὸν τρόπον τῆς ἀπαλλαγῆς του.
Ἰδοῦ, διατί δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀνεχθῶ τὰς ἀποφάσεις τῶν δικα-
στηρίων, ἐάν πρῶτον δὲν ἐξήταζον κατὰ βάθος τὰ αἷτια καὶ τὰ
αἰτιατά μιᾶς κακῆς, ὡς ἐφαίνετο, πράξεως.

Ἀκριβῶς διὰ τὰ ὅσα συνέγραψα ὑπὲρ τῆς Δικαιοσύνης,
εὐρίσκομαι σήμερον εἰς θέσιν λαμπρᾶν τοῦ Πνευματικοῦ Κό-
σμου καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχω τὴν ἄδειαν νὰ διδάξω καὶ νὰ
καυτηριάσω τὴν ἀνθρώπινον νοοτροπίαν, νὰ ἀποφαίνωνται ἐπὶ
σημείων τὰ ὅποια τελείως ἀγνοοῦν.

Ἐάν, φίλοι μου, ὁ δικαστής δὲν ἔχη θεῖον φῶς καὶ δὲν
καθοδηγῆται ἀπὸ τὴν Οὐράνιον Διδασκαλίαν, οὐδέποτε θά
δυνηθῇ νὰ εἶναι ἐν τάξει ἐναντι τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν ἀδελφῶν
του.

Διὰ νὰ εἶσαι δικαστής, ὀφείλεις νὰ εἶσαι πρῶτον εὐσεβής,
τίμιος, εὐσυνείδητος, μέ θαθεῖαν γνῶσιν τῆς ἀνθρωπίνης φύ-
σεως, καὶ πρό παντός νὰ πιστεύῃς εἰς τὴν Ὑπαρξιν καὶ Παντο-
δυναμίαν τοῦ Δικαίου Θεοῦ. Εἶδ' ἄλλως τό ἐπάγγελμα τοῦτο
εἶναι τό πλέον σκληρόν ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων, διότι παίζεις μέ τὴν
ζωὴν τῶν ἀδελφῶν σου, ὅποτε θά δώσης λόγον τῶν πράξεών σου
καὶ δὲν θά εἰσακουσθῆς ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχήν, ἐάν εἶχες
ἀγνοίαν ἐάν οὗτος ἢ ἐκεῖνος ἦτο ἔνοχος.

Ὁ δικαστής ὀφείλει νὰ εἶναι ἡρεμος, πρᾶος, καὶ πρό πα-
ντός ἀνθρώπου. Αὐτὰ διεκήρυξα ἐν τῇ γηίνῃ ζωῇ μου.

Γ. Γκιγεομέ

8-6-1972

Ἡ Ἐννοια τοῦ Δικαίου

(ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ θέματος ἐζητήθη ἀπὸ ἀδελ-
φόν τοῦ Κύκλου).

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἡ ἐννοια, ἀγαπητοί μου, τοῦ Δικαί-
ου δὲν εἶναι εὐκολος διὰ τὴν ἀντίληψίν σας.

Θεωρείτε ένα τύπον, ὅτι διέπραξε ἀδίκημά τι. Δέν ἐρευνᾶτε ὅμως ποῖα ἦσαν τὰ αἷτια αὐτῆς τῆς πράξεως. Πολλάκις ἡ ἰδία ἢ κοινωνία ἐξαναγκάζει τὸ ἄτομον τοῦτο νά πράξῃ, ὅ,τι ποτέ δέν ἐφαντάζετο νά πράξῃ. Ἀντιθέτως, ἄλλος τύπος, τὸν ὁποῖον ὑπολήπτεται ὀλόκληρος ἡ κοινωνία καὶ τὸν θεωρεῖτε οὐχὶ μόνον δίκαιον, ἀλλὰ δικαιοτάτον, (διότι ἔχει τὸν τρόπον του νά σᾶς ἐμπαίξῃ), εἰς ἓν πταῖσμα, ὁ δικαιοτάτος οὗτος ἀνὴρ εἶναι ὁ ἀδικος καὶ τὸ Δικαστήριον καταδικάζει ὡς ἔνοχον ἄλλον τύπον πραγματικῶς ἐνάρετον καὶ δίκαιον.

Καὶ σᾶς ἐρωτῶ: Ποῖα εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ Δικαίου, ὅταν ὀλόκληρος ἢ κοινωνία, ἐπὶ τοῦ γραπτοῦ λόγου καὶ ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων βασιζομένη, κατακρίνει τὸν δίκαιον ὡς ἔνοχον; Διότι ὁ δυστυχῆς δέν εἶχεν ὑπεράσπισιν ἀξίαν νά ὑπερασπισθῇ τὰ δικαιώματά του καὶ ὁ πανίσχυρος ἀδικος, ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ δικαίου, ἀπολαμβάνει τὴν ἐλευθερίαν του, ἐνῶ ὁ ἄλλος φυλακίζεται.

Πολλάκις ἐτόνισα, ὅτι οἱ νόμοι σας εἶναι σαθροί, μέ πολλὰς θυρίδας, αἱ ὁποῖαι διευκολύνουν τοὺς νομικοὺς εἰς πολλὰ σημεῖα. Δι' ἓν πταῖσμα κατακριτέον, τὸ αὐτὸ εἰς ἄλλην χώραν εἶναι παραδεκτὸν ἀπὸ τοὺς νόμους. Ποῦ εὐρίσκεται ἡ δικαιοσύνη; Ποῖον νά πιστεύσῃ τις; Σεῖς οἱ νομομαθεῖς ποῖον ὄρισμόν δίδετε διὰ τὴν ἔννοιαν τῆς Δικαιοσύνης;

Λυποῦμαι, ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι ἡ πικρὰ ἀλήθεια.

Τὸν ὄρισμόν τῆς ἐννοίας τῆς δικαιοσύνης θά δώσω μόλις ἀποφασίσῃ τὸ Συμβούλιόν μας νά μεταδώσῃ τοὺς νέους νόμους καὶ κλάδους αὐτῶν δι' ὀλόκληρον τὴν Οἰκουμένην. Ἐπ' αὐτῶν θά βασισθοῦν ὅλοι οἱ νέοι νομοθέται, διὰ νά μὴ ὑπάρξουν ἀδικήματα ἀπὸ αὐτὸν τοῦτον τὸν νόμον. Ὡς Ἀρχηγὸς τῆς Νέας Νομοθεσίας μετὰ τῶν συναδέλφων μου θά ὑπαγορεύσωμεν τοὺς νόμους τούτους, τοὺς ὁποίους ὑπεσχέθημεν ἀπὸ δεκαετίας. Δέν ἔχομεν καθυστερήσει Ἡμεῖς, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης καθυστεροῦμεν, διότι ἡ ἀνθρωπότης ἀντὶ νά βαδίξῃ πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὀπισθοδρομεῖ.

Ἡ μηχανικὴ πρόοδος δέν εἶναι πρόοδος, ἀλλὰ καταστροφή. Μόνον ἡ ἐσωτερικὴ πρόοδος ἀναπτύσσει τὴν ὄντοτητα, ἵνα ἀντιληφθῇ αὕτη τὸ βάθος, τὸ ὕψος, τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος τῆς ἐννοίας τῆς δικαιοσύνης.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

Αἴτιον καί αἰτιατόν

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δυστυχῶς, οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἠδυνήθη ποτέ νά μάθῃ ποία εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ αἰτιατοῦ. Ὅμιλεῖ ἡ σοφία τῶν ἀνθρώπων περὶ αἰτίου καί αἰτιατοῦ, ἀλλά δέν ἐξηγεῖ τί εἶναι τό αἰτιατόν ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτοῦ.

Μήπως σεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἴσθε εἰς θέσιν νά γνωρίσετε τήν οὐσίαν τοῦ κάθε πράγματος; Μόνον τήν ἐπιφάνειαν γνωρίζετε καί τήν οὐσίαν τήν ἀποδίδετε ἀλλαχοῦ. Σήμερον ὁμως δέν δύναμαι νά ὁμιλήσω περισσότερον τοῦ δέοντος, διά νά σᾶς ἀναπτύξω τί εἶναι ἡ οὐσία. Θά ἀρκεσθῶ μόνον εἰς τό αἴτιον καί αἰτιατόν.

ἽΟ Α ὤθησεν ἀποτόμως τόν Β καί οὗτος πίπτει καί αἱματώνει τήν χεῖρα του. Ὅ τραυματισθεῖς ἀποδίδει τό αἴτιον εἰς τόν Α.

Τί, ὁμως, συνέβη εἰς τόν Α, διά νά πράξῃ μίαν τοιαύτην πράξιν, ἀκουσίως ἢ ἐκουσίως;

ἽΕδῶ εἶναι τό αἰτιατόν. ἽΑλλά ὁ Α δέν δύναται νά ἐξηγήσῃ διατί τό ἔπραξε. ἽΑρα μία ἄλλη δύναμις ὤθησεν αὐτόν, ὅπως πράξῃ κάτι τό ὁποῖον δέν ἔπρεπε νά πράξῃ.

ἽΟ δικαστής ὁμως, μή γνωρίζων τί εἶναι Δικαιοσύνη, τιμωρεῖ τόν Α, διά τήν κακήν συμπεριφοράν του πρός τόν Β.

Καί ἐρωτῶ τόν δικαστήν: Διατί τόν τιμωρεῖς;

Καί μοῦ ἀπαντᾷ: Διότι ἔπραξε μίαν κακήν πράξιν.

Καί ποία, τόν ἐρωτῶ, ἦσαν τά ἐλατήρια τῆς ὠθήσεως τοῦ Α πρός τόν Β;

ἽΕδῶ ὁ δικαστής δέν γνωρίζει τί νά ἀπαντήσῃ καί προσπαθεῖ νά δικαιολογήσῃ αὐτό πού δέν γνωρίζει.

Διατί;

Διότι δέν ἔχει θεῖαν φώτισιν, παρ' ὅτι λέγει ὁ δικαστής, ὅτι εἶναι εὐσεβής πρός τά Θεῖα καί ἀνθρώπος τῆς Δικαιοσύνης. Καί ἂν τόν ἐρωτήσω: «Τί εἶναι Δικαιοσύνη;», κατ' ἀρχάς ἀμφιβάλλει τί πρέπει νά ἀπαντήσῃ. Σκέπτεται νά εὔρη μίαν διέξοδον. Καί διά σοφίσματος ἀπαντᾷ, διά νά μή τοῦ εἶπω ὅτι εἶναι ἀμόρφωτος.

Τό αἰτιατόν, ἀγαπητοί μου, δέν ὑπόκειται εἰς τήν ἀντίληψίν σας, ἀλλά τοῦτο εἶναι μία ἐνέργεια ἐξωκοσμική. Διότι πολύ πιθανόν ὁ Α νά μήν εἶχε τήν πρόθεσιν νά ὠθήσῃ τόν Β. Τότε τί τοῦ συνέβη; ἽΕδῶ εἶναι τό πρόβλημα, τό ὁποῖον ὁ δικαστής δέν

δύναται νά λύση διά τοῦ συλλογισμοῦ του.

Διατί;

Διότι δέν ὑπάρχει νόμος ὁ ὁποῖος νά βασίζεται ἐπί σταθερῶν καί ὑγιῶν βάσεων. Ὅλοι οἱ νόμοι σας εἶναι ἐλαστικοί καί στηρίζονται ἐπί σαθρῶν βάσεων, παρ' ὅτι σάς φαίνονται ὑγιεῖς καί σταθεροί. Δέν εἶναι μελετημένοι ἀπό νομοθέτας μέ συνείδησιν καί πεφωτισμένον νοῦν. Καί ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν τοιοῦτοι νόμοι, οὐδέποτε θά ὑπάρξῃ Δικαιοσύνη καί Ἀγάπη.

Σωκράτης

15-3-1973

Εἰσήγησις ἐπί τῶν Νόμων (1)

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἀγαπητοί μου, μία εἰσήγησις ἐπί τῶν νόμων εἶναι ἀναγκαία, προτοῦ ἀρχίσω νά δίδω τά κύρια σημεῖα, ἐπί τῶν ὁποίων θά βασισθῇ ἡ Νέα Νομοθεσία τῶν Λαῶν.

Πρῶτον, τί ἐννοεῖτε ὅταν λέτε «Νόμος», ἀφοῦ διά τό ἐν παῖσιμα ἢ τό ἄλλο, ὑπάρχουν διάφοροι νόμοι εἰς ὅλας τάς χῶρας τοῦ πολιτισμένου καί ἡμιπολιτισμένου κόσμου;

Εἶναι, ὅμως, ὀρθοί οἱ νόμοι οὗτοι; Ὅχι! Διότι-ὅταν μία Πολιτεία ἐξ ἀνάγκης μετατρέπῃ τόν νόμον διά τόν Α ἢ τόν Β λόγον, ὁ νόμος οὗτος ἦτο Ἐντολή. Διατί τόν ἠλλαξεν; Ἐκ συμφέροντος; Ὡς πλεον ὀρθόν; Ὅλοι οἱ νόμοι σας εἶναι σαθροί. Ἀλλ' εἰς τό σημεῖον τοῦτο θά ἐπανέλθω, διά νά τούς ἐξετάσωμεν μέ ἀπτά παραδείγματα.

Ὁ Θεός ἀφῆκε τόν ἄνθρωπον ἐλεύθερον, ὥστε διά τοῦ νοός του νά ἀντιληφθῇ ὁ μόνος τί εἶναι ὀρθόν καί τί σφαλερόν. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δέν συγκρίνει τάς δύο ἀπόψεις αὐτάς, ἐξ ἐπιπολαιότητος τοῦ πνεύματός του. Καί τό μέν σφάλμα του διεκδικεῖ ὡς ὀρθόν, τό δέ ὀρθόν τοῦ συνανθρώπου του κατηγορεῖ ὡς σφάλμα!

Καί ὁ δικαστής τί πράττει, ὅταν μία ὑπόθεσις εὐρίσκειται περιπεπλεγμένη; Σκέπτεται, κρίνει κατά τρόπον ἐπιπόλαιον, καί βασιζόμενος ἐπί ἄρθρου τινός τοῦ Κώδικος, τό ὁποῖον θεωρεῖ ὅτι δύναται νά χρησιμοποιήσῃ εἰς τήν περίπτωσίν του, τόν μέν ἀθῶον κατηγορεῖ ὡς ἔνοχον, τόν δέ ἔνοχον ἀθῶώνει!

Διότι ὁ νόμος εἶναι ἀτελής. Καί ὁ δικαστής, ὡς τελειότερος εἰς τήν σκέψιν, ὀφείλει νά ἐγκύψῃ βαθύτερον εἰς τήν ὑπόθεσιν

του, ίνα μή άδικήση τόν συνάνθρωπόν του.

Γίνεται όμως τούτο; Όχι! Διότι οί περισσότεροι έκ τών δικαστών είναι άνίδεοι διά τήν θέσιν πού κατέχουν. Καί ούτω συσσωρεύονται τά δάρη εις αύτόν τόν ίδιον (τόν δικαστήν), όταν θά εύρεθί εις τούς Ούρανούς, εάν δέν τιμωρηθί εις τήν Γήν. Καί όταν επανέλθη, θά εύρεθί ως δίκαιος εις τήν θέσιν τού άδίκου.

Προτού, λοιπόν, προχωρήσω, συνιστώ εις τούς δικαστάς, ως και εις έκ τών νομομαθών σας έξέφρασε, όνόματι Γκιγερμέ: «Καλλίτερον νά άθωωθί εις ένοχος, παρά νά καταδικασθί εις άθώος».

Ούδείς έχει τό δικαίωμα, ούτε και ή Πολιτεία, νά αφαιρή τήν ζωήν ενός ανθρώπου, ενός άδελφού, όστις άπεμακρύνθη έκ τής άδελφότητος.

Δυνατόν οί ένοχοι νά επιτηρούνται εις Ίδρύματα ειδικά, διά νά μή βλάψουν τούς άδελφούς των. Άλλά τούτο δέν άρκει.

Όταν έξετάσετε καλώς τόν ένοχον, θά ανακαλύψετε, ότι ούτος πολλάκις είναι άνεύθυνος. Έχει ανάγκην θεραπείας και ούχι βασανιστηρίων. Όσοι, λοιπόν, έκ τών ανθρώπων βασανίζουν τούς άδελφούς των από κακότητα, θά εύρεθούν και αύτοί εις τήν αύτήν θέσιν και θά βασανισθούν διπλασίως, διά νά άπαλλαχθί ή ψυχή των από τήν ένοχήν τού πνεύματος.

Θά έξακολουθήσω, διότι ή εισήγησις δέν έχει λήξει.

Σόλων ό Άθηναίος

29-3-1973

Εισήγησις επί τών Νόμων (2)

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Κατά τό Σύνταγμα, έξετάζονται οί νόμοι ως τυπικοί και ουσιαστικοί. Αυτό τουλάχιστον λέγει ή ανθρώπινη νομοθεσία.

Είναι όμως εις θέσιν ό άνθρωπος νά διακρίνη, ποίοι έκ τών νόμων είναι τυπικοί και ποίοι ουσιαστικοί, άφού ό ίδιος ό άνθρωπος άγνοεί εάν αί πράξεις του είναι όρθαί ή έσφαλμένοι;

Πώς, τότε, αναλαμβάνει νά δικάζη, όταν δέν έχει Ούρανίαν φώτισιν; Άρα, πλαστογραφεί, χωρίς νά τό έννοήση, και καταδικάζει τόν ένοχον, χωρίς και πάλιν νά είναι βέβαιος εκατόν τοίς εκατόν (100%) περί τής ένοχής του.

Τότε τί πράττει; Κρατεί τούς νόμους εἰς χεῖρας του καί εἶναι ὁ ἴδιος ὑπεύθυνος διά τās ἀποφάσεις πού λαμβάνει.

Καί ἐρωτῶ: Διά τό καλόν ἢ τό κακόν τῆς ὄντοτητος πού δικάζεται; Δηλαδή, ὁ νόμος τοῦ δίδει τό δικαίωμα νά κρίνη. Καί οὗτος κρίνει κατά τήν φαντασίαν του, εἰς βάρος πάντοτε τοῦ ἐνόχου, χωρίς νά εἰσέρχεται εἰς τὰ βαθύτερα αἷτια τῆς ἐνοχῆς του.

Δυνατόν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, δηλαδή ὁ ἐνοχος, νά εἶναι τελείως ἀθῶος, ἀλλά δέν εἶχε τήν δυνατότητα νά ἀποδείξῃ τήν ἀθωότητά του. Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, ποῖος εἶναι ὁ ἐνοχος; Ὁ δικαστής ἢ ὁ ἀθῶος, τόν ὁποῖον ἐξέλαβεν ὁ δικαστής ὡς ἐνοχόν;

Δέν εἶναι εὐκόλον εἰς τούς δικαστάς νά εὔρουν ὅ,τι ζητοῦν, διότι ὁμιλοῦν περί Δικαιοσύνης καί κατά βάθος οὐδέ τήν ἐννοίαν τῆς Δικαιοσύνης γνωρίζουν, παρ' ὅλας τās αἰτιολογίας των, αἱ ὁποῖαι βασιζονται ἐπί σαθρῶν ἀντιλήψεων. Διά τοῦτο οὐδεὶς ἔχει τό δικαίωμα, μηδέ τό Κράτος, νά ἀφαιρῇ τήν ζωήν ἐνός πολίτου, εἴτε ἦτο ἐνοχος ἢ ἀθῶος.

Ἡ προᾶξις τῆς καταδίκης ὁποιοῦδήποτε ἀνθρώπου καταδικάζει τόν δικαστήν, ὅστις ἐάν δέν τιμωρηθῇ εἰς τόν Κόσμον σας, θά τιμωρηθῇ εἰς τούς Οὐρανοῦς καί θά ἐπανέλθῃ εἰς τήν Γῆν, καί μάλιστα εἰς τήν θέσιν πού εὕρισκετο ὁ καταδικασθεῖς.

Εἰς ὅλα τὰ πλάτη καί τὰ μήκη τῆς Γῆς, οἱ νόμοι ὀφείλουν νά εἶναι οἱ αὐτοί. Δέν πρέπει νά ἐπηρεάζωνται ἀπό τὰ ἦθη καί τὰ ἔθιμα τῶν διαφόρων λαῶν, διότι ὁ ἄνθρωπος παντοῦ καί πάντα εἶναι ὁ αὐτός. Συμμορφοῦται εὐκόλως εἰς ὅλα τὰ κλίματα καί τās καταστάσεις τῶν χωρῶν, ὅπου δύναται νά ζῆσῃ.

Οἱ νόμοι τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡμιτελεῖς. Διά τοῦτο ὁ φωτισμένος ἐκ τῆς Θείας Ἀρχῆς μας δικαστής, δίδει διάφορον ἐξηγησιν ἐπί τοῦ νόμου, ὅστις δυνατόν νά ἔχῃ πολλὰς θυρίδας, πρὸς διευκόλυνσιν αὐτοῦ, καί προσπαθεῖ νά ἀπαλλαγθῇ ἀπό τό βάρος τῆς συνειδήσεώς του, καταδικάζων ἐν ἄτομον, τοῦ ὁποῖου τό βάθος δέν γνωρίζει.

Δέν εἶναι διόλου ἀπίθανον, ἐάν εὔρεθῇ τοιοῦτος δικαστής, μετὰ ἀπό ὀλίγας δίκας ἢ Πολιτεία νά ἐπέμβῃ καί διά δικαιολογιῶν νά τόν ἀπομακρύνῃ ἀπό τὰ καθήκοντά του. Εἰς τήν περιπτῶσιν ταύτην ἢ Πολιτεία, ἢ μᾶλλον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀπεφάσισαν νά τόν ἀπομακρύνουν, εἶναι ἐνοχοί ἐναντι τοῦ Θεοῦ. Διότι οἱ ἄνθρωποι δέν εἶναι εἰς θέσιν νά κρίνουν καί νά ἀποφασίσουν διά κάτι τό ὁποῖον δέν γνωρίζουν.

Ὁ δικαστής ὀφείλει νά εἶναι πρῶτον ἄνθρωπος. Δεύτερον, νά ἔχῃ τεραστίας καί ποικίλας γνώσεις. Νά εἶναι εὐσεβῆς πρὸς τήν Θείαν Ἀρχήν, μέ βαθεῖαν ἀντίληψιν, ἀμερόληπτος, διεισ-

δυτικός καί εὐφυής. Εἶδ' ἄλλως δέν εἶναι δικαστής, ἀλλά κακοποιός! Καί ἄς φαίνεται ὡς ἄρχων τῆς Δικαιοσύνης! Ὅταν ὁμως καθίση εἰς τό ἐν Οὐρανῷ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου, τότε πλέον θά εἶναι πολύ ἀργά δι' αὐτόν.

Προσεχῶς θά προσθέσω ὀλίγα ἀκόμη, διά νά κλείσω τήν εἰσήγησίν μου.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

12-4-1973

Εἰσηγήσεις ἐπί τῶν Νόμων (3)

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἀποτείνομαι πρὸς τοὺς Εἰσαγγελεῖς καί Δικαστάς. Καί ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἔργου τούτου ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς του εἰς Ἔργον πλήρες.

Οἱ ἐν λόγῳ ὑπεύθυνοι τῆς Δικαιοσύνης, προτοῦ εἰσέλθουν εἰς τό στάδιον τοῦτο, ὀφείλουν νά ἀντιληφθοῦν, ὅτι ἔχουν μεγάλας εὐθύνas τοῦ ἱεροῦ των σκοποῦ. Διότι, κατὰ τόν Πνευματικόν Κόσμον, ἐμπαίζουσι τόσον τόν Θεόν ὅσον καί τοὺς συνανθρώπους των, καί ὕστερον ἐπαναπαύονται ὡσάν νά ἔπραξαν θεῖαν πράξιν, δικαιολογοῦντες τὰ πάντα ὡς ἡ νωθρά ἀντίληψίς των εἰκόνισεν.

Ἐλαχιστότατοι ἐξ αὐτῶν ἐφάνησαν πράγματι ἄνθρωποι μέ Θεῖαν ἀντίληψιν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι διέπραξαν καί διαπράττουν συνεχῶς σφάλματα, τὰ ὁποῖα δέν συγχωροῦνται ἀπὸ τήν Θεότητα.

Ἡ Πολιτεία ὀφείλει νά ἐκλέγη τοὺς ἐν λόγῳ ἱεροφάντας τῆς μέ σύνεσιν, ἀκρίβειαν, καί σχετικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνευματικοῦ των ἐπιπέδου.

Τό νά εἶσαι νομικός, δέν ἔπεται ὅτι εἶσαι καί δίκαιος. Ὁ νομικός πράττει τό ἔργον του, εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς. Ὁ δικαστής, ὁμως, ὀφείλει νά ἐρευνᾷ καί τοὺς συνηγόρους, ἵνα ὀλοκληρώσῃ τήν ἀποψίν του περὶ τοῦ ἐνόχου ἢ ἀθώου.

Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, ἡ θέσις τοῦ δικαστοῦ εἶναι λεπτή. Δυστυχῶς, ὁμως, οἱ δικασταὶ σκέπτονται χονδροειδέστατα τήν ἔκβασιν τῆς δίκης καί δίδουν δικαιοσύνην εἰς τόν ἰσχυρότερον, εἰς βάρος βεβαίως τοῦ ἀθώου. Καί ἂν τις ἰδιαιτέρως ἐρωτήσῃ τόν δικαστήν, διατί ἔπραξε τοιοῦτον σφάλμα, ἐκεῖνος ἀπαντᾷ μέ δικαιολογίας ἀβασίμους. Καί ἂν ὁ δικαστής ἐν γνώσει του ἔπραξε τό ἀδίκημα ἀπὸ συμφέρον ἀτομικόν, τότε ὀργίζεται

έναντίον τοῦ ἐρωτήσαντος καί ἀπειλεῖ αὐτόν νά τόν ἐγκλείσῃ εἰς φυλάκισιν ἐπί ἐξυδρίσει τοῦ νόμου!

Ἴδού, ποῖοι εἶναι οἱ δικασταί σας καί οἱ εἰσαγγελεῖς σας! Καί ἀπορώ, πῶς ὑποχρεοῦνται οἱ προσερχόμενοι εἰς τήν δίκην νά δοκίμωσιν ψευδῶς εἰς τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δέν ἔχουν συνείδησιν. Εἶναι κακοήθεις. Καί δυστυχῶς, οἱ τοιοῦτοι παντοῦ καί πάντοτε εὐρίσκουν τήν ἀθώωσίν των.

Ποῖος πταίει, καί ὅπως κατελεῖ ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ εἰς τάς ἀγκάλας του; Ποῦ εὐρίσκονται ἡ πίστις σας πρὸς τόν Θεόν, ὅταν δι' ἐπίδειξιν συγκεντροῦσθε εἰς τάς Ἐκκλησίας καί διά σταυροκοπημάτων νομίζετε, ὅτι ἀφίεσθε τῶν ἁμαρτημάτων σας; Ποῖος σᾶς ὠθεῖ εἰς τάς κακάς αὐτάς πράξεις;

Τοῦτο εἶναι γνωστόν καί δέν εἶναι ἀνάγκη νά ἐπαναλάβω, ποία εἶναι αὕτη ἡ κακοποιός δύναμις.

Ἐκεῖνοι, ὅμως, οἱ ὁποῖοι ἀναλαμβάνουν τό βάρος τῆς ἀδικίας εἰς τούς ὤμους των, εἶναι οἱ δικασταί καί οἱ εἰσαγγελεῖς.

Θά εἴπητε: «Διατί, ἀφοῦ καί οὗτοι εἶναι ἄνθρωποι, ὡς οἱ ἄλλοι, καί δυνατόν νά περιπέσουν εἰς σφάλμα τι;».

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀγαπητοί μου, νά μή ἐκλέγουν τό ἐπάγγελμα τοῦτο. Διότι εἶναι ἀνάξιοι ὡς πλάσματα τοῦ Θεοῦ καί ἀδιόρθωτοι ἔναντι τῶν ἀδελφῶν των. Καί ἄλλοτε εἶπον, ὅτι θά τιμωρηθοῦν οὗτοι μέ διπλάσιον βάρος, διὰ νά χαραχθῇ ἐντός τοῦ ὑποσυνειδήτου των ἡ τύψις μέ γράμματα πυρακτωμένα.

Ἡ ἀδικία εἶναι ἓνα ἀπό τά μεγαλύτερα ἁμαρτήματα τοῦ ἀνθρώπου, ὁποιοσδήποτε καί ἂν εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος. Δυ-
νατόν νά εἶναι ἱερεὺς ἢ ἰατρός ἢ εἰσαγγελεὺς. Ἐπαγγέλματα τά ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην φωτίσεως, κατανοήσεως, εὐσπλαχνίας καί ἀγάπης. Εἶδ' ἄλλως εἶναι καλλίτερον οἱ ἄνθρωποι οὗτοι νά ἐμπορευῶνται, ὡς ἐκεῖνοι ἐντός τοῦ Ναοῦ, πού ἐξεδιώχθησαν ἀπό τόν Κύριον.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

10-5-1973

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Τό Κείμενον τοῦτο ἀκολουθεῖ τό τοῦ Σόλωνος ἐπί τῶν Νόμων.

« Ἀνήθικος Νόμος »

Θά ἐρωτήσετε: Ὑπάρχουν ἀνήθικοι νόμοι;

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, δέν ὑπῆρχον, τότε οὐδεμία ἀδικία θά ἐλάμβανε χώραν!

Οἱ νόμοι ἔχουν θεσπισθεῖ κατά τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νά μὴν εἶναι σταθεροί, εὐκρινεῖς καί δίκαιοι. Καί ὅταν ὁ δικαστής ἐνεργεῖ συμφεροντολογικῶς, τόν νόμον τόν μεταχειρίζεται κατά τήν ἀντίληψιν αὐτοῦ, τάς περισσοτέρας φορές κακῶς. Διά τοῦτο εἶπον, ὅτι ὁ νόμος οὗτος εἶναι ἀνήθικος.

Καί ὅταν ἕν κράτος ἔχει ἀνήθικους νόμους, καί οἱ κυβερνω- ντες αὐτό εἶναι ἀνήθικοι, διότι ἐκμεταλλεύονται τάς συνειδή- σεις τῶν ἀνθρώπων πού δέν πταίουν, μέ τήν κατηγορίαν ὅτι εἶναι ἔνοχοι! Καί λησμονοῦν, ὅτι αὔριον θά εὗρεθοῦν καί αὐτοί (ἐννοῶ τούς δικαστάς) εἰς τό ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου καί οὐδεμία δικαιολογία θά τούς σώσῃ. Θά ὑποστοῦν τήν δικαίαν τιμωρίαν ἀπό τούς Νόμους τοῦ Ἐνάρχου, τούς ὁποίους ὀνομά- ζετε «ἀγράφους», διότι δέν γνωρίζετε τήν οὐσίαν αὐτῶν καί τήν ἐφαρμογήν των.

Ἐο προκάτοχος μου ὀμιλητής Σόλων, ὑπό τήν ἐποπτεῖαν τοῦ ὁποίου θά δοθοῦν οἱ Νέοι Νόμοι, σᾶς ἔχει δώσει τόν ὄρισμόν τοῦ νόμου. Τόν ἐπαναλαμβάνω:

«Νόμος εἶναι ἡ διά τοῦ νοός ὀρθή νομή τῶν πάντων»

Εἰς τήν φράσιν αὐτήν περικλείεται ἡ οὐσία τοῦ νόμου.

Ἐάν ἐρωτήσετε τούς νομομαθεῖς, ποῖος εἶναι ὁ ὄρισμός τοῦ νόμου, τόν ἀγνοοῦν, διότι περιπλέκονται τά νομοθετικά δια- τάγματα καί δέν συμφωνοῦν μεταξύ των περί τοῦ ὄρισμοῦ τοῦ νόμου.

Ἐξηγῶ: Ὅταν λέγετε «ὁ Οὐρανός», τοῦτο σημαίνει τό ἀτελεύτητον Χάος, τό ὁποῖον ἐμπεριέχει τσοσῦτα σώματα ἀστέ- ρων, ἡλίων, νεφελοειδῶν, γαλαξιῶν κ.λπ., πού κάθε ἕν ἀπό αὐτά ἔχει εἰδικόν ὄρισμόν, τόν ὁποῖον σεῖς οἱ θνητοί δέν γνωρί- ζετε, ἀλλ' οὔτε καί θά σᾶς χρησιμεύσῃ εἰς τι. Πάντα ταῦτα ἀνήκουν εἰς τόν Οὐρανόν, καί Ἡμεῖς δίδομεν τόν γενικόν ὄρισμόν τοῦ Οὐρανοῦ: «Χαώδης ἔκτασις, πού δέν ἔχει οὔτε ἀρχήν οὔτε τέλος».

Διά τοῦτο ὁ ὄρισμός τοῦ νόμου, πού ἔδωσεν ὁ Σόλων, εἶναι μεστός ἐννοιῶν διά τήν μικράν σας ἀντίληψιν.

Οἱ νόμοι ἐθεσπίσθησαν εἰς τά διάφορα κράτη, οὐχί διά νά ἀποδώσουν δικαιοσύνην εἰς τό ἄτομον, ἀλλά διά νά ἐκμεταλ- λευθοῦν τά συμφέροντα τοῦ κράτους, ὅταν βεβαίως τό κράτος τοῦτο διοικεῖται ἀπό ἀνικάνους, φιλοδόξους, μικροπρεπεῖς, σκληρούς καί κακοήθεις, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τόν ἑαυτόν των ὡς τήν καλλιτέραν Ἀρχήν, πού ποτέ ἐνεφανίσθη εἰς τό ἔθνος των!

Οἱ νόμοι θεσπίζονται ἀπό τούς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δέν

έχουν ανθρωπίνη καρδιά, ούτε πνεύμα ύψηλόν. Διά τούτο έμφανίζονται τόσα και τόσα άδικήματα, ώστε νά έξαναγκάζουν τούς πολίτας νά ψεύδωνται, διά νά κερδίσουν θέσιν υπό τόν ήλιον.

«Έν τοιαύτη περιπτώσει», θά έρωτήσετε, «ποιός πταίει;»

Πταίει ή εύπιστία και ή κακή κρίσις τών ανθρώπων, πού έξέλεξαν κρατικά στελέχη άνίκανα νά άντιληφθούν τόν πόνον τού άνθρώπου. Άρκει μόνον οί ίδιοι νά εύρίσκωνται καλά και νά άπολαμβάνουν τά αγαθά της Γης κατ' έκλογήν. Και οί λοιποί άδελφοί τί θά άπογίνουν; Άδιαφορούν τελείως, ως νά ήσαν οί άσπονδότεροι έχθροί τών άδελφών των.

Και διατί ή Κυβέρνησις δέν άναλαμβάνει νά φωτίση δεόντως τούς ανθρώπους, οίτινες έγιναν στελέχη αυτής;

Διότι σκοπός της Κυβερνήσεως (όποιαδήποτε και άν είναι αυτή), είναι ή φιλοδοξία, ή φιλοχρηματία, ή ύπερηφάνεια, και τό μίσος εναντίον εκείνων, οίτινες θά ήδύναντο νά ειπουν την άλήθειαν, ότι διοικούνται από τέρατα και ούχι ανθρώπους.

Τήν προσεχή φοράν ίσως και άλλος Άρχηγός δώση συνέχειαν επί τών νόμων.

Πλούταρχος

24-5-1973

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΚΙΓΕΡΜΕ: «Εύχαριστώ, Κύριε, διότι μέ ήξίωσες, έμέ τόν ταπεινόν σου δούλον, νά λάβω μέρος εις τό Μέγα Έργον τού άδελφού Σόλωνος, ίνα έξετάσωμεν όμοϋ μετ' άλλων πολλών διακεκριμένων ψυχών τούς νόμους».

«Αί δικαστικά πλάνα εις τό έδώλιον του κατηγορουμένου»

Είς δικαστής, όταν δικάζη τόν Α ή τόν Β και άμφιβάλλει άν ούτος είναι ένοχος ή όχι, παρ' ότι ύπάρχουν έλάχιστα άποδεικτικά της ένοχής τών κατηγορουμένων, και ό δικαστής αποφασίζει την τιμωρίαν αυτών, εις τόν Πνευματικόν Κόσμον ό δικαστής θά δικασθή διά πταίσμα βαθμού Α.

Έάν όμως ό δικαστής, κατά τόν ίδιον τρόπον τού παρουσιασθούν ό Α ή ό Β, και έπειδή έχει μίαν ένδόμυχον άντιπάθειαν προς αυτούς, μή γνωρίζων πόθεν προέρχεται αυτή και άμεσα ύπογράφει την καταδίκη των, πράττει έγκλημα πρώτου βαθ-

μου και θα καταδικασθῆ ὡς ἐγκληματίας εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ταῦτα εἶναι μικρὰ παραδείγματα, πού ἀναφέρω, διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι ὁ Οὐρανὸς παρακολουθεῖ τὰ πάντα, διὰ νὰ ἀποδώσῃ δικαιοσύνην, ἐκεῖ πού πρέπει νὰ δοθῆ.

Ἐάν ὁμως ὁ Α ἢ ὁ Β, χωρὶς νὰ εἶναι ἔνοχοι ὡς ἐκατηγορήθησαν, ὑπέπεσαν εἰς ἀνομίαν, τῆς ὁποίας τὸ βάθος δέν ἠδυνήθη ὁ δικαστῆς νὰ ἀντιληφθῆ, τότε ὁ Α ἢ ὁ Β ἐξιλεοῦται τελείως, εἰς βάρος ἐκείων οἱ ὁποῖοι τὸν ἐκατηγόρησαν ὡς ἔνοχον.

Ἐπὶ τοῦ Ποινικοῦ Μητρώου τῶν κατηγορουμένων θὰ ἐπαέλθω, ὅταν ἀρχίσωμεν τὴν σύνταξιν τῶν Νόμων μας.

Εἶναι σκληρὸν πρᾶγμα, οἱ νόμοι σας νὰ μὴν ἔχουν ἠθικὸν βάθος καὶ ἐπιφανειακῶς νὰ φαίνωνται ὀρθοί, ἐνῶ εἰς τὴν οὐσίαν εἶναι σαθροί. Ὁ εὐσυνείδητος ὁμως δικαστῆς, λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τοῦ τόν νόμον, ἀλλ' ἐξετάζει τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἐνόχου κατὰ συνείδησιν καὶ οὐχὶ μέ ἐλαφρόν τὸ πνεῦμα, ὡς συμβαίνει συνηθέστατα εἰς τὰς αἰθούσας τῶν δικαστηρίων.

Ἡ πλάνη εἶναι μέσον τιμωρίας, εἰς τὸν πλανώμενον δικαστῆν. Ἄς τὸ ἔχει ὑπ' ὄψιν του, διότι αἱ τιμωρίαι τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι σκληραί, ἀλλὰ δικαιοτάται.

Δέν θέλω, ἀδελφοί μου, νὰ καταχρασθῶ τὴν ἀδειάν μου καὶ νὰ ὀμιλήσω ἐκτενέστερον ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, διότι ὑπάρχουν καὶ οἱ ἄλλοι πού θέλουν νὰ ὀμιλήσουν, μέ ἄλλης φύσεως θέματα.

Γεώργιος Γκιγερμέ

7-6-1973

Νόμοι καὶ δικασταί

ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ: Συνεχίζοντας τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου Νομοθέτου Σόλωνος, ἔρχομαι καὶ ἐγὼ νὰ προσθέσω τὸ φῶς μου, διότι δέν ἐννοεῖται νομοθεσία ἀνθρωπίνη, χωρὶς αὕτη νὰ ἐμπνέεται καὶ ἀπὸ τὸ ὑπέρτατον φῶς τῆς Θείας Δικαιοσύνης. Καὶ ἐρωτῶ:

– Ποίαν σχέσιν ἔχουν οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι μέ τὴν Ἀλήθειαν;
– Καμμίαν ἀπολύτως! Ἦτοι ὁ νόμος εἶναι κατὰ τοιοῦτον τρόπον γραπτός, ὥστε νὰ ἔχη εἴκοσι διεξόδους διὰ τὸν κατηγορούμενον, καὶ ἀπὸ ἀδυναμίαν ὑπερασπίσεως τοῦ ἀθώου, νὰ τιμωρηθῆ ὁ τελευταῖος!

Ἄλλὰ δέν εἶναι μόνον ὁ νόμος. Εἶναι καὶ οἱ δικασταί, οἱ μὴ

διακρίνοντας ἐντός τοῦ νόμου καί ἀπό τόν δικανικόν λόγον τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ ἐνόχου, τήν ἀλήθειαν, ὅποτε ἡ ἀπόφαισις εἶναι πεπλανημένη· καί ἐξέρχεται ὁ ἐνοχος νικητής, καί ὁ ἀθῶος κλείεται εἰς τὰς φυλακάς!

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποῖος πταίει; Ὁ νόμος ἢ ὁ δικαστής; Καί ἀπαντῶ:

Ὁ δικαστής, ὅστις δέν προέβλεψε τήν διαφοράν, τήν ὑφισταμένην ἐξ ὄψεως καί πνεύματος εἰς τούς δύο ἀντιδικούντας. Διότι οἱ συνήγοροι καί τῶν δύο εἶναι ἄτομα τοῦ συμφέροντός των καί ἐξ αὐτῶν δέν θά ἐξαρτηθῇ τελείως ποῖος εἶναι ὁ ἐνοχος ἢ ὁ ἀθῶος.

Διά τοῦτο ὁ δικαστής ὀφείλει νά εἶναι ὀξυδερκής. Νά ὑποβάλῃ ἐρωτήσεις καί εἰς τούς δύο συνηγόρους, διά νά κρίνῃ ποῖος ἐκ τῶν δύο ψεύδεται. Διότι κακῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, μέ τὰς ἀδικίας ταύτας τοῦ δικαστηρίου, τόσον ὁ δικαστής, ὅσον ὁ εἰσαγγελεύς καί οἱ ἐνορκοί, θά τιμωρηθοῦν διά τοῦ Ἄγραφου Νόμου καί τότε δέν θά ὑπάρξῃ εἰσακοή εἰς τὰς ἐπικλήσεις των καί εἰς τούς θρήνους των. Διότι ὁ Ἄγραφος Νόμος εἶναι ἀδυσώπητος. Δικαιότατος, ὁμως.

Τούτου ἕνεκεν, οἱ δικασταί καί οἱ εἰσαγγελεῖς πρέπει νά ἐκλέγωνται ἀπό εἰδικούς, ὡς ἄνθρωποι πρῶτον, καί δεύτερον ὡς ἐπιστήμονες ὀλκῆς.

Κάθε λάθος, κάθε σφάλμα, κάθε ἀδικία τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου, θά τιμωρηθῇ διά τοῦ Ἄγραφου Νόμου.

Ἱερός Χρυσόστομος

16-6-1973

Πρός εἰσαγγελεῖς, δικαστάς καί ἐνόρκους*

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Καθήσατε, παρακαλῶ, μέ τάξιν καί μὴ ὀχλαγωγεῖτε, κ.κ. εἰσαγγελεῖς, δικασταί, καί σεῖς ἐνορκοί. Δέν προσήλθατε ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ διά νά κρίνετε, ἀποφασίσετε καί καταδικάσετε τούς συνανθρώπους σας! Ἀσφαλῶς ὄχι!

Κατά θείαν Δικαιοσύνην σᾶς ἐκάλεσα, διά νά σᾶς ὑπενθυμίσω τόν θεῖον Λόγον: «Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε».

Καί σᾶς ἐρωτῶ: Πόσας πλάνας ἔχετε εἰς τό ἐνεργητικόν τῆς

**Ἡ ὀμιλία αὕτη δίδεται πρὸς ὀντότητες τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, οἱ ὁποῖες στήν Γῆ ἀκοῦσαν τοιαῦτα καθήκοντα.*

ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός σας; Ἐάν δέν τάς ἐνθυμῆσθε, θά σᾶς τάς ἐνθυμίω ἐγώ καί θά σᾶς παραπέμψω εἰς τόν ἔλεγχον καί τήν αὐστηράν ποινήν, πού θά σᾶς ἐπιβάλῃ ἡ συνειδήσις σας.

Ἐλησμονήσατε ὅτι εἴσθε ἄνθρωποι ἀτελεῖς, τόσον εἰς τήν κρίσιν ὅσον καί εἰς τάς πράξεις. Τιμωροῦντες τοὺς συνανθρώπους σας, ἐλησμονήσατε πολλές πτυχάς οὐσιώδεις εἰς τήν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων σας, καί παρά τήν πείραν τῆς ἀπειρίας σας, ἐτυφλώθητε, ἀσκούντες τό ἱερόν καθῆκον τοῦ ἐπαγγέλματός σας. Καταδικάζατε κατά βούλησιν καί οὐχί κατά συνειδήσιν.

ΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΘΕΝΤΩΝ: Μεγάλε Διδάσκαλε, τίμιε Νομοθέτα, πῶς, ὡς ἄνθρωπος, θά ἡδυνάμην νά διεισδύσω εἰς τά μύχια τῆς συνειδήσεως τοῦ ὑποτιθεμένου κατηγορουμένου, διὰ νά πεισθῶ ἔάν οὗτος ἦτο ἡ ὄχι πραγματικός πταίκτης ἢ ἔνοχος, ἐφ' ὅσον ὅλα τά στοιχεῖα, τά ὁποῖα ἐκράτουν εἰς χεῖρας μου, ἀπεδείκνυον τήν ἔνοχὴν του;

ΣΟΛΩΝ: Καί ἔάν τά στοιχεῖα ταῦτα, φίλε μου, ἦσαν πλαστά ἢ κακῶς διατυπωθέντα ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, ὅστις περιέπεσεν εἰς ἐστημένην παγίδα ἢ ἐξαναγκασμὸν του νά ὁμολογήσῃ τήν ἀνύπαρκτον ἔνοχὴν του, σὺ, δέν μοῦ λέγεις, ὡς εἰδικὸς εἰς τό καθῆκον σου, διατί ἐνήργησες ὡς ἀνίδεος καί ὑπέπεσες εἰς τό σφάλμα νά κατηγορήσῃς ὡς ἔνοχον τόν ἀθῶον καί νά τοῦ στερήσῃς τά πολιτικά του δικαιώματα;

Ὅταν εἰς τό δικαστήριον παρουσιάζωνται οἱ δύο ἀντίδικοι μετὰ τῶν μαρτύρων των, ἐρωτῶ, διατί τοὺς ἐξαναγκάζετε δι' ὄρκου νά εἰπουν τήν ἀλήθειαν καί μόνον τήν ἀλήθειαν;

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, σᾶς ἠρώτουν «τί ἐστὶν ἀλήθεια», εἶμαι πλέον ἢ βέβαιος, ὅτι δέν θά ἐγνωρίζατε τί νά μοῦ ἀπαντήσετε, διότι τήν ἀγνοεῖτε. Καί θέλετε οἱ δικαζόμενοι, ὡς ἀπλοὶ ἄνθρωποι, νά ἔχουν ἰδέαν τοῦ τί εἶναι ἡ ἀλήθεια;

Ἄρα, οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τό δικαστήριον ἔχουν τό ἐλεύθερον νά ψεύδωνται, καί τό ψεῦδος των νά τό ἐκλαμβάνετε ὡς ἀλήθειαν! Μεταξύ, λοιπόν, τῶν δύο ἀντι-δικουμένων ἀληθειῶν, βαρύνει ἡ ἀπόφασίς σας, ἐν γνώσει σας, ὅτι ἡ μία ἐκ τῶν δύο πλευρῶν ψεύδεται.

Ἡ ἀπόφασίς σας ποῦ βασίζεται, παρά τάς γνώσεις σας, ὅταν οὐδέποτε ἠσχολήθητε νά συλλάβετε τό βαθύ νόημα τῆς ἀληθείας, ἐκτελεῖτε δέ κατά φαντασίαν ἱερόν χρέος, εἰς βάρος αὐτῆς ταύτης τῆς συνειδήσεώς σας;

Ἐρωτῶ μετ' ἐκπλήξεως, διατί ὑπεράνω τῆς ἔδρας σας ἐνυπάρχει ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ; Διὰ νά ψεύδεσθε ὅλοι ὁμοῦ;

Εἰπέτε μου, ποῖον ρόλον διαδραματίζετε εἰς βάρος σας καὶ τῆς κοινωνίας, τῆς ὁποίας εἰσθε μέλη; Ἀμφιβάλλω ἂν τό γνωρίζετε. Ἀγνοεῖτε τελείως τὰς εὐθύνας τὰς ὁποίας φέρετε. Ἐάν ὄχι, σᾶς ὑπενθυμίζω, ὅτι ὑπάρχει μέλλουσα καταδίκη δι' ἐσᾶς.

Δέν εἶναι αἰσχρος γὰ ἐμπαίζετε τόν Χριστόν, τόν ὁποῖον κατ' ὄνομα δῆθεν πιστεύετε, ἐνῶ κατ' οὐσίαν ἀγνοεῖτε τὰ παραγγέλματα Αὐτοῦ, καί ὡς ἄχρηστοι κοινωνικοὶ λειτουργοί, ἀναλαμβάνετε νά ἀποδώσετε δικαιοσύνην ἐκεῖ ὅπου αὕτη δέν ἔχει τήν θέσιν τῆς;

Ἐάν ὁ κόσμος σᾶς ἐθεώρει ὡς λειτουργούς τοῦ Δικαίου, ἠπατήθη οἰκτρῶς! Σᾶς παρηκολούθησα καθ' ὅλην τήν διαδρομήν τῆς ζωῆς σας καί γνωρίζω καλῶς τό ποιόν σας. Ἐλάχιστοι ἐξ ὑμῶν παρέμεινον εἰς τό ὕψος των! Ὅλοι οἱ ἄλλοι, θέλουν ἢ δέν θέλουν, εἶναι διά τὰ κάτεργα!

ΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ: Διδάσκαλε, δέν ἔχεις ἀναφέρει τόν παράγοντα «νομικόν», τήν εὐφράδειαν, τήν εὐστροφίαν καί τόν μηχανισμόν τοῦ λόγου του, ὅστις δίδει τήν μάχην κατά ἕνα εἰδικόν τρόπον, ὑπερασπιζόμενος τήν ὑπόθεσίν του. Ὁ νομικός διαφωτίζει τήν ὑπόθεσιν ἢ τήν συσκοτίζει; Ἐάν ἡμεῖς ἀποφασίζομεν κάτι, ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας τοὺς ἐτερόκλητους λόγους τῶν ἀντιδικούντων. Οἱ νομικοὶ δέν ἔχουν εὐθύνας εἰς τὰς κρίσεις τῶν ἀποφάσεών μας, ὅταν αὐταί εἶναι πεπλανημέναι;

ΣΟΛΩΝ: Τό ἐπάγγελμα τῶν νομικῶν δέν εἶναι ἱερόν, ὡς τό ἰδικόν σας. Ὁ νομικός ὑπερασπίζεται τόν πελάτην του, εἴτε ἔχει δίκαιον οὗτος, εἴτε ὄχι. Ἐάν ἐπηρεάζῃ τὰς ἀντιλήψεις σας, τοῦτο σημαίνει, ὅτι διά τῶν ἐπιχειρημάτων του προσπαθεῖ νά σώσῃ τόν πελάτην του, ἀδιάφορον ἕαν ὁ πελάτης του εἶναι ἔνοχος.

Δι' ἡμᾶς, ὁ νομικός ἀρκεῖ νά εἶναι τίμιος καί εὐσυνειδητός εἰς τόν βίον του, διότι τόν κατατάσσομεν εἰς τήν αὐτήν χορείαν τῶν πολιτῶν.

Τὰς εὐθύνας τῶν πεπλανημένων ἀποφάσεων φέρετε ἐντός σας. Διότι τό ἐπάγγελμά σας σᾶς καθιστᾷ ἐγωϊστάς, μέ τήν γνώμην ὅτι εἰσθε γνώσται τῶν μυχίων μυστηρίων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἐπίσης ἦσθο ἀδέκαστοι ἐναντι τοῦ νόμου, χωρίς νά δεικνύετε πρωτοβουλίαν πέραν τῆς στενῆς ἐννοίας του. Σεῖς, ἔχετε τό ἐλεύθερον νά ἐρμηνεύετε τόν νόμον κατά συνείδησιν καί οὐχί κατά βούλησιν τοῦ γραμματος αὐτοῦ.

Εἰσθε ὑπεύθυνοι δι' ὅσα ἔκτροπα ἔλαβον χώραν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐφ' ὅσον δέν ὑφίσταται ἐπαρκῆς διαφώτισις εἰς τοὺς πολίτας. Καθ' ἣν στιγμήν ἀνελάβατε ἔργον δυσχερέστατον,

ὀφείλετε νά φέρετε αὐτό εἰς πέρας. Εἶδ' ἄλλως ἀλλάξατε ἐπάγγελμα. Οὐδείς σᾶς ἐξηνάγκασε νά ἐπωμισθῆτε τοιοῦτον βαρῦ φορτίον. Μέ τās ἀποφάσεις σας καί τās περιπλόκους σκοτεινάς ἐνεργείας σας, ἐμπαίζετε τόν Θεόν, ἀποδεικνύοντες τήν μῆ πίστιν σας πρός Αὐτόν, καί ἀπατᾶτε τούς συνανθρώπους σας, ὡς ἄνθρωποι τῆς δικαιοσύνης ἀπονέμοντες τήν ἀδικίαν.

Ἐάν οἱ λόγοι μου δέν γίνουν βίωμά σας, λυποῦμαι πολύ διά τήν ὄντότητά σας, ἣτις θά δώσῃ λόγον τῶν πράξεών της.

ΕΙΠΟΝ· ΗΚΟΥΣΑΤΕ ΚΑΙ ΠΡΑΞΑΤΕ!

Εὐχομαι ὅπως λάβετε φώτισιν Ἐνωθεν, χάριν τῶν ἐν τῇ Γῇ ἀδελφῶν σας.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

17-10-1974

Ἄξιοι καί ἀνάξιοι

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Ἐπί χρόνους πολλούς, ὅταν εὐρισκόμην εἰς τήν Γῆν, διηρωτώμην: Ποῖοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἄξιοι καί ποῖοι εἶναι ἀνάξιοι;

Κατ' ἀρχάς μοῦ ἦτο πολύ δύσκολον νά ἀποφανθῶ. Ἀλλά σύν τῷ χρόνῳ παρετήρησα, ὅτι πολλοί ἐκ τῶν ἀναξίων ἦσαν ἀξιώτεροι ἐκείνων τούς ὁποίους ἐνόμιζον ἄξιους! Ὅσον διά τούς ἀξιούς, καί πάλιν διά τῆς παρατηρητικότητός μου παρετήρησα, ὅτι κατέλαβον θέσεις ὡς ἄξιοι διά τῆς πονηρίας των, ὥστε νά εἶναι εἰς τά ὄμματά μου ἀναξιώτεροι τῶν ἀναξίων!

Καί εἶπον εἰς ἑαυτόν: Διά τῆς ὑπομονῆς καί ἐπιμονῆς μου κατώρθωσα νά διευκρινήσω τά κακῶς κείμενα. Ποῖος ὁμως ἐκ τῶν συμπολιτῶν μου θά μέ ἐπίστευε, ἐάν ἔλεγον τήν διαπιστωθεῖσαν ἀλήθειαν ταύτην;

Καί ὁμως! Ἦτο προτιμότερον δι' ἐμέ ἢ σιωπή, ἀπό τόν λόγον.

Θά μοῦ εἴπητε: Διατί;

Διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι πάντοτε παρεξηγημένη γνῶσις. Ὅπως τό ἄδικον κυβερνᾶ, οὕτω καί τό ψεῦδος διευκολύνει τήν ἀδικίαν. Διά τοῦτο ἀκριβῶς ἡ σιωπή εἶναι χρυσός!

Καί τότε, τί εἶναι ὁ λόγος;

Ὁ λόγος εἶναι δύναμις, ὄπλον, τό ὅποιον ὁ χειριστής του τό μεταχειρίζεται ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἀνάγκη, διά νά ἐπιτύχῃ τόν

σκοπόν του, ἐπί καλῶ καὶ οὐχί ἐπί κακῶ.

Δυστυχῶς ὅμως, τό ὄπλον εἶναι καὶ δίκοππος μάχαιρα! Καὶ ἀντί νά εὖρη τόν στόχον του, ἀστοχεῖ· καὶ τό ἀστοχον εἶναι ἡ ἀδικία.

Σήμερον, ὅμως, ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ σᾶς ἀποκαλύπτω, πόσον δύσκολον εἶναι διὰ τόν ἄνθρωπον, τόν μὴ ἔχοντα θεῖον φωτισμόν, νά διακρίνη τό ὀρθόν ἀπό τό ἐσφαλμένον. Καὶ ἀποδείξεις ἔχετε πολλάς.

Εἰς τόν κόσμον σας, ἀνάξιοι καταλαμβάνουν θέσεις ἐπικαίρους καὶ οἱ ἄξιοι πλανῶνται ὡς ἀνάξιοι, διότι τό Πονηρόν Πνεῦμα κατώρθωσεν τούς ἀναξίους νά ᾠθήσῃ πρὸς τὰ ἄνω καὶ τούς ἄξιους πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν ἐξόντωσιν.

Καὶ ἀναμένετε ἀπό τοιοῦτον κόσμον τὴν εὐτυχίαν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἁρμονίαν; Κρίνατε ἀπό τόν ἴδιον ἑαυτὸν σας καὶ θά ἴδητε πόσον λανθασμένη εἶναι ἡ κρίσις σας, ἐπὶ τῶν ὧσων συμβαίνουν εἰς τὴν ταλαίπωρον Γῆν σας!

Καὶ οὐδεὶς σας ἐρωτᾷ: Τί θά ἀπογίνωμεν; Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ, τὴν ὁποίαν ἐξελέξαμεν;

Ὅχι!, σᾶς ἀπαντῶ. Ἄλλὰ ἐσεῖς τὴν δημιουργεῖτε. Διότι σιωπᾶτε ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νά ὀμιλήτε, καὶ ὀμιλεῖτε ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νά σιωπήσετε.

Μέ ὀλίγην κρίσιν καὶ λογικότητα, θά εἶχατε τὴν βοήθειαν τοῦ Οὐρανοῦ, διὰ νά μὴ παρουσιάζεσθε εἰς τόν κόσμον ὡς ἄτονα ὄντα, ἀλλὰ συνετά, μέ κρίσιν καὶ λόγον θεῖον.

Ἄριστειδης ὁ Δίκαιος

31-10-1974

Σκοτεινὴ Δικαιοσύνη

ΔΑΝΤΕ ΑΛΙΓΚΙΕΡΙ: Ἄδελφοί μου, λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι τὰ 3/4 αὐτῶν πού ἀπονέμουν τὴν δικαιοσύνην, εὐρίσκονται ἐν λανθασμένη ὁδῶ. Διὰ τοῦτο, εἰς τὴν «Κόλασίν» μου ἐτοποθέτησα πολλούς ἐκ τῶν ἰθυόντων καὶ πρὸ παντὸς Ἱερωμένους.

Διὰ τὴν ἀκολασίαν τῶν Παπῶν θά σᾶς ὀμιλήσῃ, ἄλλην φοράν, ὁ Φραγγίσκος τῆς Ἀσσίζης. Ἐγὼ θά περιορισθῶ μόνον εἰς τὰ κακῶς κείμενα τῶν κυρίων ἐκείνων, πού λέγονται δικασταὶ καὶ ἀπονέμουν δικαιοσύνην εἰς τὸν ἀδικον καὶ τιμωροῦν τὸν ἄθῶον, διότι δὲν εἶχε τὴν εὐστροφίαν τοῦ λόγου, διὰ νά ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του, εἴτε ὁ ἴδιος εἴτε ὁ συνήγορός του!

Και ὁ δικαστής, διατί διέπραξε τι ἄδικον;

Διότι καὶ αὐτὸς εἶχεν ἐντὸς τοῦ τὸν σπόρον τῆς ἀδικίας καὶ ἐπροτίμησε νὰ ἀκούσῃ τὸν μεγιστάνα καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἀπλοῦν καὶ ἀνυπεράσπιστον πολίτην!

Ὁ μεγιστὰν ἔχει ὄνομα. Πληρῶνει ἀκριβὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θέλει. Διατί, λοιπόν, ὁ δικαστής νὰ μὴ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὸν ἄλλον;

Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶναι εἰς θέσιν νὰ βασιζέται κανεὶς εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἢ ὁποῖα ἀφοῦ καταδικάσῃ καὶ εἰς θάνατον ἀκόμη τὸν ἀθῶον, νὰ ἐπανέρχεται ἀργότερον καὶ νὰ δικαιολογῆται, ὅτι ἦτο δικαστικὴ πλάνη;

Ἡ πλάνη αὕτη πρέπει νὰ ἐκλείψῃ ἐντελῶς ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δικαστοῦ. Ἐὰν δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ δικάσῃ καὶ ἀμφιβάλλει διὰ τὴν ἐνοχὴν τοῦ Α ἢ τοῦ Β, νὰ τὸν ἀθώωσῃ. Διότι εἶναι προτιμώτερον νὰ ἀθωωθῇ εἰς ἐνοχος, παρὰ νὰ καταδικασθῇ εἰς ἀθῶος.

Εἶναι πολὺ λεπτὴ ἡ θέσις τοῦ δικαστοῦ, διότι θὰ δώσῃ λόγον, ἐὰν ὄχι ἐν τῇ γῆϊνῃ ζωῇ του, εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Καὶ τότε θὰ ἀποσταλῇ ἐκ νέου εἰς τὴν Γῆν καὶ θὰ ἐπαναληφθῇ ἐν παρόμοιον ἐπεισόδιον, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ δικαστής θὰ εἶναι ὁ ἀπλὸς ἐκεῖνος πολίτης, ὅστις θὰ ἐνοχοποιηθῇ, ἐνῶ θὰ εἶναι ἀθῶος, διὰ νὰ μάθῃ νὰ σέβεται τὴν ἀνθρώπινον ζωὴν καὶ νὰ μὴ ἀποφασίζῃ εὐκόλως καταδικάσας, ὅταν δὲν γνωρίζῃ κατὰ βάθος ποῖος εἶναι ὁ ἐνοχος, ἔστω καὶ ἂν ἔχη ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἐνόχου, αἱ ὁποῖαι παρουσιάσθησαν τεχνηέντως, διὰ νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἀθώωσις!

Δάντε Ἀλγκιέρι

23-7-1975

Ἀνθρώπινη καὶ Θεία Δικαιοσύνη

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Σποραδικῶς θὰ ὑπαγορευῇ ὁ Σόλων, ὅ,τι ὑπεσχέθη. Εἰς τὴν σειρὰν τῶν κειμένων αὐτῶν θὰ ὑπάρχουν καὶ κατατοπιστικὰ ἄρθρα, πρὸς κατανόησιν τῶν νόμων καὶ τῆς ἐξελίξεως αὐτῶν, ὥστε οἱ νομοθέται σας, νὰ μὴν ἐπαναπαύωνται ἐπὶ τῶν σαθρῶν νομικῶν τῶν ἀποφάσεων, βασιζόμενοι ἐπὶ ἀπηρχαιωμένων ἀντιλήψεων τῆς νομοθεσίας μέ χιλίας θυρίδας, ὥστε ὁ δικαστής νὰ κρίνῃ κατὰ βούλησιν τὴν ἀθώωσιν ἢ καταδί-
κην τῶν πολιτῶν.

Οἱ νόμοι σας δέν ἀποσαφηνίζουν τήν ἔννοιάν των, ἡ διατύπωσις των εἶναι ἐλαττωματική, καί οἱ δικασταί δέν εἶναι δίκαιοι εἰς τάς ἀποφάσεις των.

Οἱ ἀδικήσαντες θά τιμωρηθοῦν ἀμετακλήτως ἀπό τήν Θεῖαν Δικαιοσύνην. Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, πού δέν τοὺς πιστεύουν, θά παρακαλοῦν νά εἶναι ἐπιεικής ἡ ἀπόφασις τοῦ Κυρίου. Τοῦτο ὅμως ἔπρεπε νά τό σκεφθοῦν ἀπό τήν Γῆν, διότι αἱ παρακλήσεις των δέν θά εἰσακουσθοῦν. Ἡ Δικαιοσύνη αὕτη δέν ἀμφιταλαντεύεται, οὔτε ὑπακούει εἰς ἄλλην φωνήν πλὴν τοῦ Δημιουργοῦ, ὅστις ἐκ τῶν προτέρων καθώρισεν τάς ποινάς καί τάς βραβεύσεις τῶν ἀνθρωπίνων ὄντοτήτων.

Τήν θέσιν μου λαμβάνει ὁ μέγας ποινικολόγος, ἀδελφός Γεώργιος Γκιγερμέ, ὅστις θά σᾶς ἀναπτύξῃ μίαν πτυχήν τῆς πρωταρχικῆς φύσεως ἐν συνδυασμῷ μέ τάς 10 ἐντολάς, οὐχί συμπληρωμένας, τοῦ Μωϋσέως.

Εὐκλείδης

Γ. ΓΚΙΓΕΡΜΕ: Σήμερον θά ὁμιλήσω μέ θέμα:

Ἡ πρώτη χονδροειδῆς φύσις καί αἱ μετέπειτα δέκα ἡμιτελεῖς Ἐντολαί τοῦ Μωϋσέως

Μετά τήν πρώτην γλωρίδα, πού ἐκάλυψεν τόν φλοιόν τῆς Γῆς, ἤρχισαν νά ἐμφανίζωνται φυτά καί δένδρα μέ χονδροειδῆ ὄψιν, ἵνα διά τοῦ χρόνου τά κατεργασθῇ ἡ φύσις καί ἐξελιχθοῦν εἰς εὐγενέστερα καί κομψότερα, μέχρις ὅτου ἔλαβον τήν τελικῆν των μορφήν εἰς τελειοποιημένην εἰκόνα.

Τό αὐτό συνέβη καί μέ τά προϊστορικά ζῶα, τά ἀκαλαίσθητα, χονδροειδῆ καί ἀγρία εἰς τήν μορφήν των. Πάντα ταῦτα συνέβησαν πρό ἀκαθορίστων αἰῶνων, διά νά φθάσῃ ὁ γήινος κόσμος εἰς ἐποχήν μέ τάσεις προοδευτικές, ὥστε ἡ φύσις παρά τάς ἀτελείας τῆς, ἡ πρόοδος τῆς νά εἶναι σταδιακή.

Μήπως καί ὁ ἄνθρωπος δέν ἐνεφανίσθη εἰς τήν Γῆν ὡς θηρίον; Εἶχεν ὅμως τό ἀκατέργαστον πνεῦμα του, τό ὁποῖον τόν ὠδήγησεν ἀπό τήν πονηρίαν εἰς τήν ἀντίληψιν τοῦ περιβάλλοντός του, καί πολύ ἀργότερον εἰς τήν σχετικὴν κρίσιν, διά νά ἐξελιχθῇ καί αὐτός, ὡς ὅλα τοῦ Θεοῦ τά δημιουργήματα, καί σχετικῶς νά λογικευθῇ εἰς τόν συσχετισμόν τῶν πάντων καί τήν διάκρισιν τῆς μιᾶς πράξεώς του ἀπό τῆς ἄλλης.

Οὕτω ἐφθάσαμεν εἰς τήν ἐποχήν πού ἦτο ἀνάγκη νά θεσπι-

σθoῦν διατάξεις παραδεκταί παρ' ὄλων τῶν συνοικούντων εἰς μίαν περιοχὴν, ὥστε νά σέβεται ὁ εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ἄλλου. Κατ' ἐκείνην τὴν περίοδον ἐνεφανίσθη ὁ Μωϋσῆς, ὅστις ἐνεπνεύσθη τὰς Ἐντολάς τοῦ Κυρίου. Αὐταὶ ἀργότερον ἔγιναν αἱ πρῶται βάσεις τῶν νόμων.

Παρ' ὅτι αἱ ἐντολαὶ τοῦ Μωϋσέως εἶχον θεῖαν ἔμπνευσιν, τὰς παρομοιάζω μέ τὰς εἰκόνας τῆς πρωτογόνου φύσεως. Διότι δέν περιεῖχον τὴν ἀρτιότητα τοῦ λόγου λογικῶς, καὶ δέν ἔδιδον ἐξελικτικὴν ὠθησιν πρὸς τὴν διείσδυσιν τοῦ αἰτίου καὶ αἰτία- τοῦ.

Αἱ ἐντολαὶ εἶναι μονοκόμματοι, στεροῦνται ἀνθρωπισμοῦ, δέν ἐξετάζουν τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε τὴν αἰτιολογίαν τῆς ὀρθῆς ἢ μὴ πράξεως, μέ τὰς λεπτομερείας τοῦ διατί, τοῦ πῶς καὶ τοῦ πότε, τῶν συνθηκῶν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Αἱ ἐντολαὶ τοῦ Μωϋσέως δέν ἦσαν ἐξελιγμένα, ὅπως καὶ ἡ πρώτη χονδροειδὴς ἐμφάνισις τῆς φύσεως.

Αἱ ἐντολαὶ ἔχρηζον ἐπεξεργασίας, τὴν ὁποίαν δέν ἠδύνατο νά ἀναλάβῃ ὁ Μωϋσῆς, λόγω ἄλλων ἀσχολιῶν του. Δυστυχῶς, δέν εἶχε καὶ τὸν λόγον εὐκολον καὶ πειστικόν, διὰ νά μεταδώσῃ εἰς τὸν λαόν του τὰ κύρια νοήματα τῶν ἐντολῶν. Ἡ πνευματικὴ του καθυστέρησις γίνεται γνωστὴ ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιφατικούς του λόγους, πού δέν συσχετίζονται: Τό «ὀφθαλμόν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ» κ.λπ. μέ τό «Οὐ φονεύσεις».

Δέν ἔδωσεν καθαρὰν ἐρμηνείαν εἰς τὰς συλλήψεις τῶν ἐννοιῶν τῆς κάθε ἐντολῆς. Ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ σημείου ὁ Πνευματικὸς Κόσμος καθορίζει τὰς κυριωτέρας ἀπόψεις του, πρὸς γνώσιν τῶν νομοθετῶν ἐπὶ τῶν ἐντολῶν καὶ κατὰ τρόπον εὐκολο- νόητον.

Γ. Γκιγερμέ

22-8-1975

Ὁ Μωϋσῆς καὶ αἱ δέκα Ἐντολαί

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ὅταν ὁ Μωϋσῆς ἐλάμβανε τὰς δέκα Ἐντολάς τοῦ Κυρίου, μὴν ἔχετε τὴν γνώμην, ὅτι αὐταὶ ἐδίδοντο διὰ τοῦ στόματος τοῦ Δημιουργοῦ καὶ ἐσυλλαμβάνοντο ἀπὸ τὰ ὦτα τοῦ ἐν τῇ Γῇ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ. Τὸν Θεόν οὐδεὶς ποτὲ εἶδε, ἀλλ' οὔτε καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν του, ὡς

Ἐπρόσωπον Ὀντότητα.

Ἐπειδὴ οἱ ὁμόφυλοι τοῦ Μωϋσέως ἦσαν ἄξεστοι, ἀγράμματοι καὶ δεισιδαίμονες, ἠναγκάσθη ὁ ἀλύγιστος εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Μωϋσῆς ὡς ἐκπρόσωπος τῆς φυλῆς του, νά εἶπῃ εἰς τὰ πλήθη του, ὅτι ἤκουσεν τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, ὅστις καὶ τοῦ ὑπηγόρευσε τὰς Ἐντολάς του. Αἱ ἐν λόγῳ ὅμως Ἐντολαὶ ὑπηγορεύθησαν διὰ μέσου τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας· ἄρα συνησθάνθη τὴν ἐπιταγὴν ταύτην, ἣ ὅποια ἐλαξεύθη ἐπὶ λίθων ἀτελῶς.

Ὁ Μωϋσῆς δὲν ἐπεκρινῶναι μόνον μέ τὴν μίαν πλευράν, τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ μέ τὴν ἄλλην, τὸν Πονηρόν.

Ὡς ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ τοῦ ἦτο τραχύς εἰς τοὺς τρόπους του, ὀξύθυμος εἰς τὴν συμπεριφορὰν του, καὶ ἀπότομος ὅταν τοῦ ἐζήτησαν διευκρινήσεις ἐπὶ τῶν ὄσων διεκλήρυττεν. Δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἐκλέπτυνσιν πνευματικὴν καὶ ἐπὶ πλέον ἦτο βραδύγλωσσος καὶ βραδύνους. Δὲν ἠδύνατο νά διαχωρίζῃ τὰ τοῦ Θεοῦ νοήματα ἀπὸ αὐτὰ τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος. Ἡ σύγχυσις του μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων ρευμάτων τοῦ λόγου ἦτο πασιφανής, ἐὰν ἐξέταζε ὁ ἐρευνητὴς τὰς κινήσεις καὶ προθέσεις του. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς παρατηροῦνται ἀλλοιώσεις εἰς τὴν ὀρθὴν κρίσιν τῶν ὑψηλῶν νοημάτων, πού μετέδιδεν εἰς αὐτόν ὁ Οὐρανός.

Παρ' ὅτι αἱ Ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν τῶν μετέπειτα νόμων καὶ ἄρθρων τοῦ Θείου κώδικος, ἐν τούτοις ἐξ ἀτελῶν ἐντολῶν ἔπονται μύρια κακὰ εἰς νόμους ἀτελεῖς, οἱ ὅποιοι βαραίνουσι μέ τὰς προεκτάσεις των τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὅταν ὑπηγορεύθησαν αἱ Ἐντολαὶ τοῦ Κυρίου, ἔδιδον τό τέλειον νόμῳ των. Λόγῳ ὅμως κακῆς μηνύσεως τοῦ Μωϋσέως καὶ ἐπεμβάσεως τοῦ Πονηροῦ, δὲν ὠλοκληρώθησαν τὰ θεῖα νοήματα, ἀλλ' ἐνοθεύθησαν.

Μή λησμονεῖτε, ὅτι ὅλοι οἱ προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης παρεβάλλοντο καὶ ἀπὸ τὸν Πονηρόν. Διὰ τοῦτο πολλαὶ προφητεῖαι των δὲν ἐπαλήθευσαν, καὶ οὔτε πρόκειται νά ἐπαληθεύσουν ποτέ.

Σήμερον, εἰς τὸν 20όν αἰῶνα σας, οἱ νόμοι ἐνός κράτους διαφέρουσι κατὰ πολὺ ἀπὸ τῶν λοιπῶν κρατῶν. Κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῶν νομοθετῶν καὶ νομομαθῶν ἐθέσπισαν νόμους, ὥστε ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν νά βοηθηθῇ ὁ δικαστὴς εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης, βασιζόμενος ἐν μέρει καὶ ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς του!

Ἐάν ὅμως ὁ δικαστὴς τυγχάνει νά μὴν ἔχῃ καθαρὰν τὴν συνείδησιν καὶ νά κρίνῃ τὴν ὑπόθεσιν κατὰ γράμμα τοῦ νόμου, φοβούμενος τὴν ἐπέμβασιν ἀνωτέρας του ἀρχῆς, τότε πῶς εἶναι

δυνατόν νά ἀναζητηθῆ τό δίκαιον;

Ἄρα, ὅλοι οἱ νόμοι σας, παρά τάς λεπτομερεῖς καί ἀπροσδοκίτους περιπτώσεις πού παρουσιάζουν, ἔχουν τοσαύτας θυρίδας ἐκφυγῆς ἐκ τοῦ δικαίου, ὥστε νά τούς ὀνομάσω σαθροῦς καί ἀδίκους.

Δέν πρόκειται νά σᾶς δώσω πληρέστατον σύγγραμμα ἐπί τῶν ἀτελευτήτων περιπτώσεων τῆς ἐν γένει νομικῆς ἐπιστήμης. Τοῦτο θά ἦτο ἄσκοπον, ἐφ' ὅσον ἀπαραιτήτως ἐργάζεσθε καί κινεῖσθε ἐντός τοῦ σκότους, καί δέν θέλετε νά ἀντιληφθῆτε ὅτι ὑπάρχει καί φῶς, διά νά ἀποδώσετε τό δίκαιον.

Ὁ δικανικός λόγος τοῦ νομικοῦ δέν ἔχει βάσιν του τήν ἠθικήν, διά νά ἀπαλλάξῃ τόν κατηγορούμενον ἐκ τῶν εὐθυνῶν του, διαστρέφων τάς εἰκόνας, πρὸς σωτηρίαν τοῦ πελάτου.

Τό Ἀστικόν σας δίκαιον περικλείει πολλές ἀδικίας. Τό δέ Ποινικόν δίκαιον δέν ἐξετάζει τά αἷτια κατά δάθος, ἀλλά τήν πρᾶξιν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπιβάλλεται ἡ ποινή.

Θά βασισθῶ, ὅπως εἶπον, ἐπί τῶν Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου καί θά ἀναπτύξω αὐτάς κατά τό νόημα τοῦ Δημιουργοῦ, ὥστε ἐπί αὐτοῦ τοῦ κορμοῦ οἱ νομοθέται σας νά συλλάβουν πρῶτον τήν ἔννοιαν τῆς Δικαιοσύνης καί ὕστερον νά συμπράξουν μετ' ἐμοῦ εἰς τήν ἐπέκτασιν τῶν λεπτομερειῶν ὅλων τῶν κλάδων τῆς νομικῆς των ἐπιστήμης.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

1-9-1975

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἐπειδή, φίλοι μου, ἐκ φύσεως κυριαρχεῖ τό κακόν καί βλαβερόν εἰς τόν γήινόν σας κόσμον, μοῦ εἶναι ἀδύνατον νά προχωρήσω, ἐάν πρῶτον δέν διευκρινήσω σημεῖα τινά, τά ὁποῖα ἀπαραιτήτως ὀφείλετε νά γνωρίζετε καί ἐπανειλημμένως νά ἀναγιγνώσκετε, νά μελετᾶτε καί νά ἀφομοιώνετε, ὥστε τό γνωστικόν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου σας νά εἶναι πλήρως κατηρητισμένον καί νά μὴ ἐπισπεύδετε εἰς τάς ἀποφάσεις σας, αἱ ὁποῖαι πρέπει νά ἐλέγχωνται μέ ἡρεμίαν τοῦ πνεύματος, τοῦ ψυχικοῦ σας σθένους καί τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀνθρωπιστικῆς σας κρίσεως. Λέγω πάντα ταῦτα, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι εἰς λαβύρινθος ἰδεῶν καί συναισθημάτων.

Ἐάν διά μίαν περίπτωσιν παραπτώματος, τά ἄρθρα τοῦ νόμου ἀποβλέπουν εἰς 5-10 συναφεῖς κατηγορίας καί ὁ ἀδικήσας κατατάσσεται εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν ἄρθρων, δέν ἐκτελεῖτε

εὐσυνειδήτως τό ἔργον τοῦ δικαστοῦ, διότι ὡς ἀνέφερον, εἰς τόν κάθε ἄνθρωπον ἐνυπάρχει καί μία εἰδική περίπτωσις, ἡ ὁποία ἀφίεται εἰς τήν κρίσιν τοῦ εὐσυνειδήτου δικαστοῦ. Τούτου ἕνεκεν, ὁ κατηγορηθεῖς δέν πρέπει νά κρίνεται μέ τό γράμμα τοῦ νόμου, ἀλλά μέ τήν ἐλαστικότητα τῆς εὐσυνειδησίας τοῦ δικαστοῦ.

Τό λειτούργημα τοῦ δικαστοῦ εἶναι ἱερόν, καί οὗτος φέρει εὐθύνην ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων. Ἐλάχιστοι ἐκ τῶν δικαστῶν τηροῦν τό ὕψος των, δικάζοντες εὐσυνειδήτως· οἱ πλείστοι καταχρῶνται τοῦ δικαιώματός των, ὥστε νά θεωρηθοῦν ὑπόδικοι, καί ἐν καιρῷ νά γευθοῦν τά ἀποτελέσματα τῶν σφαλμάτων των, χωρίς νά ὑπάρξῃ οὐδεμία ἀναίρεσις τῆς θέσεως των ἐκ τῆς Θεότητος.

Συνταγματικόν δίκαιον

Ἄλλα τά Συνταγματικά ἄρθρα, τά ὑφιστάμενα εἰς τάς Δημοκρατίας Χώρας εἶναι ἀνυπόστατα, ἑλλιπῆ καί ἀνορθόδοξα, παρ' ὅτι μερικά ἐξ αὐτῶν φαίνονται ὀρθά. Οἱ συντάξαντες τά ἄρθρα ἐπηρεάσθησαν ἀπό τάς σκοτεινάς γνώσεις, πού δημιουργοῦν ἀνωμαλίας εἰς τάς διακυβερνήσεις τῶν διαφόρων κρατῶν. Ὄταν ἡ σύνταξις τῶν ἄρθρων γίνεται μέ τήν συνδρομήν τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος, τά ἀποτελέσματα δέν πρόκειται νά εἶναι ἀγαθά, ἀλλά βλαβερά καί ἐπικίνδυνα διά τόν λαόν.

Τό Σύνταγμα πρέπει νά ἐξασφαλίσῃ τά δίκαια τοῦ πολίτου καί ὄχι τοῦ Ἰθύνοντος, ὅστις θεωρεῖ τόν ἑαυτόν του ἄξιον ὑπεράνω ὄλων.

Εἰς μίαν γνησίαν Δημοκρατικήν κυβέρνησιν, τό Σύνταγμα εἶναι ὁ θεμελιώδης κορμός τοῦ Δικαίου τοῦ κράτους, τό ὁποῖον ἀποσκοπεῖ εἰς τήν λεπτομερῆ ἐξέτασιν τῆς μορφῆς δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἐπί ὑγιῶν βάσεων. Τήν ὀργάνωσιν πασῶν τῶν ἐξουσιῶν τῆς Πολιτείας εἰς τρόπον ὥστε νά εὐρίσκονται εἰς ἀγαθᾶς σχέσεις μεταξύ των, καί ὄχι πονηράς. Αἱ σχέσεις τῆς Πολιτείας νά εἶναι ἀδελφικαί μετά τῶν πολιτῶν, δηλαδή ὡς ἄνθρωπος ἡ Πολιτεία νά ἐνδιαφέρεται διά τούς πολίτας ὡς νά εἶναι μέλη τοῦ σώματός της, νά συντρέχῃ ἐνεργῶς εἰς τάς ἀνάγκας τοῦ κάθε μέλους της. Μία τοιαύτη στοργική Πολιτεία ἔχει τήν ἀμέριστον ἀγάπην τοῦ πολίτου, ὅστις ἔχει δικαιώματα ἀλλά καί ὑποχρεώσεις ἔναντί της, διά τήν συντήρησιν τοῦ σώματός της.

Διά νά εἶναι δίκαιον τό Σύνταγμα, οἱ βουλευταί νά τό

ψηφίζουν μέ καθαράν καρδίαν, συνείδησιν άκμαίαν καί νά μή έπηρεάζωνται άπό άλλοτρίας ύποδείξεις. Νά έχουν τάσεις άνθρωπιστικές καί νά μή κωλυσιεργούν έπί τών άποφάσεών των, διά νά λάβουν όδηγίας έκ ξένων παραγόντων.

Διά νά έπικυρωθή τό Σύνταγμα, πρέπει νά τό ψηφίσουν όλοι, διότι εάν είς καί μόνον έκ τών ψηφοφόρων φέρει αντίρρησησιν δικαιολογημένην καί όρθήν, δέν δικαιούται ή άπόφασις τής πλειονοψηφίας νά κρίνη τάς άποφάσεις της ως όρθάς. Ποσάκις οί πολλοί έπλανήθησαν καί ό είς έδικαιώθη!

Είστε έλεύθεροι πρός τήν σύνταξιν του Συντάγματος. Δέν είμαι έγώ, όστις θά σάς ύποδείξω τόν τρόπον τής συντάξεως· άπλώς σάς έπιστώ τήν προσοχήν σας, ίνα μή εύρεθήτε είς δύσκολον θέσιν.

Σόλων ό 'Αθηναίος

10-10-1975

Νά σέβεσθε τόν Δημιουργόν

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Είμαι έπιτακτική άνάγκη τόν Δημιουργόν καί εύεργέτην του άνθρωπίνου γένους, νά σέβεσθε καί ή άγάπη σας πρός Αυτόν νά είναι πηγαία, διά νά συνειδητοποιήση τό πνεύμα σας τήν έννοιαν Αύτου, ώστε νά εφαρμόσετε τάς ύποδείξεις του Πνευματικού Κόσμου κατά συνείδησιν, καί όχι κατά τήν έπιθυμίαν καί τάς σκέψεις του πνεύματός σας. Ούτω μόνον αί πράξεις σας εκτελούνται κατά τήν άγαθοποιόν βούλησιν του 'Ανάρχου.

Γνωρίζετε καλώς, ότι ό Θεός δέν είναι πνεύμα πρός άνάλυσιν. Τό πνεύμα του Θεού ως καί του Υίου του, είναι τό 'Αγιον Πνεύμα. Πάσα λοιπόν βλασφημία πρός τό 'Αγιον Πνεύμα είναι ή πλέον μεγίστη ύβρις πρός τήν Θεϊαν 'Αρχήν.

Οί βλασφημοῦντες πρέπει νά τιμωροῦνται άπό τήν Πολιτείαν καί νά έγκλείωνται είς είδικά άναμορφωτήρια, πρός διδασχήν τής έννοίας του Θεού. Η διάρκεια τής κρατήσεώς των νά έξαρτάται άπό τόν έκάστοτε δικαστήν, αναλόγως τής ύβρεως καί τής συμπεριφοράς των.

Η τιμωρία αύτη τών βλασφημούντων, δέν έχει τήν έννοιαν κακομεταχειρίσεώς των έκ μέρους τής Πολιτείας· αντίθέτως δι' είδικού τρόπου νά αποκτοῦν αντίληψιν τής κακής των συνηθείας, προερχομένη αύτη άπό άγνοιαν καί άπιστίαν, πρός τά

ὅσα διδάσκονται ἐκ μέρους ἀνειδικευμένων ἐπὶ τοῦ θέματος
τούτου.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

12-10-1975

Τρεῖς συνοπτικές εἰκόνες

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἐάν ἐγνώριζες ἀδελφέ, πόσον ἐποιοδομητικές εἶναι αἱ ρήσεις μου ἐπὶ τῆς γηϊνῆς ζωῆς σας, προθύμως θά ἡσυχολεῖσο μέ τά κείμενά μου. Ἐγὼ δέν θέλω νά πιέσω τόν ζῆλον σου αὐτόν, λόγω πληθώρας ἐργασίας σου, πού ἀφορᾶ τόν Πνευματικόν Κόσμον καί τόν ἄνθρωπον ἐν γένει.

Τά κυριώτερα σημεῖα τῆς ὄλης μου ἐργασίας τά συνοψίζω εἰς τρεῖς ἀπλᾶς εἰκόνας. Πρῶτον τήν ἐννοίαν τοῦ Δημοουργοῦ, ἥτοι τῆς Ἀγάπης του ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Δεύτερον τήν Δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὡς ὑποκατάστατον τῆς Ἀγάπης. Καί τρίτον, τῶν ὀρθῶν πράξεων πρὸς ἀφύπνισιν καί καλλιέργειαν τῆς συνειδήσεώς σας, ἐναντι τοῦ πανανθρώπινου πόνου, διὰ νά συντελεσθῇ ἡ Βούλησις Ἐκείνου, ὅστις σᾶς ἔδωκεν ἐλεύθερον τό πνεῦμα, διὰ νά τιθασσεύετε αὐτό ἐντός τῶν πλαισίων τοῦ μέτρου πού ὀρίζει ὁ Νόμος τοῦ Κυρίου*.

Θά ἀναλύσω τάς τρεῖς αὐτάς ἀναφερθείσας ὑποδείξεις μου, αἱ ὁποῖαι εἶναι οὐσιώδεις, διὰ τήν περαιτέρω ὑπαγόρευσιν τῆς ἱερᾶς τοῦ λόγου ἐννοίας των, ἵνα μετασχηματισθοῦν εἰς πράξεις, καί μή περιπέσετε εἰς λανθασμένην ἐκτέλεσιν, τῶν ὧν ἀναγιγνώσκετε, ἀκοῦτε καί διαισθάνεσθε, χωρίς ἔλεγχον συνειδητόν καί κατανόησιν ὀρθήν, ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ζωῆς σας.

Θά ἤμουν πολύ ἱκανοποιημένος, ἐάν οἱ λόγοι μου οὔτοι ἔχουν ἀπήχησιν ὄχι μόνον εἰς τά ὦτα σας, ἀλλά καί εἰς τήν καρδίαν σας, διὰ νά ὀδηγήσετε τό πνεῦμα σας νά παραδεχθῇ τάς ρήσεις μου καί ἐφαρμόσει αὐτάς εἰς τήν πράξιν.

Ὡς Πνεῦμα ἔχω τήν ἀπαιτουμένην ὑπομονήν, νά ἀναμένω τάς εὐλογημένας στιγμάς καθ' ἃς θά λαμβάνετε ἐξ Οὐρανοῦ τάς ὑπαγορεύσεις μου. Τό ἔργον βεβαίως εἶναι τεράστιον. Θά ἀρκεσθῶ νά δώσω αὐτό ἐν πλήρει συντομίᾳ, ἐφ' ὅσον ἔχετε πνεῦμα καί κρίσιν, διὰ νά ἀφομοιώσετε τάς βάσεις, τάς ἀπαραιτήτους

*Τά τρία αὐτά σημεῖα ἀναπτύσσονται στίς τρεῖς διδασκαλίαι τοῦ Σόλωνος πού ἀκολουθοῦν, μετὰ τήν ὁμιλίαν τοῦ Ἀριστείδη τοῦ Δίκαιου.

βάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων θά στηρίζεται ἡ Νομοθεσία σας, εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀντιλήψεων καὶ διαφορῶν σας, ἐπὶ θεμάτων ἀνθρωπίνης πάντοτε φύσεως.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

3-1-1976

ἽΟλοι οἱ ἐγκληματῖαι ἠθώθησαν!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί. Ἡ δικαιοσύνη δέν δίδεται κατὰ τὰ γούστα αὐτοῦ πού τήν δίδει. Ἡ δικαιοσύνη εἶναι θεία ἐνέργεια. Διαφωτίζεται ἐξ Οὐρανοῦ καὶ οὐδέποτε λανθάνει, ὅταν πρόκειται νά ἀθώωση αὐτόν, τόν ὁποῖον ἄλλοι πολλοὶ καταδίκασαν ὡς ἔνοχον.

Οὐδέποτε ἡ ἀνθρωπίνη διανόησις ἀντελήφθη τόν σκοπόν τῆς δικαιοσύνης. Παρ' ὅτι εἰς τήν ἀρχαιότητα μέ κατηγορήσαν, διότι ἐβαρέθησαν νά ἀκούουν τήν λέξιν «ὁ δίκαιος Ἀριστείδης», ἐν τούτοις ἐγώ οὐδεμίαν ἔδωσα σημασίαν εἰς τούς λόγους των καὶ ἀπεφάσισα νά ἀποσυρθῶ, διά νά ἴδω ὁποῖαν δικαιοσύνην θά ἀπέδιδον οἱ καταλαμβάνοντες τήν θέσιν μου.

Ἦτο φρικτόν νά ἐπαναλάβω τό τί διέπραξαν εἰς βάρος τῆς δικαιοσύνης, αὐτοὶ πού ἐφωνάσκουν κατ' ἐμοῦ. Ἀλλ' ἐγώ δέν ὠμίλουν. Παρέμενον ἄφωνος. Δέν ἤθελα νά παρέμβῶ εἰς τās διενέξεις των καὶ νά ἔλθω εἰς δύσκολον θέσιν, ἐφ' ὅσον ἐγνώριζον τόν τρόπον καὶ τήν ἔννοιαν τῆς δικαιοσύνης.

Ἐάν ὁ Θεός ἔδωσεν εἰς τόν ἀνθρωπον πνεῦμα διά νά σκέπτεται καὶ κρίσιν διά νά κρίνη τό ὀρθόν, πολλάκις ὁ ἀνθρωπος οὗτος ὀλισθαίνει καὶ ἀντί τό πνεῦμα του νά συνεργασθῆ μετά τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχικῆς του καλλιέργειας, αἰχμαλωτίζει τὰ δύο τελευταῖα καὶ ἐπηρεασμένος ἀπό τήν γήινον εἰκόνα τῆς ἐπιφανείας, κρίνει μέ ἀδικίαν· χωρίς δέ νά τό γνωρίζη, θά πληρώσῃ εἰς τό δεκαπλάσιον τήν κακὴν του αὐτὴν πράξιν, ὡς συμβαίνει σήμερον εἰς τὰ ἄνομα δικαστήριά σας.

Μήπως καὶ εἰς τήν παλαιάν ἐποχὴν δέν συνέθη τό ἴδιον μέ πολλούς ἀθώους καὶ τόν γνωστότερον τόν Σωκράτην, πού καταδίκασαν οἱ ἔνοχοι ὡς ἔνοχον; Διά τούτο, παρακαλῶ, ὅσοι ἔχουν πίστιν πρός τόν Πνευματικόν Κόσμον καὶ ἐργάζονται ὑπέρ τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ, νά σκέπτωνται φρονιμώτερον καὶ νά ἐμβαθύνουν ὄχι μόνον εἰς τὰ αἷτια, ἀλλά καὶ τὰ αἰτιατά, διά νά συμπεραίνουν ποία εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ ἐπ' αὐτῆς βασιζόμενοι

νά δίδουν τό δίκαιον, ἐκεῖ ὅπου ἀξίζει νά τό δώσης.

Ὅλοι οἱ ἐγκληματῖαι μέ τάς τερατώδεις πράξεις των, ἠθώθησαν εἰς τά ἑλληνικά δικαστήρια καί ἐπλήρωσαν οἱ δίκαιοι τά ἀνομήματα αὐτῶν. Εἰς τό σημεῖον τοῦτο πταίει ἡ Διοικοῦσα Ἀρχή, ἡ ὁποία γνωρίζουσα ἐν μέρει τά σφάλματά της, ἐξακολουθεῖ νά ἐπαυξάνη αὐτά εἰς βάρος της.

Τό δίκαιον εἶναι ἡ ἀγάπη καί ἡ πίστις. Ἐάν αὐτά τά δύο τελευταῖα τά ἀδικεῖς, δέν ἔχεις οὔτε ἀγάπην οὔτε πίστιν.

Θά ἐπανέλθω ἄλλην φοράν, διά νά δώσω μίαν εἰκόνα τῆς καθαρᾶς Δικαιοσύνης, ἀπό τήν ἄποψιν πού Ἡμεῖς βλέπομεν αὐτήν.

Ἄριστείδης ὁ Δίκαιος

22-2-1976

Ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Λέγοντες ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Θεός δέν ἔχει τό σχῆμα καί τήν μορφήν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τινές ἠθέλησαν νά Τοῦ δώσουν διά νά γίνη πλέον προσιτός εἰς τήν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Θεός, ἦτοι ὁ Δημιουργός τῶν πάντων, εὐρίσκεται πανταχοῦ παρών, δηλαδή πληροῖ ὁλόκληρον τό Σύμπαν. Ἄρα εἶναι διάπειρος Δύναμις (Ἄγνωστος Ἀρχή Ἀπάντων), ἀνεξιχνίαστος, ἀναλλοίωτος καί ὅλος Ἀγάπη πρὸς τά δημιουργήματά Του.

Τούς Νόμους Του ἐθέσπισεν εἰς ἄδηλον χρόνον, προτοῦ ἀρχίσει τό μέγα ἔργον τῆς Δημιουργίας Του. Δέν εἶναι ὄρατός ἐξ οὐδενός πνεύματος τελειοτάτου καί ἐπομένως εἶναι ἀδύνατον ἡ ἀντίληψις τοῦ ἀνθρώπου, ὅσονδήποτε εἶναι μορφωμένος, νά συλλάβῃ τήν εἰκόνα Του, ἡ ὁποία εἶναι διάχυτος εἰς τούς παλλομένους κραδασμούς τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων πού ἔχουν συνείδησιν.

Δύνασθε σεῖς, ἀδελφοί μου, νά μοῦ δείξετε τήν εἰκόνα τῆς Ἀγάπης; Ὅχι, βεβαίως. Αὐτή, λοιπόν, εἶναι ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ, τόν Ὅποιον κατά βάθος ἀγνοοῦν πάντες, διότι δέν συνειδητοποίησαν τό ἔργον καί τόν σκοπόν Αὐτοῦ.

Οὐδεὶς ποτέ ἠσχολήθη σοβαρῶς μέ τήν ἐμφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς καί μέ ποίαν ἀποστολήν ἀπεστάλη. Οὐδεὶς ποτέ ἠσχολήθη μέ τήν ἀφηρημένην ἔννοιαν, ἡ ὁποία κρύπτει τά

μεγαλύτερα μυστήρια της Δημιουργίας! Οί πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἀσχολοῦνται μέ τήν ἐπιφάνειαν καί οὐχί μέ τό βάθος τοῦ ὑπερόγκου θησαυροῦ πού λέγεται Γνώσις τοῦ Θείου Μυστηρίου.

Προσέξτε! Δέν ἀναφέρομαι εἰς τήν γνῶσιν πού ἀποκτᾶ τις ἐκ τῆς γηίνου μαθήσεως, ἀλλά εἰς αὐτήν τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ ὁποία εἶναι μοναδική διά νά σᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τά ἄγνωστα βάθη τῆς Ἀληθείας.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος κατορθώσῃ νά διαισθανθῇ τήν ἀνείπωτον χαράν καί ἀγαλλίασιν ἐντός του, χωρίς νά δύναται νά ἐκφράσῃ αὐτήν, τότε διά τῆς διαισθήσεως τοῦ κρυφοῦ καί εἰδικοῦ ὀφθαλμοῦ του συλλαμβάνει τήν πλήρη ἔννοιαν τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ. Διά τοῦτο ὁ Θεός δέν ἀναλύεται, ἀφοῦ καί ἡ Ἀγάπη, ὡς εἰκῶν Αὐτοῦ, δέν ἔχει ὄρισμόν.

Μή, σᾶς παρακαλῶ, συγγέετε τήν ἀγάπην μέ τόν ἔρωτα. Ἡ ἀγάπη εἶναι δεσμός ἄρρηκτος. Ὁ ἔρωτος, ὡς δόλωμα τῆς φύσεως ἐξ ἀνάγκης τοῦ πόθου, ὅσον καί νά τοῦ δίδετε τήν ἔννοιαν τῆς ἀγάπης, ἔχει ὄρια εὐθραυστα καί ὠρισμένην διάρκειαν χρόνου.

Ἡ ἀγάπη ἔχει κάτι τό θεῖον ἐντός της. Διά τοῦτο ἐξαγνίζει τόν ἔρωτα· τόν ἀγνοποιεῖ διά τοῦ αἰσθήματος.

Ἡ ἀγάπη εἶναι εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἔρωτος εἶναι ἄστατος ἐξ ἀνάγκης καί πολλάκις διαστροφεύς τοῦ αἰσθήματος. Τρελλαίνει τόν νοῦν, διαφθείρει τά ἄτομα μέ τά πάθη του, ὅποτε εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν ἔχουν τήν ἀνάγκην ἰατρικῆς περιθάλψεως, ἵνα μή τό κακόν προεκταθῇ καί γίνῃ ἀθεράπευτον.

Ὅπου ὁ Θεός, ἐκεῖ καί ἡ Ἀγάπη!

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

1-3-1976

Ἡ δικαιοσύνη ἐπί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὡς ὑποκατάστατον τῆς ἀγάπης

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Βεβαίως ἡ δικαιοσύνη δέν εἶναι καθ' ἑαυτό ἀγάπη· ἀντικαθιστᾶ αὐτήν ἐπί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὡς ἀπαραίτητον φάρμακον τῶν πικριῶν τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία γήϊνος ζωῆ τόσας καί τόσας ἀνωμαλίας, προσκόμματα καί στενοχωρίας παρουσιάζει εἰς τήν πορείαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅσοι εἰδικεύονται εἰς τό ἔργον τῆς δικαιοσύνης, ἦτοι

κριταί, μέ τάς ἀποφάσεις των, ὀφείλουν νά γνωρίζουν εὐσυνειδήτως ποῖα ἱερά χρέη ἀναλαμβάνουν. Νά εἶναι πρᾶοι καί νά μή ἐκφεύγουν ἐκ τῆς ἤδη δεοντολογικῆς συμπεριφορᾶς των, ἐάν βεβαίως ἔχουν καλῶς ἀντιληφθεῖ τά καθήκοντα τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης. Νά ἔχουν ὑπ' ὄψιν των τά δεδομένα τῆς γραφῆς τοῦ νόμου καί τῆς κατηγορίας τοῦ διαπραχθέντος ἀδικήματος· νά μή βασιζῶνται ὅμως ἐξ ὀλοκλήρου εἰς αὐτά, ὅποιασδήποτε μορφῆς καί ἂν εἶναι.

Ὁ νομοθέτης, ὅσονδήποτε καί νά εἶναι μορφωμένος, λεπτολόγος καί εὐσυνείδητος εἰς τά ἄρθρα του, νά μή λησμονῆ ὅτι εἶναι ἄνθρωπος μέ ἀτέλειες, ὥστε νά μή περιπίπτῃ εὐκόλως εἰς τήν πλάνην. Τό ἀπαιτεῖ τό λειτούργημά του.

Ὁ νόμος δυνατόν νά εἶναι ἀδέκαστος ἐπί περιπτώσεων τινῶν, καί ὄχι δίκαιος ἐναντι τοῦ κατηγορουμένου ἢ ἐνόχου. Ὁ δικαστής τότε ἔχει τήν θέσιν τοῦ κριτοῦ. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ νόμου ποσάκις δέν ἐπλανήθησαν καί ἀθώωσαν τόν ἐνοχον ἐνῶ κατεδίκασαν τόν ἀθῶον! Τά σφάλματα ταῦτα καταγράφονται εἰς βάρος ἐκείνων οἱ ὅποιοι καταδικάζουν μέ ἐλαφράν τήν συνείδησίν των.

Νομομαθεῖς, ἐξ ἀνάγκης ἢ εἰδικῆς σκοπιμότητός των, ἀναλαμβάνουν τήν θέσιν τοῦ δικαστοῦ. Δηλαδή ἀσπάζονται ἕνα τόσον λεπτόν ἐπάγγελμα χωρίς νά ἔχουν τήν ἀπαιτουμένην πείραν καί προσόντα πρὸς τοῦτο, ὅποτε γίνονται ἠθικοὶ δήμιοι καί μέ ὄπλον των τήν ἐσφαλμένην ἀπονομήν τῆς δικαιοσύνης. Ἐλάχιστοι ἐκ τῶν δικαστῶν ἴστανται εἰς τό ὕψος των. Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι ἔχουν διαφθαρεῖ παντοιοτρόπως καί εἶναι ἀνάξιοι νά κατέχουν τό ὑψηλόν τοῦτο λειτούργημα.

Ἐπιφανειακῶς οἱ δικασταί γνωρίζουν τήν ἐννοίαν τοῦ τί ἐστί δικαιοσύνη. Τό βάθος ὅμως τῆς δικαιοσύνης εἶναι σκοτεινόν καί ἐνίοτε ἀπύθμενον. Εἰς τάς περιπτώσεις αὐτάς ὁ δικαστής ὀφείλει νά ἔχῃ μεγίστην ὀξυδέρκειαν, ὥστε νά μή περιπίπτῃ εἰς τάς παγίδας τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου ἀντιδίκου, εἴτε νά καταδικάξῃ κατὰ τόν νόμον τόν Α, καίτοι ἀντιλαμβάνεται τήν ἀθωότητά του, στερούμενος ὅμως ἀποδεικτικῶν, ὡς τό ὀρίζει ὁ ἀτελής νόμος.

Οἱ μεγάλης ὀλκῆς νομικοὶ μέ τήν δεξιολογίαν τοῦ λόγου των παίζουσι μέ τήν ζωὴν τῶν συνανθρώπων των. Καλόν ἢ κακόν, εἶναι τό ἔργον των τοιοῦτον. Ὄταν ὅμως ὁ νομικός ἴσταται εἰς τό ὕψος του καί ἔχει συνείδησιν, ὑπερασπιζόμενος τόν ἀθῶον, ἔχει τήν δυνατότητα νά μετριάσῃ καί τήν ποινήν τοῦ ἐνόχου, ἐάν οὗτος δέν εἶναι ἐπικίνδυνος εἰς τήν κοινωνίαν.

Παρατηρῶ, ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν νομικῶν εἶναι ἀσυνείδητοι. Φροντίζουν πῶς νά ἀπαλλάξουν τόν ἐνοχον ἢ ἐγκλημα-

τίαν ἀπό τήν ποινήν του, ἀδιαφοροῦντες ἕαν εἰς τήν θέσιν του καταδικασθῇ ὁ ἀθῶος. Ὅσον διά τήν ἀμοιβήν τῶν νομικῶν, τοῦτο εἶναι ἄλλο κεφάλαιον, πού δέν εἶναι τῆς παρούσης στιγμῆς.

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι τό ὑγιές φυτόν, πού καρπόν ἔχει τήν Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Πόσοι ὅμως εἶναι ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι συνεταῦτισαν τήν δικαιοσύνην μέ τήν συνειδησίαν των; Ἄς σκεφθοῦν, τοῦλάχιστον, ὅτι ἀναλόγως τοῦ σπόρου πού σπέρνουν θά συλλέξουν τόν καρπόν. Καί ἂν οὗτος εἶναι πικρός, οὐδεὶς θά πταίει, παρά ἡ ὄντότητά των.

Ἡ γήϊνος μόρφωσις καί αἱ ποικίλαι γνώσεις δέν δύνανται τήν μεταμφιεσμένην ὄντοτητα νά τήν μεταβάλλουν εἰς ἀνθρώπον. Εἶναι πολύ μεγάλη ἡ εὐθύνη ἐκείνων πού ἀσχολοῦνται ἐπισήμως μέ τό δίκαιον τοῦ πανανθρώπινου πόνου. Τό δίκαιον ὀφείλει νά εἶναι ἡ ἀρχή τῆς ὀρθῆς κρίσεως καί νά μὴ ἐπιδέχεται ξένην πρός τόν κλάδον ἐπέμβασιν.

Ἡ ἀμεροληψία τοῦ κριτοῦ ὀφείλει νά εἶναι ἀψογος καί ἀκριβής, μακράν πάσης ἐκ σκοπιμότητος πίεσεως, συμπαθείας ἢ καί κρυφῆς ὑπόβουλον συνεργασίας του μέ ἄσχετα πρός τήν δικαιοσύνην ἄτομα.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

2-3-1976

Αἱ ὀρθαί πράξεις σας καταπραῦνουν τόν πανανθρώπινον πόνον

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Αἱ ὀρθαί πράξεις σας πρός ἀφύπνισιν καί καλλιέργειαν τῆς συνειδήσεώς σας, καταπραῦνουν τόν πανανθρώπινον πόνον.

Ἐμίλησα εἰς προηγούμενον κεφάλαιον διά τοὺς ἀνθρώπους τοῦ νόμου. Ἄς εἶπω καί ὀλίγα τινά περί τῶν πολιτῶν πού ἐμπλέκονται εἰς τά δίκτυα τοῦ νόμου.

Διά τοὺς ἔχοντας τό δίκαιον μέ τό μέρος των δέν ὑφίσταται λόγος νά ἀσχοληθῶ. Ἀναφέρομαι εἰς τοὺς ἀδίκους πολίτας, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται εἰς τό δικαστήριον καί ἐκθέτουν δι' ὄρκου τήν περίπτωσιν των μέ κουτοπονηρίαν, καί εἰς ἄλλους πάλιν – καί οὗτοι εἶναι ὀλίγοι ἐκ τῶν ἰσχυρῶν – πού οἱ συνήγοροί των μέ εὐφρευστάτας δικαιολογίας, κατειργασμένας μέ ἀρίστην τέχνην ψευδομαρτυριῶν καί ψευδοαποδείξεων, φέρουν εἰς δύσκολον

θέσιν τόν κριτήν.

Οἱ τοιοῦτοι ἀπατεῶνες πρέπει νά τιμωροῦνται διπλά ἀπό ὅ,τι προβλέπει ὁ νόμος, διότι εἶναι μεμολυσμένοι ἐστίαι διαφθορᾶς καί ἀπάτης ἐντός τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου τῆς Πολιτείας. Ἡ τιμωρία τῶν ὀφείλει νά εἶναι παραδειγματική, πρὸς σύνεσιν ἐκείνων πού θά ἐτόλμων νά ἐπαναλάβουν τήν ἀδικίαν εἰς βάρος τῶν ἀθῶων καί παραπλανημένων, διά δόλου ὑποπίπτοντες εἰς τὰς παγίδας τῶν καταχρωμένων ἀσυνειδήτως τήν δικαιοσύνην.

Ὁ ἀνθρώπινος νόμος προβλέπει πολλά καί εἰς τήν οὐσίαν δέν προβλέπει τίποτε! Διότι ἐάν προέβλεπεν ὀρθῶς, δέν θά περιέπυπεν εἰς τήν πλάνην.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος ἀπαγορεύει αὐστηρῶς εἰς τούς νομοθέτας, εἰσαγγελεῖς, δικαστάς καί εἰς κάθε ἄλλον πού ἀσχολεῖται μέ τόν νόμον τοῦ δικαίου, νά εἶναι μέλη μυστικῶν Ὁργανώσεων, σκοτεινῶν Ἐταιρειῶν ἢ ἄλλων παρεμφερῶν παγίδων τοῦ πνεύματος καί καταρρακώσεως τῆς συνειδήσεως. Ἄς σκεφθοῦν μέ ἡρεμίαν πνεύματος ποίους ὑποστηρίζουν, διότι αἱ Ὁργανώσεις αὐταί κάπου ἀποβλέπουν. Ὅλοι αἱ ἐν λόγῳ τοῦ εἶδους αὐτοῦ Ὁργανώσεις, αὐτοδιαφημίζονται ὡς ἀνθρωπιστικά, καί κατ' οὐσίαν εἶναι ὑπονομευτικά τῶν ἠθικῶν θεμελιῶν τῶν συνανθρώπων των.

Τά ἀφανῆ ταῦτα τέρατα καί σημεῖα προέρχονται ἐκ τοῦ δένδρου τοῦ Σιωνισμοῦ, ὡς ὁ Μασωνισμός, ἡ Θεοσοφία, οἱ Πεφωτισμένοι, οἱ Ροτταριανοί, οἱ Ἰαχωβίται καί πολλοί ἄλλοι κλάδοι, πού ὑπό τό πρόσχημα τῶν ἀγαθοεργιῶν των βλάπτουν ἀφαντάστως τήν ἀνθρωπότητα, χωρίς οἱ ἀφελεῖς νά ἀντιλαμβάνωνται εἰς ποίαν παγίδα ὑπέπεσαν!

Αἱ Ὁργανώσεις αὐταί εἶναι αἱ κλεῖδες τῶν ἐκάστοτε ἐμφανιζομένων πολυεθνικῶν Ἐταιρειῶν, μέ σκοτεινάς δυνάμεις πρὸς κατάκτησιν τοῦ κόσμου καί κατάργησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Σιωνιστικῆς δικτατορίας, ἡ ὁποία ἀμείβει τό ἄδικον πρὸς τόν σκοπόν, δήθεν, τοῦ δικαίου. Ἡ πνευματική αὕτη μαφία εἶναι ὠργανωμένη ἀπό χιλιετηρίδων, διά νά φθάσῃ σήμερον εἰς τό ἀποκορύφωμα τῆς ἰσχύος της.

Μή ἐμπλέκεσθε εἰς Ὁργανώσεις μέ προσωπεῖον ἀγγέλου καί πνεῦμα διαβολικόν. Ἐστέ ἐλεύθεροι εἰς τήν σκέψιν σας. Μή ὑποδουλώνησθε εἰς τόν παγκόσμιον ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος δι' ὄρκων ἐπί ὄρκων σας μεταβάλλει εἰς ἀβουλα νευρόσπαστα, ὑποτακτικά ὄργανα εἰς τὰς βουλήσεις του.

Αἱ Ὁργανώσεις αὐταί ἐλκύουν πρῶτον τούς δικαστικούς, φαρμακοποιούς, κληρικούς, μεγαλεμπόρους, μεγαλοβιομηχά-

νους, ιατρούς, πολιτικούς και στρατιωτικούς. Ἄρκεϊ νά κατέχουν θέσεις διακριτικές, ὥστε νά πείθονται μέσω τῆς ἀπληστίας τοῦ χρήματος, πού τούς δελεάζει, καί τοῦ γλυκυπότου μύθου πού ὀνομάζετε «πλύσιν ἐγκεφάλου».

Ἄπωθήσατε τά ἐξ αὐτῶν ὠφέλη. Εἶναι ἀπατηλά. Θά τά πληρώσετε ἀργότερον εἰς τό δεκαπλάσιον!

Ἡ προειδοποίησις αὕτη εἶναι μοναδική, διότι προέρχεται ἐξ Οὐρανοῦ καί μάλιστα ἐκ Νομοθέτου μέ φώτισιν θεϊάν καί οὐχί γήϊνον καί παραπλανητικήν.

Τά πλείστα κακά τῆς γηϊνῆς ζωῆς σας εἶναι ἔργα τοῦ Σιωνισμοῦ.

Οἱ ἀπειθαρχοῦντες πρός τό Δίκαιον, ἄμεσα ἐπωμίζονται πρόσθετα βάρη εἰς τήν συνείδησίν των. Ἄνοιξατε καλῶς τούς ὀφθαλμούς σας, διά νά ἴδητε τό λαμπρόν φῶς τοῦ Θείου καί οδηγηθῆτε εἰς τήν σωτηρίαν σας.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

18-3-1976

Περί τῆς δευτέρας Ἐντολῆς τοῦ Μωϋσέως

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΣ: Βάσει τῶν Δέκα Ἐντολῶν, ὅπως ἀνέφερον ὁ Πνευματικός Κόσμος μεταδίδει καί διευκρινίζει τά κυριώτερα καί ἀτελῆ σημεῖα αὐτῶν ὑπό τοῦ Μωϋσέως, πρός πληρεστέραν καθοδήγησιν τῶν νομοθετῶν, ἵνα διά τῆς ἀμεροληψίας τοῦ πνεύματός των ἐν συνεργασίᾳ μέ τήν συνείδησίν των καθαράν, ἀναθεωρήσουν τούς νόμους μέ ριζικήν ἀλλαγὴν τῶν λανθασμένων ἀποφάσεών των ὡς καί ἐννοιῶν, ἀφοῦ ἀποκλείσουν ἐκ τοῦ γραπτοῦ λόγου τὰς χιλιάς ἀσαφεῖς θυρίδας, πού ἐμπλέκουν τούς δικαστάς εἰς τὰς ἀποφάσεις των.

Παραθέτω ἐν συντομίᾳ τὰς Δέκα Ἐντολάς:

- 1ον) Ἐγώ εἰμί Κύριος ὁ Θεός σου...
- 2ον) Οὐ ποιήσεις σεαυτόν εἶδωλον...*
- 3ον) Οὐ λήψη τό ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπί ματαίῳ...
- 4ον) Μνήσθητι τήν ἡμέραν τῶν Σαββάτων ἀγιάζειν αὐτήν...
- 5ον) Τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου...

*Στήν Παλαιά Διαθήκη ἡ ἐντολή αὕτη ἀναφέρεται ὡς ἐξῆς: «Οὐ ποιήσης σεαντῶ εἶδωλον...» (Ἐξοδος 20,4), ἦτοι: «Νά μή κατασκευάσεις εἶδωλον γιά τόν ἐαυτόν σου». Ἐδῶ δημοσιεύεται καί ἐρμηνεύεται ἀκριβῶς ὅπως ὑπάρχει στό κείμενο τοῦ ἀρχείου μας.

6ον) Οὐ φονεύσεις...

7ον) Οὐ μοιχεύσεις...

8ον) Οὐ κλέψεις.

9ον) Οὐ ψευδομαρτυρήσεις...

10ον) Οὐκ ἐπιθυμήσεις... ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστί...

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Διά τήν πρώτην Ἐντολήν ὠμιλήσαμεν καί εἶπομεν ἀρχετά.

Διά τήν δευτέραν Ἐντολήν, συνιστῶ εἰς τό ἀνθρώπινον γένος, ὅποιανδήποτε θέσιν κατέχει ὡς πολίτης εἰς τήν κοινωνίαν, νά ἀσχοληθῆ ἀπαραιτήτως μέ τήν θείαν κηπουρικὴν καί νά κλαδεύῃ συνεχῶς τοὺς κλάδους τοῦ ἐγωΐσμοῦ του. Ὡστε διά τῆς καθαρᾶς συνειδήσεώς του νά ποτίξῃ τὰ ἀνθη τῆς εὐταξίας καί τῆς ἀγάπης, πού εὐρίσκονται ἐντός τοῦ ἐσωτερικοῦ κήπου (κόσμου), καί νά ἐκριζώνῃ τὰ μικροζιζάνια ὡς καί παράσιτα φυτὰ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου του.

Ἐκεῖνος ὅστις παρουσιάζεται ὡς εἶδωλον εἰς τοὺς συνανθρώπους του, ἀποκρύπτει ἐξ αὐτῶν, διά κενῶν ἐλκυστικῶν λόγων, ἀβασίμων καί ἀπραγματοποιήτων, τήν πανουργίαν καί ὅλα τὰ ἐλαττώματα τὰ προερχόμενα ἐκ τοῦ ἀθλίου ἐγωΐσμοῦ του, καί ἐμφανίζεται ὡς ἐπίγειος θεός, ἀντιτασσόμενος εἰς τὰς ἠθικάς Ἀρχάς τῆς Βουλῆσεως Ἐκείνου, ὅστις τόν ἐδημιούργησεν.

«Οὐ ποιήσεις σεαυτὸν εἶδωλον» διότι θά ἀπολέσῃς τήν εὐνοιαν τοῦ Θεοῦ εἰς τόν ὅποιον δέν πιστεύεις καί θά παρασύρῃς καί ἄλλους ἐκ τῶν συνανθρώπων σου εἰς τόν ἠθικόν πόνον, τήν διαφθοράν καί τήν καταστροφὴν.

Μὴ ἐπιχειρήσεις, ἀδελφέ, νά γίνῃς εἶδωλον. Ὁ Θεός εἶναι ὑπαρξίς καί ὄχι εἶδωλον. Ἐάν τὰ εἶδωλα σοῦ ἐνθυμίζουν τήν ὑπαρξίν τῆς Θεότητος, εἰς αὐτὴν νά ἀποτείνεσαι καί ὄχι εἰς τό ἀψυχον καί ἀναίσθητον τῆς ὕλης ὁμοίωμα, πού διαστρέφει τήν πίστιν σου εἰς θρησκομανῆ ἢ θρησκόληπτον, μέ τήν ἐπιφανειακὴν καί ἄνευ οὐδενός βάθους ἀληθῆ πίστιν, πρὸς τήν ἐννοιαν τοῦ μεγάλου Δημιουργοῦ.

Εἰς τήν ἔρημον ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός πόσας φορὰς ἐπροσευχῆθη πρὸς τόν Πατέρα Αὐτοῦ καί οὐχί πρὸς τὰ ἀντικείμενα, πού ἐνθυμίζουν τήν ἀδυναμίαν τῆς ἀνθρωπίνου ὄντοτος νά συλλάβῃ τήν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Υἱὸς Του Χριστός εἶχεν ἐντός του τήν εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ, καί ἐπεκοινῶνει μετ' Αὐτοῦ μέσω τοῦ Παρακλήτου.

Δέν λέγω ν' ἀποκρούετε τὰς θείας καί ἱεράς εἰκόνας, ὄχι. Ἐχοντας ὁμως ἔμπροσθέν σας αὐτάς, νοερῶς συνδεθῆτε μέ τό

πνεῦμα των, καί ἐάν εὐσταθοῦν οἱ λόγοι σας, διά τῆς διαισθήσεώς σας θά λάβετε ἀπάντησιν.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

17-11-1976

Ἐνταφιασμός τῆς Ἀρετῆς

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἀγαπητοί μου, ὑπεσχέθην νά σᾶς ὑπαγορεύσω τά κυριώτερα σημεῖα τῶν νόμων καί ἐπ' αὐτῶν νά βασισθοῦν οἱ νομομαθεῖς, διά νά ἀναπτύξουν τά ἄρθρα, τάς παραγράφους, κανόνας κ.λπ. μέ φωτεινόν πνεῦμα, μή ἐκφεύγοντες ἐκ τῆς γενικῆς ἀρχῆς τῶν ὑποδείξεών μου. Σᾶς φαίνεται περιέργον, διατί δέν συνέχισα τήν ὑπαγόρευσίν μου. Διά τόν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι εἰς μίαν ἀνθρωποφάγον ζούγκλαν δέν ἦτο δυνατόν ἡ Ἀρετή τοῦ νόμου νά κατασπαράζεται ἀπό τά σαρκοβόρα ὄρνεα τοῦ ὀλέθρου καί τῆς καταστροφῆς. Δυστυχῶς ἡ δικαστική ἀρχή παραποιεῖ τά πάντα ὑπέρ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἐνός κατά τοῦ ἄλλου. Ἐθεώρησα λοιπόν καλόν νά σταματήσω τήν ὑπαγόρευσίν μου, διά νά ἐπανέλθω, ὅταν ὁ ἄνεμος τοῦ Κυρίου σαρώσῃ τό ὄνειδος τῶν νόμων σας.

Ὅταν δύο ἄτομα συζητοῦν μέ σύνεσιν ἐπί θέματος πού τούς ἐνδιαφέρει ὀλοψύχως, ἔχομεν τήν ἀκριβῆ μαθηματικὴν ἀπόδοσιν 1 σύν 1 ἴσον 2. Ἀντιθέτως ὁμως, ὅταν τό θέμα θίγῃ προσωπικά συμφέροντα, τό 10:2 ἴσον 5 δι' ἕκαστον, παρ' ὅτι ὑπάρχει μαθηματικὴ ἀκρίβεια, τά ἄτομα δέν συμφωνοῦν, μή ἀναγνωρίζοντα τήν ὀρθήν διανομήν. Πῶς, λοιπόν, θά ἦτο δυνατόν πολλά ἄτομα νά συμφωνήσουν ἐπί ἐνός θεμελιώδους θέματος, πού ἐνδιαφέρει τό σύνολον;

Τί εἶναι ἐκεῖνο, τό ὁποῖον καθιστᾷ αὐτούς ἐπιπολαίους συζητητάς καί ἀερολόγους, ὅταν λέγουν καί ἐπιμένουν, ὅτι ναι μέν ἀπό ἠθικῆς πλευρᾶς ἡ λύσις ὄφειλε νά εἶναι ἡ τάδε, ἐνῶ ἀπό νομικῆς δέ πλευρᾶς ἡ λύσις πού δίδει ὁ νόμος ἰσχύει δι' αὐτόν ἢ ἐκεῖνον τόν λόγον; Ἄρα ὑπάρχουν δύο μέτρα καί δύο σταθμά. Παραμερίζεται λοιπόν ἡ ἠθική λύσις καί ἀναγνωρίζεται ὡς ὀρθή λύσις ἡ νομική ἀποψις. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ νομική λύσις εἶναι ἀνήθικος, δηλαδή προβάλλει τόν νόμον καί δίδει τό δίκαιον εἰς τό ἀδίκον.

Καί θέλετε κατόπιν τῶν ὄσων ἐκθέτω νά πείσετε τούς συνανθρώπους σας, ὅτι ἔχετε ὀρθήν νομοθεσίαν;

Μία λαϊκή σας παροιμία, ὀρθοτάτη, λέγει: «Ὁ ἱερεὺς πρῶτον εὐλογεῖ τὴν γενειάδα του». Ἄρα ὁ νομοθετῶν δέν κρίνει ὡς σύνολον, ἀλλ' ὡς μονάς ἐπὶ τῇ θάσει νά μή θιγοῦν τά προσωπικά του συμφέροντα ἢ χάριν τῆς ἀρεσκείας του νά θεωρῇ τὴν διατύπωσιν τοῦ νόμου ὡς ἀρίστην. Εἰπέτε μου ἐάν ἡ λογικὴ αὕτη τοῦ δικαίου σας, ἐξεγείρει ἢ ὄχι τὴν συνείδησιν τῶν συνανθρώπων σας;

Ἄρα, τό Κακόν σᾶς κατέχει, τό Καλόν αἰωρεῖται, ἐνῶ οἱ νομοθεταὶ ἀπολαμβάνουν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀποφάσεών των, καὶ δικαιολογοῦνται μέ σοφίσματα, τελείως ἀπαράδεκτα ἀπὸ τὴν Θεῖαν Δημιουργόν Δύναμιν, ἢ Ὅποια ἐπιφυλάσσεται νά δώσῃ τό δίκαιον πλήγμα εἰς τόν νομοθέτην τῆς ἀνόμου καὶ ἀπανθρώπου πράξεώς του.

Ἐρωτῶ, διατί τούς ἐγκληματίας τοῦ Ἔθνους σας, πού τόσα ἐπροξένησαν θύματα καὶ ἀνέτρεψαν τὴν οἰκονομικὴν σας κατάστασιν, δέν τούς κατεδικάσατε εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν, ὡς προέβλεπε ἡ νομοθεσία σας, ἀλλὰ τούς περιποιεῖσθε ὡς κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ σας; Ἡ πράξις σας, νά καταργήσετε τὴν θανατικὴν ποινὴν εἶναι εὐπρόσδεκτος ἀπὸ Ἡμᾶς· οὐδεὶς ἔχει τό δικαίωμα νά ἀφαιρῇ τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου. Ἄλλ' ὅταν δι' ἐν ἀσήμενον παράπτωμα τοῦ πολίτου, τόν καταδικάζετε μέ ἀσυνειδησίαν, χωρὶς νά ἐρευνήσετε τά αἷτια τῆς πράξεώς του, καὶ τί τόν ἐξηνάγκασε εἰς τό ὀλίσημα, εἴσθε σεῖς οἱ δικασταὶ περισσότερον ἐνοχοὶ ἀπὸ αὐτόν καὶ ἀνίκανοὶ διὰ τό ἐπάγγελμα πού ἔξασκεῖτε.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

18-12-1976

Ἡ Δικαιοσύνη ἐντός τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Ἀκόμη καὶ Ἡμεῖς, οἱ τοῦ Οὐρανοῦ Διδάσκαλοι, ἀποροῦμεν, πῶς ἔχετε καταντήσει εἰς τόν τομέα τῆς δικαιοσύνης!

Πρωτίστως δέν γνωρίζετε τί ἐστὶ δικαιοσύνη, καὶ δεύτερον ἀνατρέπετε τόν ὄρον. Τὴν ἀδικίαν ὀνομάζετε δικαιοσύνην καὶ τὴν δικαιοσύνην ἀδικίαν! Καὶ μέ αὐτόν τόν ρυθμόν τῆς ἀνατροπῆς τῶν λέξεων, ἔχετε τὴν γνώμην, ὅτι προοδεύετε; Ὅχι μόνον βλέπτετε τούς συνανθρώπους σας, ἀλλὰ ἀποκρούετε καὶ τὰς Ἐντολάς τοῦ Κυρίου.

Καί θέλετε νά λέγεσθε καί Χριστιανοί! Καλλίτερον νά αποβάλετε τήν προσωπίδα καί νά αποδείξετε εἰς τούς πολλούς, ποῖοι εἶσθε κατὰ βάθος.

Ὁ τολμηρός καί ἀποβλέπων εἰς τήν λογικήν τοῦ λόγου, αὐτό θά ἔπραττε. Ἄλλά οἱ δειλοί καί κακόπιστοι, ἔχοντες τήν ἰσχύν εἰς τάς χεῖρας των, ἀποθρασύνονται καί δέν γνωρίζουν τί πράττουν, ὄχι μόνον ἔναντι τῶν ἀθῶων, ἀλλά καί ἔναντίον αὐτῆς ταύτης τῆς ζωῆς των.

Εἶπτε μου, ἀπό τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἀπό τῶν Τούρκων, ὁ λαός σας παρά τούς ἀγῶνας του, δέν ἐγνώρισε δικαιοσύνην. Ὅσοι δίκαιοι παρουσιάσθησαν εἰς τόν στίβον, κακήν κακῶς ἐξεδιώχθησαν, διότι δέν συνέφερον εἰς τούς πράκτορας τῶν ξένων Δυνάμεων, ὁ τόπος οὗτος νά ὀρθοποδήσῃ. Οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοί καί τά σκληρά μέτρα πού ἐλάμβανον αἱ Ἐξουσίαι ὑπηγορεύοντο ἀπό ξένους, διά νά μή ἀνορθῶσῃ ἡ Ἑλλάς τήν κεφαλὴν της καί ἴδῃ τό φῶς τοῦ ἡλίου!

Αἱ στάσεις, αἱ ἐπαναστάσεις, οἱ πόλεμοι καί τόσα ἄλλα κακά, τά ὁποῖα συνεσωρεύθησαν εἰς τήν χώραν σας, ἔχουν γίνει αἰτίαι νά μή ὑπάρξῃ δικαιοσύνη.

Ὅταν εἰς ἀρχηγός ἀναλάβῃ τήν διακυβέρνησιν ὑπόσχεται κενούς λόγους, ἀφοῦ δέν ἐκπληροῖ αὐτούς, ὅταν ἀποκατασταθῇ ἡ τάξις, πλὴν τοῦ τελευταίου, ὁ ὁποῖος δέν ὑπεσχέθη πολλά, διά νά ἐφαρμόσῃ τά περισσότερα. Καί τοῦτο ἦτο σχῆμα λόγου, διότι οὔτε τά ὀλίγα ἐφήρμοσεν, ἀλλ' ἀντιστρόφως διηύρυνε τήν ἀδικίαν, ἐκ φόβου μήπως τόν ἐκλάβουν ὡς ἔνοχον, αὐτοί πού ἠθέλησαν νά τοῦ δώσουν τήν ἐξουσίαν!

Ὅταν εἰς ἕναν οἶκον ὑπάρχῃ ἀκαταστασία καί ὅλα εἶναι ἐντός αὐτοῦ ἀκάθαρτα καί ἀηδιαστικά, τί θά ἐλέγατε; Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τήν χώραν σας. Ἀφοῦ δέν ἐκαθαρίσθη ἀπό τήν ἀδικίαν, τήν κλοπὴν καί τό ἔγκλημα, ἡ κατάστασις σας ἐμφανίζεται ἀκάθαρτη καί ἀηδιαστική.

Καί ἀπό μίαν τοιαύτην κατάστασιν ζητεῖτε δικαιοσύνην; Ὅταν διώκονται οἱ ἀθῶοι καί ἀφίενται ἐλεύθεροι οἱ ἐγκληματίαι, ποῖαν τάξιν ζητεῖ νά θέσῃ ὁ ἀρχηγός τῆς ὀλιγαρχίας, τοῦ ψεύδους καί τῆς κακοδαιμονίας τῆς χώρας του; Διότι μή μᾶς εἶπη ὅτι, ὅ,τι λέγεται εἶναι ἀληθές ἐκ μέρους τῶν κυβερνῶντων. Δέν ἀντιλαμβάνεται, ὅτι βαδίζει πρὸς τήν ἄβυσσον; Νά ἀφήσῃ κατὰ μέρος τήν κενοδοξίαν καί τās τοῦ Ἐξωτερικοῦ δάφνας, διότι αὐταὶ οὐδέν ἀπέδωσαν, ὅταν ἡ ἐντός τῆς χώρας του κατάστασις εἶναι θλιβερά, ἀδικος καί πονηρά.

Ἐδῶ, εἰς τόν χώρον τόν Ἑλληνικόν, ἐστέφθη μέ τήν δάφνην ἡ Δικαιοσύνη! Καί σήμερον στέφεται ἡ ἀδικία, τήν ὁποῖαν οἱ κυβερνῶντες βλέπουν ὡς δικαιοσύνην! Εἶναι ἕν ἀπό τά

σπάνια φαινόμενα τῆς χώρας αὐτῆς, πού ἀνύψωσε τόν πολιτισμόν εἰς ὕψη δόξης, νά περιπέση εἰς σφάλματα καί νά ὀπισθοδρομήσῃ 200 ἔτη ὀπίσω!

Πρώτη ἦτο καί ἐσχάτη ἔμεινεν! Διότι κυβερνοῦν συμφέροντα ξένων καί ἡμετέρων πρὸς βλάβην τῆς ὀλότητος ἑνός θαυμασίου λαοῦ, τόν ὁποῖον κατήντησαν νά ἐπαιτῆ!

Διαγράψατε, παρακαλῶ, τὴν λέξιν «Δικαιοσύνη» ἀπὸ τὰ δικαστήρια καί τοὺς λόγους τῶν ὑπευθύνων. Δέν εἶσθε ἄξιοι νά ἐμπαίξετε τόν λαόν σας, διὰ νά μεγαλοουργήσῃ. Δέν εἶσθε πατέρες, ἀλλὰ πατριοὶ κακῆς ποιότητος. Λέγετε «ὁ Νόμος τοῦ Δικαίου», καί δέν εἶσθε ἄξιοι νά δώσετε ἐρμηνείαν τῶν λέξεων αὐτῶν!

Ἔρχεται ὁμως ἡ θύελλα, διὰ νά σαρώσῃ τὸ ἄδικον· καί νά ἴδωμεν τότε τίνι τρόπῳ θά ἰκετεύετε τὴν δύναμιν τοῦ ἰσχυροτέρου. Καί ἡ δύναμις αὐτὴ εἶναι ὁ Λαός!

Ἄριστείδης ὁ Δίκαιος

6-3-1977

Οἱ Νόμοι μας εἶναι ἄκαμπτοι

ΘΕΟΚΛΕΙΑ: Ἀγαπητοί μου, εἶναι δύσκολον νά σᾶς πείσω περὶ τῶν ὄσων ἀναφέρω, διότι ἔχετε τὸ πνεῦμα ἐλεύθερον νά ἀντιλαμβάνεσθε κάθε λογικὴν τοῦ λόγου κρίσιν καί νά ἀποφαινεσθε. Δέν ὑποχρεῶνω οὐδένα νά μέ πιστεύσῃ, ἀφοῦ οἱ ὑλόφρονες δέν πιστεύουν εἰς τὴν Οὐράνιον ζωὴν, καί μόνον ὅταν εὗρεθοῦν εἰς τὸ χεῖλος τῆς καταστροφῆς των, ἐκ φόβου ζητοῦν ἀπὸ τόν Θεόν, ἐάν ὑπάρχῃ, νά τοὺς σώσῃ. Καί αὐτὴ ἀκόμη ἡ ζήτησις, διαπιστώνει τὴν ἀθειάν των.

Ὅταν ὁ Κύριος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, διὰ μίαν στιγμὴν ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας του ἀπευθύνθη πρὸς τόν Πατέρα Του καί τοῦ εἶπεν νά τοῦ ἀπομακρύνῃ τὸ ποτήριον τῶν βασάνων του, δέν ἔδειξε δειλίαν καί ἀπιστίαν μέ τὰς λέξεις: «Πάτερ, ἀπελθέτω τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ, οὐχὶ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς Ἐσύ...». (Ματθ. 26, 39). Ἦτο ὁμως Υἱὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Πατρὸς πρὸς τὰ λοιπὰ τέκνα του, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς των, φωτίζοντας τὸ πνεῦμα των. Ἐάν σεῖς οἱ ἄνθρωποι δέν θέλετε νά φωτίσετε τὸ πνεῦμα σας ἀπὸ τὸ Θεῖον Φῶς, εἶναι δικαίωμά σας, ἀλλὰ καί δικαίωμα Ἐκείνου εἶναι, ὅστις ἐθέσπισεν τοὺς Νόμους Του διὰ νά δώσουν δικαιοσύνην ἢ νά τιμωρήσουν τὴν ἀνυπακοήν πρὸς

ὄφελός των, ἔστω καί ἐάν ἡ ποινή τοῦ Νόμου Του εἶναι ἄγχος βαρῦ διὰ τὰς ὄντοτητας.

Πάντα ταῦτα εἶναι χιλιοειπωμένα. Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς δέν τιμωρεῖ ὁ Κυβερνήτης, ἀλλά οἱ Νόμοι. Ὅπως ἀκριδῶς εἰς τὴν Γῆν δέν πρέπει νά ἀναμιγνύεται ἡ Κυβέρνησις εἰς τόν κλάδον τῆς Δικαιοσύνης. Σεῖς ὅμως ἐν τῇ Γῇ ἔχετε πάθει σύγχυσιν καί ἀνατρέψατε τὰ πάντα, ὥστε αἱ λέξεις καί αἱ φράσεις νά μὴν ἔχουν νόημα, ἐφ' ὅσον ἐμπαίζουν τοὺς πάντας.

Εἶπον καί ἄλλοτε ὅτι οἱ Νόμοι τοῦ Οὐρανοῦ δέν ἐμπαίζουν οὐδένα, διότι ἐνεργοῦν ὡς αὐτοτελεῖς Ἄξιοι τοῦ Οὐρανοῦ ἐπὶ τῶν ὄντοτήτων, ὄχι μόνον τοῦ Βασιλείου μας, ἀλλά καί τῆς Γῆς σας. Οἱ Νόμοι μας εἶναι ἄκαμπτοι, διότι διέπονται ἀπὸ τὴν ἀκραιφνῆ δικαιοσύνην· δέν εἶναι ἀνθρώπινα κατασκευάσματα τῆς κακῆς ὥρας, ὡς κρίνονται οἱ γήινοι νόμοι.

Εἰς μίαν του ἐκφώνησιν ὁ μέγας Ἄρχηγός καί Διδάσκαλος Σόλων ὁ Ἀθηναῖος εἶπεν τὰ ἑξῆς:

«Οἱ τοῦ Οὐρανοῦ Νόμοι, ἀδελφοί μου, εἶναι τόσον δίκαιοι, ὅσον καί ἡ Ἀγάπη τοῦ Πλάστου πρὸς τὰ πλάσματά Του. Ὅσοι ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ὄντοτήτων δέν θέλουν νά ἀντιληφθοῦν τό βάθος τῶν ἀγράφων Νόμων, εἶναι ἄξιοι τῆς τύχης των. Ὁ νομομαθὴς ἔχει τὴν δυνατότητα νά ἐγκύψῃ εἰς τό νόημα τοῦτο, καί νά συμπεραίνῃ ἐκ τῆς μελέτης του τό Φῶς τῆς Ἀληθείας. Ἐάν ὅμως δέν τό πράξῃ, τότε ἐμπαίζει τοὺς συνανθρώπους του μέ τοὺς νόμους πού αὐτός νομοθετεῖ εἰς βάρος του, ὁπότε εἴτε πιστεύει εἴτε ὄχι τόν Θεόν, θά ὑποστῇ τὴν δέουσαν ποινήν του καί δέν θά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἢ μεταμέλειά του, ὅσον καί νά εἶναι αὐτὴ ὀδυνηρά δι' αὐτόν. Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἱερά, μὴ τό λησμονεῖτε τοῦτο, καί ὅταν ἐπανακάμψετε εἰς τὰ πεδία τῆς γῆινης ζωῆς, ἐφαρμόσατε τὴν δικαιοσύνην ὡς ἀγάπην τοῦ Θεοῦ εἰς πάντας τοὺς ἀδελφούς σας, σεῖς οἱ ὅποιοι θά ἐνταχθῆτε πρὸς δοκιμὴν εἰς τό ἐπάγγελμα τῆς ἱερότητας, διὰ νά κριθῆτε ἐκ δευτέρου ἢ καί περισσοτέρας φορᾶς, ἕως ὅτου σᾶς γίνῃ συνείδησις τό νόημα τοῦ δικαίου».

Αὐτὰ ἐλέχθησαν ἀπὸ τόν Σόλωνα εἰς κύκλον ἔτοιμον νά ἀποσταλῇ εἰς τὴν Γῆν. Ἐάν ὅμως αἱ ψυχαὶ ἔχουν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀναπτύξει τὴν ἔννοιαν τῆς Ἀγάπης, τότε ἐντὸς αὐτῆς συνυπάρχει ἡ Δικαιοσύνη καί ἡ Ἀλήθεια. Αὐτὰ τὰ ὀλίγα ἀρκοῦν δι' ὅσους δύνανται νά ἀναπτύξουν, τὴν ἔννοιαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐπὶ τοῦ Καλοῦ καί Ἀγαθοῦ.

Θεόκλεια

Τό ἀτεγκτον τῶν Θεῶν Νόμων

ΦΑΡΑΧ: Ὡς γνωρίζετε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐὰν δεδαίως ἔχετε ἐγκύψει εἰς τὰ νοήματά μας, οἱ Νόμοι τοῦ Θεοῦ παραμένουν πάντοτε ἀκαμπτοι, διότι εἶναι ὀρθότατοι. Δὲν ἀδικοῦν οὐδένα.

Ἄλλ' οἱ νόμοι τῆς Γῆς σας εἶναι εὐθραυστοι, διότι ἀδικοῦν πάντα. Παρ' ὅτι ὁ νομοθετῶν ἰσχυρίζεται, ὅτι ὀρθῶς ἐνομοθέτησε τὸν τάδε νόμον, ἐν τούτοις ἔλησμόνησε τὰ πλέον λεπτὰ σημεῖα τοῦ νόμου του, τὰ ὁποῖα θίγουν τοὺς ὑποτεθεμένους ἐνόχους, ἐνῶ κατ' οὐσίαν θίγουν τὸν νομοθέτην! Καὶ τοῦτο θὰ τὸ διαπιστώσῃ, εἴτε εἰς τὴν Γῆν, εἴτε εἰς τὸν Οὐρανόν, εἴτε πιστεύει, εἴτε ὄχι τὰ ὅσα λέγομεν.

Οἱ Θεῖοι Νόμοι, δηλαδή οἱ Ἄγραφοι, δὲν ἐθεσπίσθησαν διὰ νὰ ἀδικήσουν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀσφαλίσουν τὰς ὀντότητας μὲ τὰ κεκτημένα των, εἰς τὴν Αἰωνιότητα. Τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ τὸ ἐννοήσετε, διότι ἀπλῶς δὲν ἔχετε διεισδυτικὸν πνεῦμα. Εἶδ' ἄλλως θὰ ἀντιλαμβάνεσθε πῶς ἐνεργοῦν οἱ Νόμοι αὐτοί, τοὺς ὁποίους ὀνομάζετε «φυσικοῦς».

Ἡ Φύσις, ἐξ ἑαυτοῦ της δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνεργῇ, ἐὰν δὲν ὠθεῖτο ἀπὸ μίαν Ὑπερτέραν Δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Δὲν θέλω νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὰς τελευταίας σεισμικὰς καταστροφάς, οὔτε καὶ εἰς τὰς πλημμύρας, αἱ ὁποῖαι ἐστοίχισαν τὴν ζωὴν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Οἱ ἀριθμοὶ ποῦ σὰς δίδουν αἱ στατιστικαί, εἶναι κατὰ τὴν φαντασίαν των. Ὑπάρχουν χῶραι, αἱ ὁποῖαι λόγῳ ἀδυναμίας των δὲν θέλουν νὰ αὐξήσουν τὸν ἀριθμὸν τῶν θυμάτων των καὶ ἄλλαι χῶραι, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὀλιγότερα θύματα, αὐξάνουν τὰ θύματά των. Καὶ οἱ δύο τὸ πράττουν ἀπὸ σκοποῦ. Ἄλλὰ ἡ ἔννοια τῶν καταστροφῶν ὑπάγεται ἄλλοῦ. Αἱ καταστροφαὶ δὲν σταματοῦν. Καὶ εἰς ἄλλας χῶρας θὰ συμβοῦν τὰ αὐτά. Ἐάν, λοιπόν, σὰς ἐρωτήσω, διατί γίνονται πάντα ταῦτα καὶ ποῦ ἀποβλέπει ἡ Θεία Δικαιοσύνη, τί θὰ ἀπαντήσετε; Μερικοὶ θὰ εἶπουν, ὅτι ὁ Θεός, ποῦ εἶναι ὄλως Ἀγάπη, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θέλῃ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀθῶων ἀνθρώπων. Ἄλλοι πάλιν θὰ ἀπαντήσουν ἀλλέως.

Δὲν ἔχει καμίαν σχέσιν ἡ καταστροφὴ μὲ τὸ Θεῖον. Διότι τὸ Θεῖον εἶναι μία ὑψηλὴ ἔννοια, εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένη. Δηλαδή, ὅ,τι ἀποδεικνύει ἡ Ἐπιστήμη εἶναι ὀρθὸν καὶ ὅ,τι τὸ ἀπορρίπτει, εἶναι ἐσφαλμένον!

Ὡς Ἀρχηγὸς τοῦ Φωτὸς τῆς Ἀληθείας, σὰς ἀναφέρω, ὅτι τὰ μεγαλύτερα σφάλματα τὰ ἔχει πράξει ἢ Ἐπιστήμη! Παρ' ὅλην τὴν πρόοδόν της ἐπολλαπλασίασε τὰ μέσα τῆς ἐξοντώσεως τῶν λαῶν. Ἐδημιούργησε χαώδεις καταστάσεις καὶ τὸν ἄνθρωπον τὸν ἔχει ἀποκτηνώσει! Ἀντὶ ἐσωτερικῶς νὰ προοδεύσῃ, τὸν κατήντησεν τὸ ἀγριώτερον θηρίον τοῦ κόσμου!

Ἐλάχιστοι εἶναι εὐχαριστημένοι σήμερον, ἀπὸ τὴν ζωὴν των. Οἱ περισσότεροι εἶναι δυσαρεστημένοι. Διατί, ἀφοῦ ἀπολαμβάνουν καὶ οἱ δυσαρεστημένοι ἀκόμη, τὰ τόσα ἀγαθὰ τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου; Ποῦ εἶναι οἱ ἱατροὶ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς; Ποῦ εἶναι οἱ Πατέρες τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων; Καὶ ἄλλα πολλά, τὰ ὅποια δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπαριθμήσω, οὔτε νὰ σὰς δώσω μίαν ἀπτὴν εἰκόνα, διατί συμβαίνουν εἰς τὸν Κόσμον σας, τόσα ἀδιανόητα κακά! Ἐπὶ τοῦ σημείου, ὅμως, αὐτοῦ θὰ ἐπανέλθω, διότι ἔχω ἐκφύγει ἀπὸ τὴν πρόθεσίν μου, νὰ σὰς ὀμιλήσω, διὰ τὰς ψυχάς, πού κερδίζουν εἰς τὴν Αἰωνιότητα τὴν δάφνην των.

Βεβαίως, εἰς τοὺς Οὐρανοὺς δὲν τοὺς ἦτο εὐκολὸν νὰ κερδίσουν, τὰ ὅσα ἐκέρδισαν εἰς τὴν Γῆν. Ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τὴν Γῆν καταμετροῦνται τὸ κέρδος τῶν ὄντοτήτων. Εἶναι ἓνα γραμματίον, τὸ ὅποιον θὰ εἰσπράξετε εἰς τὸν Οὐρανόν! Καὶ ὅμως! Ὑπάρχουν πολλοὶ πού γελοῦν μὲ τοὺς λόγους τοῦ Οὐρανοῦ! Δὲν γνωρίζουν, ὅμως, ἓνα πράγμα: Ὅτι ὁ τελευταῖος γελᾷ καλλίτερα! Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἄνθρωποι, διὰ νὰ γελοῦμε μὲ τὸν πόνον τῶν ἀδελφῶν μας. Καὶ παρ' ὅτι πιστεύετε ἢ δὲν πιστεύετε, ἐξακολουθοῦμε νὰ ἐπιμένουμε ἐπὶ τῶν αὐτῶν στοιχείων, πού συνεχῶς σὰς δίδομεν, διὰ νὰ κατορθώσετε νὰ τὰ ἀφομοιώσετε.

Φαράχ

19-5-1977

Λογική - Ἀλήθεια

ΦΑΡΑΧ: Ὁ τίτλος τῆς ὀμιλίας μου εἶναι «Λογική - Ἀλήθεια».

Ὅλοι βεβαίως οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι εἶναι προηγμένοι εἰς τὰς γνώσεις των, ὀμιλοῦν περὶ τῆς λογικότητος καὶ θεωροῦν αὐτὴν ὡς τὴν κλεῖδα τῆς ἀληθείας! Ἀπατώνται!

Ἡ λογική, ὡς σὰς ἀνέφερον ὁ ἀδελφὸς Ἀριστοτέλης, ἔχει δύο ἐννοίας: Τὴν λευκὴν λογικὴν καὶ τὴν μέλαιναν. Ἄρα, ἡ λέξις «λογική» δὲν ἐγκλείει τὴν ἀλήθειαν. Ἡ λέξις δὲ «ἀλήθεια»

ἐγκλείει τὴν λογικὴν.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰς λέξεις δικαιοσύνη - ἀγάπη. Ὁ δίκαιος δὲν ἐνστερνίζεται πάντοτε τὴν ἀγάπην. Ἡ ἀγάπη, ὅμως, ἐγκλείει καὶ τὴν δικαιοσύνην.

Αἱ τέσσαρες λέξεις ποὺ ἀνέφερον εἶναι χρησιμώταται εἰς τὴν ζωὴν σας, ὅταν δύνασθε νὰ διαχωρίζετε τὰς ἐννοίας τῶν λέξεων, ποὺ ἐγκλείουν τὴν ἐνέργειαν τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ.

Σεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δίδετε μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν λογικὴν, διότι διὰ τοῦ τρόπου ποὺ σὰς ὁμιλεῖ ὁ ρήτωρ σὰς πείθει, χωρὶς νὰ ἐξετάζετε πρὸς ποῖαν κατεύθυνσιν σὰς ὀδηγεῖ ἢ ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ ρήτορος! Ἐλάχιστοι ἐκ τῶν ἀκροατῶν, ποὺ ἐμβαθύνουν εἰς τὰ νοήματα τοῦ ρήτορος, κατακρίνουν αὐτὸν, διότι δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς ἀπατηλὰς εἰκόνας του. Ἐὰν οἱ ὀλίγοι αὐτοὶ ἀκροαταὶ ὁμιλήσουν μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας, οὐδεὶς θὰ τοὺς πιστεῦσῃ, διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι πικρὸν μὲν φάρμακον, ἀλλὰ σωτήριον.

Ποῖος, λοιπόν, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἀκροατῶν θὰ ἐπροτίμα νὰ δοκιμάσῃ τὴν πικρότητα τοῦ φαρμάκου ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς λογικῆς, ἢ ὁποία μὲ ἀληθοφάνειαν ἔπεισε τοὺς πάντας, ὅτι αὕτη εἶναι τὸ φάρμακον τῆς ψυχῆς των;

Ἐφερον ὡς παράδειγμα τὰς εἰκόνας αὐτάς, διὰ νὰ σὰς κατατοπίσω πνευματικῶς νὰ μὴ βασίζεσθε τόσον εἰς τοὺς λόγους τῆς λογικῆς, ποὺ ἔχουν σκοπὸν ἐνίοτε νὰ σὰς παλινδρομήσουν, ὅταν ἡ λογικὴ εἶναι μέλαινα.

Ἐπάρχουν δικασταὶ δίκαιοι εἰς τὰς ὑποθέσεις των, καὶ ὅμως δὲν ἔχουν ἴχνος ἀγάπης. Σεῖς, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, προτιμᾶτε τὴν δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν ἀγάπην; Δὲν σὰς λέγω ποῖα θὰ εἶναι ἡ προτίμησίς σας. Μάθετε, ὅμως, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ δικαστοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἡ πραγματικὴ δικαιοσύνη, διότι δὲν δίδει μόνον δίκαιον εἰς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην τῆς δικαίας ἀποφάσεώς του, ἀλλὰ καὶ τὸν καθοδηγεῖ, μέσω τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Ἴσως μερικοὶ εἶπουν, ὅτι αἱ τέσσαρες αὐταὶ λέξεις ἔχουν τὰς ἀποχρώσεις των. Διαφωνῶ! Διότι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀγάπη, μαζὶ μὲ τὴν πίστιν, ἀποτελοῦν τὸ φῶς τοῦ Κυρίου. Καὶ θὰ εἶπτε: Ἡ λογικὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη τί γίνονται; Αὐταὶ ἐνυπάρχουν εἰς τὰς τρεῖς ἀναφερθείσας λέξεις.

Σεῖς οἱ ἄνθρωποι δίδετε πολλὰς ἀποχρώσεις εἰς τὴν ἐννοίαν τῆς ἀγάπης, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῆτε τί σημαίνει αὕτη. Μὲ μίαν λέξιν σημαίνει Θεός! Ὅσον διὰ τὰς ἐννοιακάς της ἀποχρώσεις, θὰ ὁμιλήσω κάποτε, διὰ νὰ ἐκκαθαρίσῃ ἡ ἀντίληψίς σας, ἐπὶ τῆς ὀρθῆς ἐννοίας τῆς Ἀγάπης.

Φαράχ

Μή γελοιοποιείτε τόν ὄρκον σας

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἐναφέρομαι πρὸς ὄλους σας, χωρὶς καμμίαν διάκρισιν καὶ ἐρωτῶ: Διατί εἰς τὰ δικαστήρια ὀρκίζεσθε, ἐναποθέτοντας τὴν χεῖρα σας ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ μέ τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἀνηρητημένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἄνωθεν τῆς ἔδρας τῶν δικαστῶν;

Ποῖον ἐμπαίζετε σεῖς οἱ δικαζόμενοι καὶ οἱ δικασταί, ὅταν πολλάκις οἱ πρῶτοι ψεύδονται καὶ οἱ δεῦτεροι κωφεύουν εἰς τὴν ἀπονομήν τοῦ δικαίου;

Διατί γελοιοποιεῖτε τὰ Θεῖα εἰς τὰ δικαστήρια;

Καταδικάζετε, κύριοι δικασταί, συνήθως εἰς ἔνοχον τόν ἀθῶν καὶ τόν πραγματικόν ἔνοχον τόν ἀθῶν; βάσει ποίων κριτηρίων προχειρότητος; Γνωρίζετε ποίαν μεγάλην εὐθύνην ἔχετε ἐναντι τοῦ Κυρίου;

Εἶναι ἀνέντιμον νὰ ὀρκίζεσθε, ὅταν λαμβάνετε τό χρῖσμα τοῦ δικαστοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν μέ ὄρκους ἐπὶ ὄρκων νὰ ὑποδουλώνεσθε εἰς τὰς Ὄργανώσεις τοῦ Σκότους καὶ νὰ ἀκολουθήτε κατὰ γράμμα τόν παραπλανητικόν των δρόμον, ὑποπίπτοντες εἰς σφοδρόν ἀμάρτημα, ἄνευ ἐλέους. Εἴσθε ἐλεύθεροι νὰ ἐκλέξετε μεταξύ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος.

Δέν λέγω ὅτι δέν ὑπάρχουν καὶ ἔνοχοι, οἱ ὅποιοι διὰ τῶν ψευδολογιῶν των γίνονται ἐπίορκοι, καὶ ἀθῶνονται εὐκολώτερον ἐξ ὑμῶν. Προσέξατε τό ἔργον σας μέ εὐσυνειδησίαν. Διότι ἡ ἀσυνειδησία τόσον τῶν δικαστῶν προπαντός, ὅσον καὶ τῶν ἐνόχων, εἶναι ἐμπαιγμός τοῦ ὄρκου των πρὸς τὰ Θεῖα.

Ἰδιαιτέρως θίγω τοὺς δικαστικούς, οἱ ὅποιοι ἀσκοῦν ἱερόν ἐπάγγελμα, ὡς ἐπὶ τό πλείστον μέ ἐλαφράν συνείδησιν, ὥστε αἱ ἀποφάσεις των νὰ εἶναι τελείως λανθασμένα. Δέν κατακρίνω ὄλους, διότι ὑπάρχουν ἔστω καὶ ἐλάχιστοι ἐκ τῶν δικαστῶν, πού τιμοῦν τὴν δικαιοσύνην.

Εἶναι αἰσχος, διὰ τοῦ ὄρκου εἰς τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, νὰ ψευδομαρτυροῦν οἱ μὲν καὶ νὰ καταδικάζουν οἱ δέ, μέ τὴν ὑπόνοιαν καὶ τὴν διαβολὴν τρίτων, ἀθῶα πρόσωπα.

Εἶμαι ἀφαντάστως αὐστηρὸς πρὸς τοὺς δικαστάς, ἐφ' ὅσον ἀνέλαβον ὑψηλά καθήκοντα. Ἐάν δέν πιστεύουν εἰς τὰ ὅσα λέγω, τότε διατί ἐξαναγκάζουν τοὺς ἐμφανιζομένους εἰς τό ἐδώλιον νὰ ὀρκίζονται; Ποῖος ἐξ ὄλων, δολίως ἐμπαίζει τόν Κύριον;

Ἐρωτῶ ὄσους λαμβάνουν θέσεις ἐντός τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, ὡς καί τούς Βουλευτάς, Ὑπουργούς καί ἄλλους παράγοντας: Δέν ὀρκίζονται ἀναλαμβάνοντες τά νέα καθήκοντά των; Τηροῦν ὁμως τόν ὄρκον των; Ἐάν ὄχι, εἶναι ἐπίορκοι. Ἄξιον δέ ἀπορίας εἶναι, νά διατηροῦν τούς πολλαπλοῦς ὄρκους τοῦ Μασονισμοῦ καί τῶν παρεμφερῶν Ὄργανισμῶν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὑποτασσόμενοι εἰς τά παραπλανητικά προστάγματα τοῦ Πονηροῦ, ὅστις τούς ἐμπαίζει, χωρίς νά ἀντιληφθῶν πού τούς ὀδηγεῖ.

Δέν κατηγορῶ οὐδένα, διά τήν τόσην ἀφέλειαν, πνευματικήν καθυστέρησιν καί ἰσχυρογνωμίαν του. Ἐξ αἰτίας τοῦ Σιωνιστικοῦ κινδύνου, γελοιοποιεῖτε τόν ἱερόν σας ὄρκον πρός τόν Κύριον, καί ὕστερον προσέρχεσθε εἰς τόν Οἶκον Του ὡς ἡθοποιοί, διαδραματίζοντες βλαβερόν ρόλον ἐπί τοῦ συνόλου τῶν συνανθρώπων σας. Σκεφθεῖτε συνειδητά τί πράττετε, προτοῦ προβεῖτε εἰς σφάλματα ἀνεπανόρθωτα.

Ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ ὁποῖοι θεσπίζουν νόμους ἀντιθέτως τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ὡς ὀπαδοί τοῦ ἐν τῇ Γῆ Πονηροῦ; Προσέξατέ τους· εἶναι βαλτοί νά συσκοτίζουν τά πάντα καί νά καθιερῶνουν ἀηδιαστικούς νόμους, χωρίς ἠθικήν βάσιν. Κυβέρνησις ἡ ὁποία ἐμπαίζει τόν λαόν μέ τοιούτους νόμους, θά πέσῃ. Καί ἂν ὁ λαός θεωρεῖται τυφλή δύναμις, εἰς μίαν ἀπροσδόκητον στιγμήν θά εὔρη τήν ἀχίλλειον πτέρναν τοῦ ἐχθροῦ του, διά νά τόν ἐξουθενώσῃ.

Αἱ σκοτειναί δυνάμεις, παρά τήν ἀφάνειάν των, τόν σπόρον τῆς διχονοίας πού σπέρνουν εἰς τούς λαούς, τάς δολοπλοκίας καί τούς συνεχεῖς φόνους, ἔνα σκοπόν ἔχουν: Νά ἀνατινάξουν τά θεμέλια τῶν Κρατῶν.

Ὅταν παραμελεῖτε τόν θρησκευτικόν σας ὄρκον καί τόν ἀντικαθιστάτε διά τῶν Μασονικῶν, μή ἀναμένετε χρηστά ἀποτελέσματα, ἀλλ' ἐμπλοκάς εἰς τόν κρατικόν μηχανισμόν.

ΟΛΟΙ οἱ νόμοι σας ἐθεσπίσθησαν καθ' ὑπόδειξιν τῶν Σιωνιστῶν, διά νά διευκολύνουν τόν στόχον των, ὑπέρ τοῦ ποθουμένου σκοποῦ των.

Ἐχετε νοῦν, δέν ἔχετε ὁμως κρίσιν εὐρεῖαν. Πολιτική ὠριμότης δέν ὑφίσταται εἰς τούς λαούς. Ἀπόδειξις, ὅτι ἰσχυρά κράτη, θεωρούμενα πολιτισμένα, ἠκολούθησαν ὡς Ἀρχηγούς των ἀνδρας ἡμιπαράφρονας.

Μή ζητεῖτε τήν πολιτικήν ὠριμότητα εἰς τόν λαόν, ἀλλ' εἰς τήν κεφαλὴν τῶν Ἠγητόρων του, ἔάν ἔχουν τοιαύτην. Ὅλην τήν εὐθύνην τήν ἀναλαμβάνουν οἱ Ἀρχηγοί.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

Ἡ Ζούγκλα τῶν φρενοβλαβῶν

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, λυπᾶμαι πολὺ πού ἐρχομαι νά διδάξω, οὐχί εἰς τό Ἄστυ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλά νά ὀμιλήσω μέ σκληράν γλώσσαν εἰς τήν Ζούγκλαν τῶν φρενοβλαβῶν. Δέν ἀναγνωρίζω πλέον τήν λαμπράν αὐτήν χώραν, ἣτις ἐφώτισεν ὀλόκληρον τήν Οἰκουμένην, σήμερον νά ἐνεργῇ ἡ Ἀρχή της ὡς ἄσπονδος ἐχθρός αὐτῶν τῶν ὑπηκόων της καί νά ἀφήνῃ τά αἰμοδόρα θηρία τοῦ Ἐξωτερικοῦ νά νέμονται ὅλην τήν ἀνθηράν εὐρωστίαν τοῦ Λαοῦ!

Οἱ νόμοι ἔχουν ἐξατμισθεῖ. Ὁ καθείς πράττει ὅ,τι εἶναι πρὸς ὄφελός του. Οὐδεμία πειθαρχία ὑφίσταται. Δέν ὑφίσταται ἀρχηγός, ἀλλά νευρόσπαστα, χωρίς προσανατολισμόν καί δοῦλοι τῶν ξένων. Ὡς τυφλός δέν βλέπει, ὅτι τά ἐδάφη τῆς χώρας του πωλοῦνται; Τόν ἔχουν θαμβώσει οἱ ψευδοέπαινοι καί ἀπό ἡμέρας εἰς ἡμέραν κατέρχεται ἡ στάθμη τῆς προβλεπομένης εὐημερίας.

Ἡ χώρα αὕτη διοικεῖται ἀπό τυφλούς, ἄρπαγας, ἀκαταλλήλους νά διοικήσουν καί νά φέρουν τόν ρυθμόν τῆς Ἑλλάδος εἰς τό ἀπόγειον σημεῖον πού ἠδύναντο νά φέρουν. Ἐξακολοθητικῶς μέ ἀναίσχυντα ψεύδη, πού μία καλοπροαίρετος Κυβέρνησις οὐδέποτε θά ἠνείχετο, ἀπαγορεύονται αἱ ἀλήθειαι, ἂν ὄχι ὀλοκληρωμένοι, τουλάχιστον ἐν μέρει, νά γίνωνται γνωσταί εἰς τόν ἀνύποπτον λαόν.

Διατί σιωπᾶ ἡ κεφαλή, ὅταν καθημερινῶς καίγονται τόσα δάση ἀνυπολογίστου ἀξίας; Διατί δέν συλλαμβάνονται οἱ ἐμπρησταί, ὅταν γνωρίζῃ ἡ κεφαλή ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ καί ἐπιρροίπτει τό ἔγκλημα εἰς ἀθῶα πρόσωπα, χωρίς νά ἀναφέρῃ τί ἀπέγιναν καί ποία ἦτο ἡ ὁμολογία των; Ἐμπρηστής καί ἔνοχος τοῦ κακοῦ εἶναι αὐτή ἡ ἰδία ἡ Κυβέρνησις, ὅποιοιδήποτε ἔνδυμα καί ἂν φέρῃ.

Ἄλλ' ἔχομεν καί τόν Κλῆρον, ὁ ὁποῖος ἀντί νά βοηθήσῃ τήν οἰκτρὰν κατάστασιν, ἀποζητεῖ τήν καλοπέρασιν καί ἀδιαφορεῖ τελείως μέ τά ψιχία πού δίδει, διὰ νά κλείσῃ τούς ὀφθαλμούς τῶν φωνασκούντων.

Εἴσθε ὅλοι ἀνάξιοι, ὅταν ἐντός τῆς χώρας σας διοχετεύονται προπαγανδιστικά ἔργα τοῦ Πονηροῦ καί εἰσέρχονται χιλιάδες τοξικομανεῖς, οἱ ὁποῖοι συντηροῦνται ἀπό κρυφὰς πηγὰς, πού ἡ Ἄστυνομία δέν εἶναι εἰς θέσιν κἄν νά ἀντιληφθῇ ποία εἶναι αὐταί.

Ποιοὶ εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ὠθοῦν τήν κατάστασιν πρὸς

ἐπανάστασιν; Ἐκ τῶν ὁ Πνευματικὸς Κόσμος κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ σεῖς, ὡς κωφοί, ἀδιαφορεῖτε καὶ δὲν τολμᾶτε νὰ ἐξεγερθῆτε ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ, πού θέλει νὰ σᾶς ἐξοντώσῃ τελείως καὶ νὰ γίνετε ὑπόδουλοι αὐτοῦ.

Οὐδεὶς σας ἀξιὸς νόμος ἐφημερόσθη ποτέ. Οἱ νόμοι σας παγιδεύουν τοὺς ἀφελεῖς καὶ τοὺς ἀδυνάτους, ἐνῶ διὰ τοὺς ἰσχυροὺς δὲν ὑπάρχουν νόμοι, διότι αὐτοὶ τοὺς θεσπίζουν κατὰ τὰ μέτρα των.

Διατί ἀδίκως καὶ παραλόγως συζητεῖτε ἐπὶ οἰκονομικῶν θεμάτων, ὅταν δὲν γνωρίζετε τί λέτε καὶ τί πράττετε; Οἱ συνεργάται τῆς κεφαλῆς εἶναι γνωστὸν ἤδη, ὅτι ἔχουν κενὴν κεφαλὴν! Ἐκφωνοῦν λόγους, πού δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς πράξεις. Ὑπόσχονται καὶ δὲν ἐφαρμόζουν τὸ δίκαιον, ἀλλὰ παρουσιάζουν τὸ ἀδίκον ὡς δίκαιον! Πῶς θέλετε μία τοιαύτη κοινωνία νὰ προοδεύσῃ καὶ νὰ δυναθῇ νὰ σηκώσῃ τὴν ἀγέρωχον τοῦ πάλαι ποτέ κεφαλῆς τῆς;

Ὅλοι οἱ μικροὶ εὐρίσκονται εἰς ὑψηλὰς θέσεις καὶ δυστυχῶς βαίνετε πρὸς σύγκρουσιν. Ποῖος θὰ σᾶς βοηθήσῃ, ὅταν σεῖς οἱ ἴδιοι οἱ ἀρχηγοὶ δεσμεύετε τὸν λαόν καὶ καταπατᾶτε τὰ δικαιώματα αὐτοῦ μὲ λόγους κενοδοξοῦς;

Λυπᾶμαι πολὺ πού δὲν ἔχετε ὅσιν λογικότητος. Καὶ ὅταν τὸ κακὸν φθάσῃ μέχρι τῶν πυλῶν σας, τότε νὰ ἴδωμεν τί ἔχετε νὰ πληρώσετε σεῖς, οἱ ὅποιοι ἐδημιουργήσατε τὴν κατάστασιν αὐτὴν. Δὲν ἐχειρίσθητε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὰ θέματα ὡς ἔπρεπε. Σᾶς ἐνέπαιξαν! Σᾶς κατέκλεψαν! Σᾶς ὑπεχρέωσαν νὰ ἐξυπηρετήτε τὰ συμφέροντα τοῦ ξένου δυνάστου καὶ νὰ ὑποκύπτετε ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πού σᾶς ἄφηκαν εἰς τὴν Ἀρχήν!

Κρατήσατε ὑπὸ σημείωσιν τὰ ὅσα εἶπον καὶ θὰ ἴδητε πῶς πληρώνονται τὰ χρεῖα πού ἔχετε ἐναντι τοῦ ταλαιπωρημένου αὐτοῦ λαοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ. Τὴν εἰκόνα τῆς μάχης δὲν θὰ σᾶς τὴν περιγράψω, διότι εἴσθε ἀνάξιοι καὶ συμβουλὰς νὰ σᾶς δίδη τις.

Θὰ εὑρετε αὐτὸ πού ἀξίζει! Ὁ λαὸς μόνον θὰ εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Δυνάμεών μας. Ἀλλὰ σεῖς, ὡς κύμβαλα ἀλάζετε! Μόνον ἢ γλῶσσα τῆς ἀληθείας δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν οἰκτρὰν σημερινὴν εἰκόνα τῆς Ἑλλάδος. Ἐχετε συσσωρευθεῖς εἰς τὴν χώραν ταύτην ὅλα τὰ καθάρματα τοῦ κόσμου. Θὰ ἀφυπνισθῇ ὁ Ἡρακλῆς, διὰ νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

Ἡ δικαιοσύνη ἀντεκατεστάθη διὰ τῆς ἀδικίας

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Ἀγαπητοί μου, ὅλοι γνωρίζετε ἐκ τῆς Ἀρχαιότητος, ὅτι μέ ὀνομάζουν «Δίκαιον». Οὐδείς ποτέ ἐτόλμησε νά εἶπη, ὅτι ὁ Ἀριστείδης εἶναι ἀδικός. Καί τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἤμουν αὐστηρότατος ὅταν ἀπένεμον δικαιοσύνην πραγματικήν εἰς τούς πολίτας μας.

Οἱ νόμοι, ὡς λέγει ὁ Σόλων ὁ Ἀθηναῖος, ὀφείλουν νά εἶναι σαφεῖς καί δίκαιοι ἔναντι τῶν ἀδελφῶν μας. Καί ἂν εἶναι τοιοῦτοι, τότε ὅλοι ὀφείλουν νά εἶναι πιστοί εἰς τούς νόμους τῆς πατρίδος.

Ἄλλ' ὅταν οἱ νομοθέται ἐμφανίζουν νόμους, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν ἠθικάς βάσεις, τότε εἶναι σαθροί καί προκαλοῦν βλάβην εἰς τήν κοινωνίαν. Διά τοῦτο ἡ δικαιοσύνη δέν ἐπιπλέει εἰς τάς κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Θά ἀφήσω κατά μέρος τί γίνεται ἀλλαχοῦ καί θά ὀμιλήσω μόνον διά τήν Ἑλληνικήν ἐπικράτειαν, οὐχί τοῦ πάλαι ποτέ αἰῶνος, ἀλλά τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ὅπου οἱ νόμοι δέν βασίζονται ἐπί ἰσχυρῶν ἠθικῶν βάσεων καί ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἀνυπαρκτος. Ὁ ἰσχυρός, παρά τάς κακοηθείας του, ἀθῶνεται· καί ὁ ἀδύνατος, παρά τήν ἠθικότητά του καί τήν τιμιότητα αὐτοῦ, τιμωρεῖται. Τοιαῦται ἀδικίαι δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξουν ἐντός μιᾶς Δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία θέλει νά ἀνυψώσῃ τό φρόνημα τοῦ λαοῦ της, εἰς ὑψηλόν ἐπίπεδον ἀκραιφνοῦς Δημοκρατικοῦ Πολιτεύματος.

Μή λησμονεῖτε, ὅτι πρώτη ἡ Ἑλλάς ἔδωσε τά φῶτα τῆς προόδου εἰς ὀλόκληρον τόν Κόσμον! Βεβαίως, ὑπάρχουν καί ἄλλοι πολιτισμοί εἰς τόν πλανήτην σας. Οὐδείς, ὅμως, ἐξ ὧν αὐτῶν ἠδυνήθη ποτέ νά φθάσῃ τόν ἀφθαστον πολιτισμόν τῶν προγόνων σας.

Δέν εἴσθε καλά ἐνημερωμένοι ἐπί τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, παρ' ὅσας γνώσεις καί ἂν ἔχετε. Ὅμιλῶ ἐκ πείρας καί ὡς Πνεῦμα, πού ἔχει γνώσεις ὑπερανθρώπους. Λυπᾶμαι, ὅμως, διότι εἰς τήν σημερινήν σας ἐποχὴν ὅλοι ἔχουν καταχρασθεῖ τό νόημα τῆς Δημοκρατίας, ὥστε νά κυβερνᾶται τό ἔθνος σας ἀπό ἀνθρώπους ἀναξίους νά ὑποστηρίξουν τήν δικαιοσύνην καί νά δώσουν τό νόημα τῆς ἐλευθερίας τοῦ σκέπτεσθαι εἰς τούς πολίτας.

Στελέχη τῶν κυβερνόντων, ἐπηρεασμένα ἀπό ξένας δυνά-

μεις, ενεργοῦν διά νά καταβαραθρώσουν τά θεμέλια τῆς Πολιτείας σας. Μερικοί βλέπουν τά πάντα ἀπό ρόδιον ὕalon! Ἐάν ἀφαιρέσουν αὐτόν, διά νά ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον καλλίτερον τί γίνεται, ὄχι μόνον εἰς τό κέντρον τῆς Πολιτείας σας, ἀλλά καί εἰς τά πλεόν ἀπομεμακρυσμένα χωρία τῆς ὑπαίθρου.

Διά τοῦ ψεύδους δέν κερδίζει οὐδεὶς τήν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, διότι τοῦτο θάπτον ἢ βράδιον γίνεται φανερόν, ὅποτε ἀντιλαμβάνεται ὁ λαός τήν κακήν μοῖραν του, ὅταν δέν ἔχη τά κατάλληλα προσόντα ὁ ἡγήτωρ αὐτοῦ.

Δέν καταφέρομαι ἐναντίον οὐδενός, ἀλλά μόνον κατά τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλληνικῆς γῆς καί τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων πού καταστρέφουν κάθε ὑψηλόν ἰδανικόν τῆς χώρας, μέ τās ἀνομίας των, τήν ἀναρχίαν των καί τό ἐπαίσχυντον ψεῦδος των.

Ποῦ εὐρίσκεται ἡ δικαιοσύνη; Καί ἀπαντῶ ὁ ἴδιος: Εἰς χεῖρας τῶν ἀδίκων! Καί ζητεῖτε διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ νά ἀποκτήσετε ὑψηλόν πνευματικόν ἐπίπεδον, ὅταν ἐκ παραλλήλου καί ὁ Κλήρος ψεύδεται καί καταστρέφει τήν ἱεράν πίστιν τῶν συμπατριωτῶν σας; Ποῦ βαδίζετε μέ τās ἐπιτυχίας σας, πού εἶναι φανταστικαί καί δέν ἔχουν καμμίαν θετικότητα, ὅταν ἡ ἐσωτερική σας κατάστασις δέν εἶναι ἀνθηρά καί ἐπί ἔτη διαλαλεῖτε, ὅτι ἐντός ὀλίγου θά εἴσθε προνομιοῦχοι ἐναντι ἄλλων κρατῶν;

Ἦθελον πολύ νά γνωρίσω πόθεν συμπεραίνετε τήν «ρόδιον αὐγὴν», ὅταν τά πάντα καλύπτουν νέφη σκοτεινά, ἐνῶ ἐλάχιστοι ἐξ ὑμῶν ἐπιστρέφουν εἰς τήν χώραν των μειδιῶντες διά τās μεγάλας ἐπιτυχίας των; Ὅταν ἐντός ὀλίγου ἴδητε τήν ἀνατροπὴν πάντων, τί θά εἴπητε; Ὅτι εἴχον ἀδικον. Διότι εἴσθε συνηθισμένοι νά ἀδικήτε τήν ἀλήθειαν καί νά δικαιῶντε τό ψεῦδος! Τοῦτο, ὅμως, δέν ἔχει βάσεις καί διά νά μή εὐρεθῆτε εἰς τό κενόν, προσέξατε τήν ἐσωτερικήν σας κατάστασιν. Στρέψατε τά βλέμματά σας πρὸς τās ἀνάγκας τοῦ λαοῦ καί μή ἐπιφορτώετε αὐτόν μέ ἀβάσταχτα βάρη, ἐμπαίζοντας τήν προθυμίαν του, νά φανοῦν συνεπεῖς πρὸς τās ἀνάγκας τῆς Πατρίδος!

Πατρίς δέν ὑφίσταται ἄνευ πληθυσμοῦ. Αὐτοῦς, λοιπόν, πρέπει καί ὀφείλετε νά προστατεύετε μέ δικαιοσύνην καί τότε μόνον πραγματικά θά ἐπιτύχετε εἰς τόν σκοπόν σας. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει προειδοποιῶ, ὅτι οἱ ἔνοχοι θά πληρώσουν πολύ ἀκριβὰ τά ὅσα διέπραξαν εἰς βάρος τοῦ λαοῦ καί ὑπὲρ τῆς διαφημίσεως των.

Μή λησμονεῖτε, ὅτι ἐνδιαφέρομαι δι' ὀλόκληρον τόν Ἑλληνικόν λαόν. Αὐτός εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Πατρίδος. Αὐτός πολεμᾷ διά νά τήν ὑπερασπισθῆ. Αὐτός σκοπώνεται διά τήν δόξαν της καί αὐτός ἀδικεῖται ἀπὸ τοῦς κατήλους ξένους πράκτορας πού

εἰσέδυσαν εἰς τὴν χώραν σας καὶ σᾶς κυβερνοῦν ἀπὸ τὰ παρα-
σκηνία.

Ἐγρηγορεῖτε! Λάβετε τὰ μέτρα σας καὶ μὴ εἰσθε εὐπιστοὶ
εἰς τὰ ὅσα διακηρύττονται. Ὁ Κύριος γνωρίζει ποῦ τὸν κερα-
νὸν Του θὰ ρίψῃ. Ἠνωμένοι ὅλοι, ὡς εἰς ἄνθρωπος, στρέψατε
τοὺς ὀφθαλμοὺς σας πρὸς τὸ Νέον Φῶς, ποῦ θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ,
ὄχι μόνον πρὸς τὴν Νίκην, ἀλλὰ καὶ τὴν Δόξαν.

Ἄριστιδης ὁ Δίκαιος

8-3-1979

Φόνος ἐκ προμελέτης

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἀγαπητοὶ μου, ὡς γνωρίζετε, δέν
ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἔστω καὶ μέ μικρὰν συνείδησιν,
νά φονεύῃ τὸν συνάνθρωπόν του. Τοῦτο εἶναι ἀμάρτημα πρώ-
του βαθμοῦ.

Συνήθως ἡ νομοθεσία σας ἐξετάζει τὸν τρόπον τοῦ φόνου.
Δηλαδή, ἀνάγεται οὗτος εἰς κατηγορίας, ἐάν ἐν τῇ ἐξάψει του ὁ
Α, μὴ γνωρίζων τί πράττει, φονεύει τὸν Β. Ἐάν, ὅμως, ὡς
φιλήσυχος ὁ Α καὶ ἄνθρωπος μέ συνείδησιν καὶ τάξιν εἰς τὰ
καθήκοντά του, αἰφνιδίως τοῦ παρουσιασθῆ κακοποιόν στοι-
χεῖον, διὰ νά τὸν φονεύσῃ, ὑπερασπιζόμενος τὴν ὄντοτήτά του
καὶ μὴ δυνάμενος ἐν μιᾷ τοιαύτῃ στιγμή νά τὸν ἀποκρούσῃ καὶ
ἄθελά του τὸν φονεύσῃ, δέν ὑπόκειται εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ
ἐνόχου.

Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι τοιοῦτοι φιλήσυχοι ἄνθρωποι,
πολλάκις ἔχουν γίνῃ θύματα τῶν κακοποιῶν. Ὁ Κύριος δέν τὸν
καταλογίζει ὡς ἔνοχον, ἀλλ' ὡς ὑπερασπιστὴν τοῦ δώρου ποῦ
τοῦ ἔδωσεν ὁ Δημιουργός, τὴν πνοήν. Ὁ ἄνθρωπος, ὅμως, ὅστις
ἔχει κακὸν χαρακτήρα καὶ εἶναι μνησικακος καὶ διὰ τὸν ἕνα ἢ
τὸν ἄλλον λόγον θέλει νά ἐκδικηθῆ τὸν πλησίον του καὶ μελετᾷ
τῖνι τρόπῳ νά τὸν ἐξοντώσῃ, ἔστω καὶ μέ εὐνοϊκὴν ὑπὲρ αὐτοῦ
πρόφασιν, χωρὶς νά τὸν ἀντιληφθοῦν ἢ καὶ ἂν τὸν ἀνακαλύ-
ψουν, εἶναι ἔνοχος πρώτου βαθμοῦ.

Ὅταν ἕνα ἄτομον ἐκ προμελέτης σχεδιάσῃ τὴν ἐξαφάνισιν
συνανθρώπου του, ὡς συμβαίνει συχνάκις εἰς πολλάς μεγαλου-
πόλεις, εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ τὴν κοινωνίαν. Ἐν τοιαύτῃ περι-
πτώσει ὁ νόμος ὀφείλει νά εἶναι σκληρὸς καὶ νά τὸν ἀπομονώσῃ,
δίδοντας εἰς αὐτὸν καθημερινὴν ἐργασίαν πρὸς ἀπασχόλησιν.

Ἀποτεινόμενος δέ εἰς τοιοῦτου εἴδους χαρακτήρα τονίζω, ὅτι ἀντί τό πνεῦμα των νά σχεδιάζη πῶς καί διά ποίου μέσου ὀφείλει, ἐκ κακῆς βεβαίως προθέσεώς του, νά ἔξαφανίση τό ἀνεπιθύμητον πρόσωπον, ἔστω καί ἂν ἔχη μικράς διαφοράς μετ' αὐτοῦ, κάλλιστον εἶναι νά ἀπομακρύνῃ ἐκ τοῦ πνεύματός του τό προμελετημένον σχέδιόν του καί νά ἐγκολπωθῇ μέ τήν θέλησίν του ἄλλο σχέδιον, πού τοῦ προτείνει ὁ Πνευματικός Κόσμος.

Δηλαδή, σοῦ ἔπραξε κακόν; Ἐκδικήσου διά τοῦ καλοῦ καί προσπάθησον, ἐάν ὁ τάδε δέν σοῦ ἔχει συμπάθειαν ἢ δέν δεικνύει φιλίαν μετὰ σοῦ, καί ἔλθη εἰς δύσκολον θέσιν, εὐκαιρία νά τόν βοηθήσης, οὕτως ὥστε ἡ καλή αὐτή χειρονομία νά τόν ταπεινώσῃ καί νά τόν ἔξαναγκάσῃ νά σκεφθῇ λογικώτερα, καί νά ἀντιληφθῇ, ὅτι ἡ καλωσύνη εἶναι βάλαμνον, ἀκόμη καί τῆς ταλαιπωρημένης ψυχῆς του!

Τό μέσον τοῦτο πού προτείνει ὁ Πνευματικός Κόσμος, εἶναι τό μέσον πού ἀφυπνίζει τόν δυσαρεστημένον καί πολύ συχνά δυνατόν νά γίνῃ καί φίλος καλός καί νά ἀλλάξῃ τελείως τά αἰσθήματά του πρός τούς συνανθρώπους του. Δυστυχῶς, αὐτήν τήν ἀποψιν, πού ἔχει ψυχικόν σθένος, δέν τήν ἔχουν εἰς περιωπήν οἱ δικασταί, διότι σκέπτονται τόν τρόπον τῆς ἐκδικήσεως. Καί ἀπόδειξις: Ὁ ἔνοχος δέν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τοῦ δικαστοῦ, ὅστις τόν τιμωρεῖ διά τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν.

Ὁ ἔνοχος δέν ἐγνώριζε τόν δικαστήν. Καί ὁμως, ὁ δικαστής ἀποφαίνεται ὑπέρ τῆς τιμωρίας τοῦ ἐνόχου. Διά τοῦτο εἶναι δυσκολώτατον εἰς τόν δικαστικόν νά τιμωρῇ ἐκεῖνον, ὅστις δέν τόν ἔβλαψεν. Ἀλλά διά νά εἶναι ἡσυχος ἡ συνείδησις τοῦ δικαστοῦ, ἐάν ἔχη τοιαύτην, ὀφείλει ὡς ἄνθρωπος νά τιμωρῇ, οὐχί ὁμως διά τοῦ φόνου, διότι θά δώσῃ καί αὐτός λόγον, ἐάν ὄχι ἀπό τόν ἄνθρωπον, τότε ἀπό τήν Οὐράνιον Δικαιοσύνην.

Τό θέμα τοῦτο ἔχει πολλάς πτυχάς, τάς ὁποίας δέν ἀναφέρω, διότι δέν εἶσθε εἰδικοί νά κρίνετε ἐπί τοῦ ὀρθοῦ· καί ἐξ ἄλλου ἡ ὑπαγόρευσις μου θά ἦτο μακρά καί θά ἔπρεπε νά ἔχετε τήν ὑπομονήν νά ὑπεισέλθετε εἰς τά βαθύτερα αἷτια τῆς δικαστικῆς δικαιοσύνης.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τήν ἐλευθερίαν νά βαδίζῃ, νά συνομιλῇ, νά ἀνταλλάσῃ γνώμας καί ἀπόψεις του, χωρίς νά δύναται τις νά τόν ἐπικρίνῃ. Πολλάκις αἱ γνώμαι του δυνατόν νά μὴ εἶναι ὀρθαί. Τότε θά εὐρεθῇ ὁ κατάλληλος νά τοῦ ὑποδείξῃ τό σφάλμα του· πάντοτε δέβαια μέ ἐπιχειρήματα βάσιμα, διά νά τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι δέν σκέπτεται ὀρθῶς, ὅταν μονοπωλεῖ τάς ἑαυτοῦ σκέψεις.

Ὅταν εἶσθε πολλοί καί συζητεῖτε ἐπί ἐνός θέματος πού θά καταλήξῃ κάπου, μὴ ὁ εἰς προσπαθεῖ νά ἐπιβάλλεται εἰς τόν

ἄλλον. Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας καί τās σκέψεις τῶν συνομιλητῶν σας, διότι δέν ἔχετε σεῖς τό προνόμιον τοῦ λόγου, ὅταν καί ὁ πλέον ἀνεπτυγμένος, μέ ἐξαιρετικήν μόρφωσιν ἄνθρωπος, περιπίπτει εἰς τά αὐτά σφάλματα καί τοῦ ἀσημάντου συνανθρώπου του, πού τόν νομίζει ἀσημαντον, ἀπό μίαν ἐσφαλμένην γωνίαν τοῦ πνεύματός του.

Διά νά ἔλθῃ εἰς τόν Κόσμον σας ὁ ἀσημαντος, ὡς τόν λογιζεσθε, σημαίνει ὅτι ἔχει καί αὐτός θέσιν εἰς τήν Δημιουργίαν, χωρίς νά ἀποκαλύπτῃ τόν σκοπόν τοῦ Δημιουργοῦ του, τόν ὁποῖον δέν γνωρίζει. Ἔστέ, λοιπόν, προσεκτικοί εἰς τά ὅσα ἀνέφερον καί μή διάζετε ποτέ νά δώσετε γνώμην τήν ὁποῖαν δέν ἔχετε ζυγίσει.

Μή μισεῖτε οὐδένα, διά νά μή μισηθῆτε καί σεῖς. Μή εἰσθε μνησίκακοι, διά νά μή λοξοδρομήσετε καί γίνετε ἔνοχοι. Ἐάν φροντίσετε νά διαπαιδαγωγήσετε τό πνεῦμα σας καλλιεργῶντας καί τό αἶσθημα τῆς καρδίας, θά εἰσθε εὐπρόσδεκτοι εἰς τοὺς κύκλους τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων καί προπαρασκευάζετε καί τήν ὁδόν σας, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα πρὸς ἀποχαιρετισμόν τῆς γῆινης ζωῆς.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Οὐδέν ἐγκλημα καί οὐδεμία ποινή ἄνευ νόμου, ἰσχύει;

– Ὁχι.

– Αὐτό ἀναφέρεται εἰς Ἐπιστολήν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τήν Καινὴν Διαθήκην.

– Κακῶς διευτώθη.

– Ἄντ' αὐτοῦ τί μπορεῖ νά ἰσχύῃ;

– Αὐτό, ἀγαπητέ μου, μεταδίδω εἰς ἄλλο Ἔργον, ὅπου ἀναλύω τās Δέκα Ἐντολάς, τās ὁποίας δέν ἔχω συμπληρώσει. Ἀλλά καί αὐταί θά συμπληρωθοῦν σύν τῷ χρόνῳ καί θά προσθέσω καί ἄλλα τινά σημεῖα, τά ὁποῖα δέν ἔχουν προῖδει οἱ νομικοί τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

– Ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου καταργεῖται ἀπὸ τά δικαστήρια;

– Ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου καταργεῖται ἀπὸ τήν Θεότητα.

– Καί τά βασανιστήρια;

– Καί αὐτά ἐπίσης, διότι προκαλοῦν θηρία καί ὄχι ἀνθρώπους!

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

Τά υπέρ και τά κατά τοῦ Κληρονομικοῦ Δικαίου

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Τό θέμα τοῦτο εἶναι καθαρώς γήινον. Διά τοῦτο εἰς τινας περιπτώσεις εἶναι σκοτεινόν, διότι ὁ νόμος, ἦτοι οἱ συντάξαντες αὐτόν, δέν προέβλεψαν εἰδικάς πτυχάς ἐπί τῆς ἠθικῆς ἀπονομῆς τοῦ δικαίου. Τούτου ἔνεκεν, τά ἄρθρα των δέν διασαφηνίζουν τάς περιπτώσεις ταύτας, αἱ ὁποῖαι παραμένουν εἰς τήν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, νά ἐρμηνεύσῃ τήν ἔννοιάν των. Ἐξ αὐτοῦ, λοιπόν, τοῦ σημείου προκύπτουν τά σφάλματα, ἐκ τῆς ἀτελείας τοῦ γραπτοῦ νόμου ἐπί τοῦ Κληρονομικοῦ Δικαίου.

Τά υπέρ, λοιπόν, και τά κατά τοῦ Κληρονομικοῦ Δικαίου ἐξαρθῶνται, ὄχι τόσο ἀπό τόν νόμον, ὅσον ἀπό τόν δικαστήν. Διότι αὐτός θά ἀπονεύσῃ δικαιοσύνην. Ὅταν ὁ δικαστής δέν παραμένει εἰς τό ὕψος του, ἐπόμενον εἶναι, διά διαφόρους λόγους, νά δικαιώσῃ τό ἄδικον, βασιζόμενος ἐπί τῆς ἀσαφείας τοῦ νόμου, δηλαδή ἐκτελεῖ τήν γραπτήν ἀπόφασιν τοῦ νόμου.

Ὁ δικαστής ὀφείλει νά εἶναι βαθύς γνώστης τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς και νά ἔχῃ διαισθητικήν ὀξύνοϊαν ἐπί τῶν ὑποθέσεων πού ἀναλαμβάνει, ὥστε νά εἶναι ἀκριβῆς ἡ κρίσις του, ἀσχέτως τῆς τυπικῆς γραφῆς τοῦ νόμου. Διά νά γίνῃ τις δικαστής, ἀναλαμβάνει ἱεράν ὑποχρέωσιν νά εἶναι ἀμερόληπτος εἰς τάς ἀποφάσεις του και νά μή ἐπηρεάζεται ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἀντιδίκων.

Ἡ ἀπόδοσις τοῦ Κληρονομικοῦ Δικαίου νά μή βασίζεται μόνον ἐπί τῆς νομικῆς πλευρᾶς, ἀλλά και τῆς ἠθικῆς τοιαύτης. Μόνον εἰς τοιοῦτος συνδυασμός εἶναι δίκαιος.

Ἡ κοινωνία κόπτεται διά τήν ἠθικήν ἀπόφασιν τοῦ δικαίου· οἱ δικασταί ὁμως τήν τηροῦν; Ἴδού, διατί αἱ εὐθύναι τοῦ δικαστοῦ εἶναι μεγάλαι.

Ὅταν μεταξὺ κληρονόμων δέν ὑφίσταται ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη και ὁ εἰς ἕξ αὐτῶν, διά πλαγίου τρόπου προσπαθεῖ νά σφετερισθῇ τό μερίδιον τοῦ λέοντος, ἡ ὑπόθεσις τότε θά λυθῇ διά τοῦ δικαστηρίου. Ὁ πονηρός ὁμως κληρονόμος, πού εἶναι και ἀνήθικος, εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν, μέσω τοῦ δικηγόρου του, ὅστις διά νά κερδίσῃ τήν εὐνοϊαν τοῦ πελάτου του, πού ἔχει συμφέροντα ἕξ αὐτοῦ, βασιζόμενος ἐπί παραγραφῶν μή σαφηνιζουσῶν πλήρως τήν ἐρμηνείαν τῶν νόμων, δυνατόν νά ἐμπλέξῃ τήν ὑπόθεσιν, μέ τήν διατύπωσιν πού αὐτός καταθέτει.

Ὁ δικαστής μὴ γνωρίζων ποῖος ἐκ τῶν δύο ἀντιδίκων ἔχει δίκαιον, ζητεῖ ἀποδείξεις. Δυνατόν ἢ κρυφῆ αὕτη ἀπάτη νά εὐνόησῃ τόν πονηρόν, διὰ τῆς δεξιολογίας του νά προσκομίσῃ τὰς ζητηθείσας ἀποδείξεις, αἱ ὁποῖαι κατὰ τό Κληρονομικόν Δίκαιον νομικῶς νά εἶναι ἐν τάξει καί τέλος νά κερδίσῃ τήν δίκην.

Ὁ ἕτερος ἀντίδικος μὴ ἔχων τήν δυνατότητα αὐτήν καί χειρισθεῖς ἐπιπολαιῶς τήν ὑπόθεσιν, ἀνεφέρθη εἰς τήν ἠθικὴν πλευράν τῆς ὑποθέσεως καί διεξεδίκησεν αὐτήν, ἀλλ' ἀπερρίφθη ἐκ τοῦ δικαστοῦ, ὡς νομικῶς ἀστήρικτος. Ὁ κριτής μέ ἐλαφρὰν τήν συνείδησιν, ἐπεκαλέσθη τό γράμμα τοῦ νόμου καί ἠδιαφόρησεν ἐάν, ἀπό ἀπόψεως ἠθικῆς ἀρχῆς, ὁ ἕτερος τῶν κληρονόμων ἐδικαιοῦτο δικαίας εἰσακοῆς.

Οἱ σαθροί καί πολλάκις ἀδικοὶ νόμοι δέν προβλέπουν ὅλας τὰς περιπτώσεις. Ἄρα, ὁ νόμος δέν εἶναι ἀνθρωπιστικός, ὅταν ἀποβλέπη μόνον εἰς τήν νομικὴν πλευράν τῶν δικαζομένων.

Ἐπὶ τοῦ Κληρονομικοῦ Δικαίου, ἡ δῆθεν φιλόφρων Πολιτεία, πρῶτον ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ἰδικὰ τῆς ὀφείλης, τίς οἶδε διὰ ποίους σκοποῦς, καί ὄχι τοῦ συνόλου, ὡς διατυμπανίζει. Ὁ πρῶτος ἐχθρὸς τοῦ πολίτου, ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς ἀπονομῆς τοῦ δικαίου, εἶναι αὐτό τό ἴδιον κράτος. Εἶναι ὁ χειριστὸς ἐργοδότης τῶν τέκνων του!

Ἐπάρχουν τόσαι ἄλλαι πτυχαὶ ἐπὶ τοῦ Κληρονομικοῦ Δικαίου, ὥστε νά μοῦ εἶναι ἀδύνατον νά ἐπονομάσω τὰς περιπτώσεις, αἱ ὁποῖαι καθημερινῶς παρουσιάζονται ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, εἰς βάρος τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων καί ὑπὲρ τῶν ἀδικούντων, διότι ἔχουν τὰ μέσα νά παρουσιάζωνται ὡς σωτήρες τοῦ συνόλου καί ἐνίοτε καί ὡς εὐεργέται τοῦ ἔθνους! Δέν θέλω νά ἐγκύψω εἰς τὰ διαδραματιζόμενα τῆς σημερινῆς σας ἐποχῆς καί νά ἐκθέσω ὀνόματα ἀσυνειδήτων μέ τίτλους καί περγαμηνάς!

Οἱ νόμοι σας εἶναι ἀχρηστοί. Δέν ἔχουν ἠθικὰς βάσεις. Διὰ τοῦτο χωλαίνει ἡ Πολιτεία καί ἡ ἀναρχία λαμβάνει ἐκτάσεις, ἐξ αἰτίας τοῦ πολυσυνθέτου κατεστημένου.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

2.

**Ο ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ**

18-6-1966

Οί Νόμοι τούς όποίους έθέσπισα δέν ήσαν τέλειοι

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Έπειδή αρκετάς φορές έδόθησαν όμιλία επί τών νόμων, χωρίς νά διευκρινήσωμεν ποίοι πρέπει νά είναι οί νόμοι, θεωρώ καθήκον μου, από τήν πλευράν τής ιδικής μου αντίληψως, νά είπω όλίγα τινά.

Βεβαίως, οί νόμοι τούς όποίους έγώ έθέσπισα εις τήν 'Αρχαίαν έποχήν δέν ήσαν τέλειοι, έφ' όσον έθέσπισα αυτούς κατόπιν ανθρώπινου κρίσεως. Τό σφάλμα μου άντελήφθην, ούχι εις τήν Γήν, αλλά εις τούς Ούρανούς.

Οί νόμοι δέν θεσπίζονται κατά προτίμησιν του νομοθέτου και τών βοηθών αυτού, εάν ό θεσπίζων νόμους δέν έχη έντός αυτού, τήν Θεϊαν συνεργασίαν του 'Αοράτου Κόσμου.

Ό υλικός κόσμος απέχει τόσον από τόν 'Αόρατον, ώστε νά αποτελούν δύο αντίθετους πόλους. Διά τουτο ό άνθρωπος όφείλει νά εισέλθη εις τά μυστήρια του 'Αοράτου Κόσμου, νά συμβουλευθή τά ειδικά Πνεύματα και ύστερον νά συνεργασθή μετά τών αδελφών του, μακράν τής έπιβουλής, του μίσους και τής κακίας, που παραφυλάττουν διά νά εισέλθουν εις τό πνεύμα του, ως εκδίκησις τών παρανόμων σφαλμάτων. Ούτω ή 'Αγάπη απομακρύνεται εκ του πνευματικού του έδάφους.

Τό ύδωρ και τό πύρ δέν δύναται νά αποτελέσουν ύλην διάφορον. Ούτω τό πνεύμα είναι τό πύρ και ή ψυχή τό ύδωρ. Όταν εις τήν σκέψιν εισχωρήση ή τιμωρία, δηλαδή ή πράξις του Κακού, τό Καλόν αποχωρεί.

Σκοπός δέν είναι νά εκδικούμεθα, αλλά νά συμμορφωνώμεθα μέ τόν νόμον, όστις μάς οδηγεί εις τήν όδόν τής ζωής και ούχι του θανάτου. Ό δικαστής όφείλει νά είναι ψύχραιμος, νηφάλιος και δίκαιος. Όταν δέν γνωρίζη που εύρίσκεται τό δίκαιον, από τήν άποψιν τής συνειδήσεώς του, νά μή άποφαίνεται, εάν δέν έξακριβώση τά βαθύτερα αίτια, τά όποία ώθησαν τό άτομον εις πράξιν κακήν.

Ἐνίοτε τό ἄτομον ὠθεῖται ἀπό τό Πνεῦμα τῆς Ἀνταρσίας, τό ὁποῖον χαίρει διά τήν πράξιν καί ὁ πράξας μετανοεῖ, χωρίς νά δύναται νά ἐξηγήσῃ διατί ἐπράξεν τοιοῦτον ἐγκλημα ἢ κλοπῆν, τήν ὁποῖαν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε σκοπόν νά διαπράξῃ!

Ποῖος, ὅμως, ἐκ τῶν δικαστῶν σκέπτεται ἢ διανοεῖται τά βαθύτερα αἷτια μιᾶς ὀδελυρᾶς πράξεως, διά νά διαλευκάνῃ τήν ὑπόθεσιν;

Εἰς πολλάς μου ἀποφάσεις ἐν τῇ Γῆ ἔσφαλον. Ἡ ἐξιλέωσις τῆς ὀντότητός μου, μοῦ ἐστοίχισεν αἰῶνας, διά νά φωτισθῶ καί λάβω τήν πρώτην βάπτισιν τῆς ἀναγεννήσεως, τί ἐστί σφάλμα!

Ὁ Σόλων ὑπῆρξε μεγάλος, διότι ἐξελεπτύνθη εἰς τάς ἀλληλοδιαδόχους ἐνσαρκώσεις του καί σήμερον εἶναι εἰς τῶν σπουδαιοτέρων εἰς γνώσεις τῆς οὐσίας τῶν Νόμων.

Ὁ Κύριος εὐνοῶν τήν θέλησίν μου, διά πρώτην φοράν μοῦ δίδει τήν ἄδειαν νά ἐπικοινωνήσω διά τοῦ Μέσου Του.

Δοξασμένον τό Ὄνομά Σου, Κύριε, καί εὐλογημένη ἡ ἐμφάνισίς Σου, ὡς Λυτρωτοῦ τοῦ Κόσμου.

Λυκοῦργος

21-1-1971

Ἀπολογία

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ Ο ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ: Δυστυχῶς, ἀγαπητοί μου, δέν συγκαταλέγομαι μεταξύ τῶν Ἀρχηγῶν καί Διδασκάλων, οἵτινες θά λάβουν (ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν) μέρος εἰς τούς Νόμους τούς ὁποίους θά μεταδώσουν οἱ Οὐράνιοι διά τήν Γῆν σας. Ἀρχηγοί τῶν Νομομαθῶν εἶναι ὁ Σόλων, ὁ Πλούταρχος, καί ἄλλοι πολλοί.

Θά ἐρωτήσετε: Διατί;

Διότι δέν εἶχον ἀνεπτυγμένην τήν ἀντίληψιν, ὡς οἱ σοφοί τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, καί ἀδίκως διά νόμον ἐφόνευσα ὅλα τά ἀσθενῆ τέκνα τῆς ἐποχῆς μου, ἔχων ὑπ' ὄψιν μου, ὅτι κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἡ νέα γενεά θά ἦτο καλλιτέρα ἀπό τάς παλαιάς. Ἡ ἐπιστήμη σας ἀπέδειξεν, ὅτι πολλάκις τά ἀσθενικά τέκνα γίνονται ὑγιέστερα τῶν ἄλλων.

Σεῖς εἴσθε πολύ περισσότερον φωτισμένοι ἀπό ἡμᾶς τούς τότε κυβερνῶντας μέ σκληρότητα. Διά τό σφάλμα μου τοῦτο ἡμουν τιμωρημένος, καί ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, δέν ἔχω θέσιν

ἀκόμη βοηθοῦ Διδασκάλου. Λυποῦμαι πολύ διά τό πενιχρόν μου φῶς καί ζητῶ ἀπό τήν Ἀνωτάτην Ἀρχήν, ὅπως μέ τιμωρή-
ση ἐπί πλέον!

Παρά τό σκότος μου, ὁ Κύριος ἀντελήφθη τήν θλίψιν μου καί μοῦ ἔδωσε τό ἐλεύθερον, ὅπως ἐξιλεωθῶ ἐν τῷ Οὐρανῷ. Δέν γνωρίζω ἐάν πρόκειται ἤ ὄχι νά ἐπιστρέψω εἰς τόν Κόσμον τόν ὁποῖον ἐγκατέλειψα. Εἶμαι, ὡς ὄντοτης, ἀφανής. Δηλαδή, δέν ἔχω οὐδέν κῦρος. Ὁμιλῶ ἀπό ἄλλο Κέντρον, φωτεινόν βεβαίως, ἀλλ' οὐχί ὡς τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης. Ἐλπίζω νά ὁμιλήσω καί ἀπό Ἐκεῖ, λαμβάνοντας τό βάπτισμα τοῦ Νέου Φωτός. Ἡ μετάδοσις τῆς φωνῆς μου γίνεται ἀπό τόν Ἀγγελόν μου Φύλα-
κα.

Σᾶς εὐχαριστῶ, διότι μέ ἠκούσατε· καί τοῦτο μοῦ δίδει ἀναπτέρωσιν ἠθικὴν, ἥτοι ψυχικὴν ἀνόρθωσιν. Ἄς εἴσθε ὅλοι εὐλογημένοι ἐν Ὄνόματι τοῦ Ὑψίστου.

Λυκοῦργος ὁ Νομοθέτης

4-11-1971

«Δεηθεῖτε ὑπέρ ἐμοῦ»

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ Ο ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί. Σᾶς ἱκετεύω, ὡς πνεύματα ἀξιόπιστα, νά δεηθῆτε ὑπέρ ἐμοῦ, διότι δέν ἠδυνήθην ἀκόμη νά ἀπαλλαχθῶ ἀπό τὰ βάρη τῆς ψυχῆς μου.

Ἦμουν αὐστηρότατος εἰς τήν ἀγωγήν τῶν παιδῶν. Κατέ-
στρεψα χιλιάδας ψυχῶν, διότι εἶχον τήν ἐντύπωσιν, ὅτι τὰ ἀσθενικά βρέφη ἔπρεπε νά ἐξαλειφθοῦν ἀπό τήν νέαν γενεάν. Δέν ἐγνώριζον, ὅτι ἐξ αὐτῶν ἠδύναντο νά ἀνδρωθοῦν καί νά μεγαλοουργήσουν νέοι ἄνδρες, ὑπέρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ. Πάντα ταῦτα καί πολλά ἄλλα, τὰ ὁποῖα δέν δύναμαι πρός τό παρόν νά ἐκθέσω, δυσχεραίνουν τήν θέσιν μου. Διά τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, οἵτινες ἔχετε τήν εὐνοίαν τοῦ Θείου, ὅπως ἐπέμβητε καί διά τῆς θείας δεήσεώς σας μετριάσετε τόν φρικτόν πόνον τῆς συνειδήσεώς μου. Ἀπό ἐσᾶς ἐξαρτᾶται ἡ χαλάρωσις ἢ καί ἡ συγχώρησις τῶν βαρῶν μου.

Μόλις ἰδῶ τό Φῶς τό Ἀληθινόν, θά παρακαλέσω τοὺς Ἀρχηγούς ὅπως μέ ἀποστείλουν καί πάλιν εἰς τήν Γῆν, ἵνα ἐκκαθαρίσω τὰς παλαιάς μου ὀφειλάς.

Ἴσως διερωτηθῆτε, πῶς κατώρθωσα νά ὁμιλήσω μεθ' ὑμῶν. Τοῦτο ἐγένετο τῇ βοηθείᾳ τῶν ἀδελφῶν Πλάτωνος καί Πλου-

τάρχου. Δέν όμιλώ άπό τό Κέντρον τοῦ Πνευματικοῦ Ἡλίου, ἀλλά άπό εκεί όπου εὐρίσκομαι, μέσω ἄλλης ὁδοῦ, τήν ὁποίαν συνέδεσαν οἱ ἀγαπητοί οὗτοι σωτῆρες μου μέ τό νῆμα τοῦτο.

Εὐχαριστῶ πάντας, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι θά δεηθῆτε ὑπέρ ἐμοῦ. Εὐχαριστῶ.

Λυκούργος

Μετά τό τέλος τῆς Ἐπικοινωνίας, ὁ ἀδελφός Νικόλαος Ἀντωνίου ἀπήγγειλεν ἐκ μέρους τοῦ Κύκλου τήν κατωτέρω προσευχήν, ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀδελφοῦ Λυκούργου:

«Ὑψιστε Θεέ, Δημιουργέ τοῦ Σύμπαντος·

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Ἀρχηγέ τοῦ Οὐρανίου Πνευματικοῦ Κόσμου·

Ἄρχοντες τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Κυρίου.

Οἱ παριστάμενοι εἰς τήν Θεϊάν Μυσταγωγίαν ταύτην, θερμοτάτην ὑποβάλλομεν, εὐλαδῶς, παράκλησιν μέ ὅλην τήν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας, ὅπως εὐαρεστηθῆτε νά δώσετε τήν συγχώρησιν εἰς τήν ψυχήν τοῦ ἀδελφοῦ Λυκούργου, τοῦ Νομοθέτου Σπάρτης, ὅστις ἐν πλάνῃ εὐρισκόμενος ἐψήφισε νόμους αὐστηροτάτους, οἵτινες εἶχον τό θλιβερόν ἀποτέλεσμα νά θανατωθῶσι χιλιάδες ἐλαττωματικῶν νηπίων, ριπτόμενα εἰς τόν γνωστόν Καιάδα».

7-11-1971

Πῶς ἀπελυτρώθη ὁ Λυκούργος

ΦΑΡΑΧ: Εὐλογῶ ἅπαντας τούς πιστούς ἀδελφούς εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον. Σᾶς ἀναγγέλλω τήν εὐχάριστον εἶδησιν, ὅτι ὁ ἀδελφός Λυκούργος ἔτυχεν τῆς εὐνοίας τοῦ Κυρίου καί ἀφέθη ἐλεύθερος εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον. Χάριν ὑμῶν καί τῆς προσευχῆς μερικῶν ἐξ ὑμῶν, εἶδε τό πρῶτον φῶς. Θά ἔλθῃ ὁ ἴδιος εἰς ἄλλην συγκέντρωσιν διά νά σᾶς εὐχαριστήσῃ, καί σᾶς ἀποστέλλει τās ἀπείρους εὐχάς του, διότι ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἦτο τυφλός!

Ἐάν εἷς τινα Κέντρα ἐλάμβανον ὀμιλίας τοῦ Λυκούργου, σημειώσατε ὅτι αὐταί δέν ἦσαν ἰδικαί του, ἀλλά Πονηροῦ Πνεύματος, τό ὁποῖον ἐξαπατᾷ τούς ἀφελεῖς καί πιστεύοντας εἰς τās ἀνοήτους προρρήσεις μεσαζόντων, τά ὁποῖα ἐν ἀγνοίᾳ των μετέδιδον καί μεταδίδουν ἀσαφεῖς παραγγελίας πνευμάτων

γνωστών και άγνωστων εις τόν Κόσμον τής ύλης.

Ἡ δέησις τοῦ ἡμίσεως ἐξ ὑμῶν εἶχε τό ἀποτέλεσμα τοῦτο, νά ἀπολυτρωθῆ ὁ Λυκοῦργος ἐκ τῶν δεσμῶν του. Δέν παρουσιάζεται, διότι ἀκόμη δέν συνήλθεν. Ἐχετε τάς εὐλογίας τοῦ ἀδελφοῦ Πλάτωνος καί τοῦ ἀδελφοῦ Ἁγίου Βασιλείου, διότι σεις ἐβοηθήσατε αὐτούς νά εἰσακουσθῆ πληρέστερον ἢ δέησις των. Οἱ δύο οὗτοι Μεγάλοι Διδάσκαλοι θά σᾶς φανοῦν πολύ χρήσιμοι εἰς τήν ἐν τῇ Γῆ ζωήν σας, ὡς καί εἰς τήν ἐν τῷ Οὐρανῷ τοιαύτην.

Ὅταν δέεσθε, ἀγαπητοί μου, νά ἔχετε πρό τῶν ὀφθαλμῶν σας τήν εἰκόνα τοῦ Κυρίου καί ὕστερον νά ζητήτε ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἐπιδιώκετε.

Ἐάν ἐγνωρίζετε πόσοι ἐκ τῶν προσωπικοτήτων τής Γῆς σας, εἴτε οὗτοι εἶναι ἐπιστήμονες, καθηγηταί Πανεπιστημίων, ἱερωμένοι καί καλλιτέχναι, εἰς ποῖον βάθος τοῦ Σκότους εὐρίσκονται, θά ἐλυπείσθο καί τούς ἐχθρούς σας ἀκόμη! Ἀδιάφορον ἐάν ἐν τῇ γήινῃ ζωῇ ἀμφιταλαντεύεσθε, ἐάν πρέπει ἤ ὄχι νά συγχωρῆτε αὐτούς.

Ἡ συγχώρησις τοῦ ἐχθροῦ εἶναι βάλαμον ψυχῆς διά τήν ὄντοτήτά σας. Εἶναι εἰσιτήριο πρῶτης θέσεως, ὅταν ἐπανέλθετε εἰς τήν ἀφετηρίαν σας, τόν Οὐρανόν. Εἶναι στεφάνη τιμῆς, διά τά εἰλικρινῆ καί ἀγνά αἰσθήματά σας πρός τόν πλησίον. Εἶναι φῶς ἀνέσπερον διά τάς γνώσεις σας. Εἶναι εὐλογίαι τοῦ Κυρίου, διά τάς ὄντοτήτάς σας.

Ἐάν θέλουν μερικοί ἐξ ὑμῶν, ἄς ἀνάψουν μικρόν κηρίον εἰς τόν Οἶκον τοῦ Κυρίου, διά τόν ἀδελφόν Λυκοῦργον. Τοῦτο θά ἔχη τήν ιδιότητα τοῦ καθαροῦ τής Γνώσεως. Δέν εἶσθε ὑποχρεωμένοι νά πράξετε τοῦτο. Ἐξαρτᾶται ἀπό τήν συνειδητήν εἰκόνα τοῦ τιμωρημένου πού θα εἶχατε ἀντιληφθῆ.

Φαράχ

18-11-1971

Εὐχαριστίαι

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Εὐχαριστῶ, Κύριε, διά τήν μεγάλην Σου χάριν πρός ἐμέ τόν ταπεινόν σου δούλον, ὅστις ἀπό ἀγνοίαν ἔσφαλεν καί ἐπλήρωσεν τά σφάλματά του ἐπί τόσους αἰῶνας. Θαυμάζω τό ὑπέροχον Φῶς τής Παντοδυναμίας Σου καί τήν ἀπέραντον Ἀγάπην Σου πρός ὅλους ἡμᾶς.

Πολύ μέ συγκίνησεν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ προσπάθειά

σας νά μέ ἀπελευθερώσετε ἀπό τά δεσμά τῆς συνειδήσεώς μου. Δέν εὐρίσκω λόγους νά σᾶς εὐχαριστήσω. Εὐχομαι μόνον εἰς τόν Θεόν, ὅπως σᾶς δώσῃ φώτισιν θείαν, ὑγείαν καί χαράν. Ἐάν δέν εἶχον τήν μεσολάβησίν σας, δέν γνωρίζω πότε θά ἠδυνάμην νά ἴδω τό ἀληθινόν Φῶς τῆς Δικαιοσύνης καί συνάμα τῆς Ἀγάπης.

Θά προσπαθήσω μέ ὅλας τάς ψυχικάς μου δυνάμεις νά φανῶ καί ἐγώ χρήσιμος εἰς τό μέγαλον σας ἔργον, πού ὁ Πνευματικός Κόσμος ἀνέλαβεν ὑπέρ τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὅλαι μου αἱ προσπάθειαι θά στραφοῦν πρός ὑμᾶς, διά νά ἐντείνω τάς δυνάμεις σας, ὥστε ὡς εἰς μικρός λίθος προστεθῶ εἰς τό μέγα οἰκοδόμημα τοῦ Οὐρανίου Ἔργου.

Εὐχαριστῶ ἀπείρως τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφούς. Ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν. Ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου ἅς εἶναι ἡ ἀσπίς σας.

Λυκούργος

3.
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ:
ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ

Νόμος και Ἠθική

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Διαιρέσατε τούς Νόμους εἰς δύο κυρίας κατηγορίας:

1ον) Εἰς τόν Γραπτόν Νόμον.

2ον) Εἰς τόν Ἄγραφον Νόμον.

Ἀκολουθῶς:

A) Σχέσις τῶν δύο ἐννοιῶν, τοῦ γραπτοῦ καί τοῦ ἀγράφου Νόμου.

B) Ἠθική τοῦ Νόμου.

Γ) Νόμος καί Ἠθική τῆς Πολιτείας.

Δ) Νόμος καί Ἠθική τοῦ Ἔθνους.

Ε) Νόμος καί Ἠθική τοῦ Κόσμου σας.

Ἄνθρωπος, χωρίς ἠθικόν ἔρμα, δέν ἀνέχεται τόν Νόμον, διότι ἀντίκειται εἰς τό προσωπικόν συμφέρον αὐτοῦ καί οὕτω, θάπτων ἢ βραδίον, θά περιπέση εἰς τήν σκληρότητα τοῦ Ἄγράφου Νόμου.

Οἱ Νόμοι εἶναι περίπλοκοι. Θά δώσω μίαν γενικήν ἐννοιαν τοῦ Νόμου: Νόμος εἶναι: «Ἡ διά τῆς βουλήσεως ἴση πρὸς ὄλους τήρησις σειρᾶς γραπτῶν διατάξεων εἰς ἄρθρα ἢ κανόνας».

1ον) ΓΡΑΠΤΟΣ ΝΟΜΟΣ: Οἱ Νόμοι ὑπάρχουν διά νά ἰσοσταθμίζονται αἱ διαφοραὶ τῶν ἀνθρώπων. Ποῖος ὁμως ἰσοσταθμίζει τὰς διαφοράς;

Οἱ ὑλικοί, οἵτινες δέν λέγονται δικαστικοί, ἀλλά ἄνθρωποι μέ μικράν καί ἀκατάλληλον φώτισιν διά τό ἔργον των.

Ὁ νόμος ὀφείλει νά εἶναι καθαρὸς καί οὐχί νά ἔχη διεξόδους τοσαύτας ὥστε, ἐάν ὁ ἀδικούμενος δέν χειρισθῆ καλῶς τήν ὑπόθεσιν του, νά ὑποβάλλεται εἰς τήν ποινήν τοῦ ἀδικήσαντος.

Ἐκ πρώτης ὄψεως (καί εἰς τοῦτο συμφωνοῦν ὄλοι οἱ νομομαθεῖς), πολλοὶ ἐκ τῶν νόμων εἶναι ἄψογοι.

Καί πῶς ἀντελήφθησαν τοῦτο, ἀφοῦ ἀγνοοῦν τήν ἰδιοσυστασίαν τοῦ ἀνθρώπου;

Νομοθέται σήμερον δέν ὑπάρχουν. Τούς νόμους θεσπίζουν οἱ ἔχοντες γνώσεις νομοθετικάς καί ἐπαναπαύονται ὡς πνεύματα ἱερά, δίδοντες αἴγλην εἰς τούς ἑαυτούς των. Καί οὕτως ἡ δικαιοσύνη εἶναι φαινόμενον οἰκτρὸν, διότι δέν ἔχει ἠθικὴν βάσιν, ἀλλὰ γνώσιν σκοτεινὴν.

Οἱ δικασταὶ ὀφείλουν νά παιδεύσουν τόν ἑαυτόν των, ἀλλὰ

πρωτίστως νά φωτισθῶσιν ἀπό τήν Θεϊάν Ἀρχήν. Εἶδ' ἄλλως, ματαίως νομίζουν ὅτι ἐκτελοῦν χρέη κοινωνικά.

Ὅλοι οἱ νόμοι, μηδενός ἐξαιρουμένου, δέν ἔχουν βάσιν σταθεράν. Τοῦτο βεβαίως θά ἀπορρίψουν οἱ νομομαθεῖς, διότι θά εἴπουν: «Ἡμεῖς ἐπὶ τῆς ἠθικῆς δάσεως ἐστηρίχθημεν, διὰ νά θεσπίσωμεν τόν νόμον. Ποῦ, λοιπόν, εὐρίσκεται τό ἀσθενές μέρος τοῦ νόμου;».

Καί ἀπαντῶ εἰς αὐτούς: Τό ἀσθενές μέρος τοῦ νόμου εὐρίσκεται ἐντός σας! Ἐγκύψατε εἰς τήν μελέτην τοῦ ἐσωτερικοῦ σας κόσμου, διὰ νά εὐρηγετε τό ἀτελές τοῦ νόμου.

«Καί πῶς τότε ὀφείλομεν νά πράξωμεν, οὕτως ὥστε οἱ νόμοι νά βασιζονται ἐπὶ στερεῶν βάθρων;».

Εἶναι ἀπλούστατον: Στερεώσατε πρῶτον τήν ὄντοτήτά σας ἐπὶ στερεῶν δάσεων καί αὐτομάτως θά στερεωθῇ καί ὁ νόμος ἐπὶ στερεοῦ βάθρου.

Τοσοῦτον σκοτεινή εἶναι ἡ φώτισις τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου, ὥστε νά μή γνωρίζουν, ὅποιαν ὁδόν διανοίγουν διὰ τόν ἑαυτὸν των.

Ἄς φωτισθῶσιν ἀπό τό Ἅγιον καί Ζωοποιόν Φῶς τοῦ Κυρίου, διὰ νά ἀνοίξουν οἱ ἐσώτεροι ὀφθαλμοὶ αὐτῶν καί ἴδουν ποῦ τό Ἀληθινόν Φῶς εὐρίσκεται. Ἀκολουθοῦντες αὐτό, θά φωτισθῶσιν ἐφ' ὄλων τῶν σκοτεινῶν σημείων τοῦ νόμου.

2ον) ΑΓΡΑΦΟΣ ΝΟΜΟΣ: Ὅταν λέγωμεν «Ἄγραφος Νόμος», τί ἐννοοῦμεν; Ἐννοοῦμεν, ὅτι ἡ ὄντοτης περιέπεσεν εἰς Νόμον μή ἀνθρώπινον.

Θά εἴπητε τότε: «Περιέπεσεν εἰς Φυσικόν Νόμον;». Ναί δι' ὑμᾶς. Ἀλλά ὁ Νόμος οὗτος εἶναι νόμος ἀπαράβατος. Νόμος τοῦ Ἀνάρχου. Τούς Νόμους τούτους τηρεῖ τό Βασίλειον τοῦ Κυρίου.

Τό κάθε ἠθικόν παράπτωμα τῆς ὄντοτης, κρίνεται ἀπό ἓνα ἐκ τῶν πολλῶν Συμβουλιῶν ἀποφασίζει καί, ὕστερον, οἱ ἐκτελεσταὶ ἀναλαμβάνουν τό ἔργον των. Ὁ σκληρότερος Νόμος εἶναι ὁ Ἄγραφος, διότι οὐδεὶς γνωρίζει τί γίνεται εἰς τήν τιμωρουμένην ὄντοτητα. Καί εἶναι προτιμότερον νά τιμωρηθῇ ἡ ὄντοτης διὰ τοῦ Νόμου αὐτοῦ ἐν τῇ Γῇ εὐρισκομένη, παρά νά τιμωρηθῇ εἰς τό Ἐπουράνιον Βασίλειον. Διότι ἐκεῖ ἀφεύκτως θά καταταχθῇ εἰς τάς διαβαθμίσεις τοῦ Ἐρέβους. Καί ἐάν ἔχη μικρόν σθένος, καλῶς. Ἐάν ὅμως τό σθένος τῆς ψυχῆς εἶναι ἀσθενέστερον, τί θά γίνῃ;

Ἄγραφος Νόμος: Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων γνωρίζει τό περιεχόμενον τῶν Ἀγράφων Νόμων. Ἀποδίδει ναί μέν τήν τιμωρίαν εἰς τόν Ἄγραφον Νόμον, ἀλλά, πέραν αὐτοῦ, οὐδέν

δύναται νά εἴπη.

Πόσοι εἶναι οἱ Νόμοι οὗτοι καί ποίας ὑποδιαιρέσεις ἔχουν; Εἶναι ἄγνωστον εἰς τό ἀνθρώπινον γένος. Ἄλλ' οὔτε καί τούς ἐνδιαφέρει πῶς ἡ Θεία τιμωρία δίδεται εἰς τήν ὄντοτητα.

Ἡμεῖς ἀρκούμεθα νά εἴπωμεν, ὅτι ἡ παράβασις τῶν Ἐντολῶν τοῦ Ἀνάρχου, μέ τās πολλαπλᾶς των περιπτώσεις, ἔλκουν τήν ὄντοτητα εἰς τήν Θεϊαν τιμωρίαν.

Ἐπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μέ τὰ ζητήματα αὐτά τῆς Θείας Δικαιοσύνης. Δέν εἶναι ἰδικόν μου ἔργον.

Ἐάν ἐγνωρίζετε τήν διάταξιν τῆς κάθε περιπτώσεως, θά ἐθανυμάζετε τόν Μέγαν Δημιουργόν, μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ Ἀγαθότης Του. Ἀλλά εἴπομεν, ἐγώ δέν πρόκειται νά ἐπεκταθῶ εἰς ζητήματα, τά ὁποῖα ἀφοροῦν ἄλλον ἐκ τῶν Ἀρχηγῶν.

A) ΣΧΕΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΝΝΟΙΩΝ: ΓΡΑΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΡΑΦΟΥ ΝΟΜΟΥ: Ὁ γραπτός νόμος ἐμφανίζεται μόνον εἰς τήν Γῆν. Πέραν αὐτῆς εἶναι ἄχρηστος, ἐνώ ὁ Ἄγραφος Νόμος ἐφαρμόζεται εἰς τόν Οὐρανόν καί εἰς τήν Γῆν. Ἐπεμβαίνει ἡ Θεία Πρόνοια, εἴτε ἐπί καλῶ εἴτε ἐπί κακῶ τῆς ὄντοτητος (χωρίς τό κακόν νά θεωρεῖται ὡς τοιοῦτον), διά νά φέρῃ ἰσορροπήσιν τῆς Θείας Οἰκονομίας.

Ἄρα, αἱ σχέσεις τῶν δύο ἐννοιῶν ἔχουν τοιαύτην ἀπόστασιν ἢ μία ἀπό τήν ἄλλην, ὥστε νά μή συνταυτίζονται ποτέ.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀπόστασις, ὅσον τῆς Δικαιοσύνης ἀπό τήν Ἀδικίαν.

Σεῖς, ὡς θνητοί, δέν εἴσθε κατάλληλοι νά διεισδύσετε εἰς τὰ βάθη τῶν δύο ἐννοιῶν, διά νά ἀντιληφθῆτε τās διαφοράς.

Οἱ κάτω τῆς ἔδρας τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου, δέν ἔχουν λόγον, ὅταν ἡ ἔδρα αὐτῆ ὀμιλεῖ.

Καλοί, πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων νόμων δι' ἐσᾶς· οὐχί δι' Ἡμᾶς. Διατί;

Διότι ἀσχολεῖσθε μέ τό ἔνδυμα τοῦ ἀνθρώπου, τόν ὁποῖον δέν γνωρίζετε.

Ὁ νόμος δέν δύναται νά εἶναι δι' ὅλους ὁ αὐτός. Μέ τό ἴδιον φάρμακον δέν θεραπεύονται ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς! Καί ἰδού, διατί ἐπεμβαίνει ὁ Ἄγραφος Νόμος, διά νά δώσῃ Δικαιοσύνην, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἀνθρώπος ἠδίκησεν.

Ὅπως εἰς τόν ἀνθρώπον, οὕτω συμβαίνει καί εἰς τὰ Κράτη. Ἐάν δέν ὑπάρχῃ νόμος νά τιμωρῇ τό Κράτος πού ἠδίκησε, πιθανόν νά ἐκτραγῇ πόλεμος. Καί ἐάν δέν ἐκτραγῇ πόλεμος, διότι ὁ ἀδικηθεῖς εἶναι μικρός, θά τιμωρηθῇ ὁ μέγας, διά τοῦ Ἀγρά-

φου Νόμου. Τό πῶς, εἶναι ζήτημα τῆς Θεότητος.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, σήμερον πολλοὶ ἀδικοῦνται. Ὅλοι οὗτοι (οἱ ἔνοχοι) θὰ τιμωρηθοῦν διὰ τοῦ Ἄγραφου Νόμου. Θά ἴδητε τό πῶς!

Παρακολουθήσατε τὴν σκηνὴν πῶς θὰ διαδραματισθοῦν τὰ γεγονότα.

Ὁ Ἄγραφος λοιπὸν Νόμος εἶναι ὁ δικαιοτέρος πάντων. Δέν ἀδικεῖ· τιμωρεῖ, διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἀδικήσαντα ἀπὸ χειροτέρας συμφοράς, διότι δέν ἀρκεῖ ἡ ἐν τῇ Γῆ τιμωρία του· ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη, ἡ φοβερωτέρα: ἡ τιμωρία τοῦ Οὐρανοῦ.

Β) ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ: Κάθε ἄνθρωπος, ὅποιονδήποτε γνῶσιν καὶ ἐὰν ἔχη, ὀφείλει νὰ σέβεται καὶ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν νόμον τῆς χώρας του, εἴτε αὐτὸς εἶναι δίκαιος εἴτε ἀδικος. Ὅμοίως, ὁ νόμος πρέπει νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν δικαιοτέρος ἐναντι τοῦ κάθε ἀτόμου καὶ, ὡς δίκαιος, θὰ ἔχη ὡς βάθρον τὴν Ἠθικὴν, εἰδάλλως τὸ βάθρον του θὰ εἶναι ὑάλινον.

Ὅπως, λοιπὸν, ἡ μονὰς σέβεται καὶ ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά της ἐναντι τοῦ νόμου, οὕτως, ἐπαναλαμβάνω, καὶ ὁ νόμος ὀφείλει νὰ προστατεῦῃ καὶ νὰ μεριμνᾷ τὴν μονάδα.

Ὁ νόμος εἶναι ἔνδυμα, εἰς ἄλλους μικρὸν καὶ εἰς ἄλλους μεγάλον. Ὁ δικαστὴς εἶναι ὁ ράπτης, ὅστις ὀφείλει νὰ ἐφαρμόξῃ τὸ ἔνδυμα, ὡς ἀρμόζει εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ οὐχὶ νὰ ἀποπέμψῃ αὐτόν, διότι δέν ἠδυνήθη νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἔνδυμα εἰς τὰ μέτρα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ νόμος, εἴτε εἶναι καλὸς εἴτε εἶναι κακός, οὐδέποτε πταίει. Πταίουν οἱ ἐφαρμοσταὶ αὐτοῦ, διότι δέν εἶναι καλοὶ ράπται. Ὅταν κατηγορήθῃ ὁ Σωκράτης ὡς εἰσάγων νέα δαιμόνια καὶ ὡς διαφθείρων τὴν νεολαίαν, ποῖοι ἔπταιον; Οἱ νόμοι ἢ οἱ δικασταί;

Μέ τοὺς ἰδίους νόμους, ἀτελεῖς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἠδικήθησαν πολλοί: καὶ ὅμως ὁ Μέγας Ἀθῶς κατεδικάσθη! Διατί;

Διότι οἱ δικασταί, οἵτινες ἔπταισαν (ὡς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς) δέν εἶχον φώτισιν καὶ παρὰ τὴν ἀμάθειάν των, ἐθίγη τὸ προσωπικόν των κῦρος ὡς ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας. Ἄρα, ἔπταισαν οἱ δικασταί.

Ὁ Σωκράτης, πιστὸς εἰς τοὺς νόμους τῆς Πατρίδος, ἐθυσίασθη· οἱ ἄλλοι, πιστοὶ εἰς τὰ ἀτομικά των συμφέροντα, ἐθυσίασαν τὸν ἀθῶν. Τοῦτο καὶ μόνον ἀποδεικνύει τρανότατα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι εἰς θέσιν νὰ θεσπίξῃ νόμους καὶ νὰ ἐφαρμόξῃ αὐτούς, ὅταν δέν φωτίζεται ἐπαρκῶς ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχήν.

Εἴτε εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἴτε σήμερον, ἡ πίστις εἶναι μία, ἀδιάφορον εἰς ποῖον τότε ἀπηυθύνετο καὶ εἰς ποῖον σήμερον δὲν ἀπευθύνεται.

Ἡ ἠθικὴ εἰς τὸν νόμον εἶναι ἀπαραίτητος. Διὰ τοῦτο οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν ἠθικὴν τοῦ νόμου ὀφείλουν, πρωτίστως νὰ ἔχουν πίστιν πρὸς τὴν Θεότητα καὶ νὰ ἀντιληφθῶν τί εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον.

Οἱ νόμοι πρέπει νὰ φωτίζονται καὶ νὰ εἶναι περισσότερον πνευματικοὶ παρὰ ὑλικοί, διὰ ν' ἀποδώσουν καρποὺς χρηστοῦς εἰς τὴν κοινωνίαν.

Γ) ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ: Ὁ νόμος εἶναι ἡ ἀγνὴ νύμφη, πὺν βάθρον ἔχει τὴν ἠθικὴν καὶ οὕτω ἀποτελεῖ στυλοβάτην ἀγνοῦ φωτὸς ἐντὸς τῆς πολιτείας.

Πολιτεία μὲ τοιοῦτους στυλοβάτας εἶναι πολιτεία χρηστὴ ὡς ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἀξιοῖ νὰ εἶναι. Ἐὰν ἡ ἠθικὴ εἶναι φαινομενικὴ, τὸ βάθρον τοῦτο δὲν εἶναι στερεὸν καί, ὡς μὴ στερεόν, ὁ νόμος εἶναι φαῦλος, ὁπότε ἡ πολιτεία μὲ τοιοῦτους στυλοβάτας ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς ἀκολασίας.

Ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν μίαν τοιαύτην πολιτείαν ὡς τοῦ Πλάτωνος, τὴν Λευκὴν, ἀλλὰ ἀνθρώπινον, δηλαδὴ οὐχὶ εἰς τὸ ἀκέραιον χρηστὴν, ἀλλὰ ἐξ ἀνθρωπίνου ἀνάγκης χρηστὴν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν κάθε πολίτην, ὡς μέλος τοῦ σώματος τῆς πολιτείας.

Ὅταν τὸ δάκτυλον πονᾷ, ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ καταπραῦνη τὸν πόνον, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ σκέπτεται ἄνευ ἐνοχλήσεων. Τὸ αὐτὸ ὀφείλει νὰ πράττη καὶ ἡ πολιτεία· νὰ θεωρῇ τὸ ἄτομον ὡς μέλος τοῦ σώματός της καὶ τότε ἡ πολιτεία αὕτη θὰ γίνῃ πρότυπον πολιτείας χρηστῆς καὶ ἀνθρωπίνης.

Ὅταν τὸ βάθρον εἶναι ἠθικόν, ἐπ' αὐτοῦ ἀδύνατον νὰ στηριχθῇ νόμος ἀνῆθικος. Ὅταν ὁμως τὸ βάθρον εἶναι σαθρόν, τότε ὁ νόμος, ὅσον καὶ ἠθικὸς νὰ φαίνεται, ὡς φροῦτον θὰ σήπεται.

Προσέξατε καλά, τὰς δύο αὐτὰς ἀντιθέσεις. Πρέπει νὰ συμβαδίζουσιν, εἰδ' ἄλλως μὴ ἐπιχειρεῖτε κάτι, τὸ ὁποῖον οὐδένα ἀγνὸν σκοπὸν ἔχει.

Ἡθικὴ καὶ νόμος, σύμπτυξις ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς, ἐνδιαφέρον ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὴν συγγένειαν τοῦ πνεύματος, λαμπὰς ἀξιόλογος, πρὸς φωτισμὸν πολιτείας εὐημερούσης καὶ ἀναγνωριζούσης τὰ καθήκοντά της ἔναντι τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ νόμου.

Ὁ χρωματισμὸς τῆς πολιτείας ταύτης ὀφείλει νὰ εἶναι χρυσοῦς. Εἶναι ὁ ἰδανικώτερος πολιτισμὸς, πού μία πολιτεία

δύνανται νά ἔχη ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ἔλξεως καί ἀντέλξεως.

Αἱ πολιτεῖαι δύνανται, εἰς τόν Κόσμον τοῦτον, νά φθάσουν εἰς τόν τύπον τῆς Πολιτείας ἣν ἀνέφερον, διότι μεταξύ τῶν πολιτῶν τά μεγάλα θανάσιμα ἁμαρτήματα δέν θά ὑφίστανται, ἐνώ τά μικρά εἶναι ἀνθρώπινα καί εὐκολώτερα ὁ πολίτης θά δυνηθῆ νά ὑπεισέλθῃ εἰς τά βαθύτερα νοήματα τοῦ Οὐρανοῦ.

Σᾶς ἔδωσα τήν μικράν εἰκόνα τῆς πολιτείας, πού θά επικρατήσῃ εἰς τήν Γῆν σας, μετά τās μάχας.

Δ) ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ: Εἶπομεν τί εἶναι νόμος καί ἠθική μιᾶς πολιτείας· τώρα θά ὀμιλήσωμεν ἐπί πολλῶν πολιτειῶν ἢ ἔθνῶν.

Ἐνώ ἡ ἠθική μιᾶς πολιτείας ἀπό τῆς ἄλλης εἶναι διάφορος, διάφορος ὀφείλει νά εἶναι ὁ νόμος. Ἐπί αὐτῆς τῆς γνώμης στηριζομένη ἡ ἀπόφασις ἐνός Ἐθνους, ἐθέσπισε διαφορετικούς νόμους εἰς τās πολιτείας τῆς. Πόσον ὁμως λανθάνει!

Ὁ νόμος ὀφείλει νά εἶναι ὁ αὐτός εἰς ὅλας τās πολιτείας καί ἡ ἠθική τῶν πολιτειῶν νά παραδέχεται τόν νόμον ὡς ἐνιαῖον τοῦ Ἐθνους ἰερόν λόγον.

Μέ ἄλλην ἠθικήν καί ἄλλον νόμον, ἐμπαίζεται ἡ ἀνθρωπίνη γνῶσις τοῦ ὀρθοῦ.

Ἐπειδή εἰς τινας πολιτείας επικρατεῖ ἡ συνήθεια νά κλέπτουν τά ζῶα οἱ μέν τῶν δέ, χωρίς ἡ δικαιοσύνη νά ἔχη τό δικαίωμα νά ἐπεμβαίνη, δέν ἔπεται μέ τοῦτο νά θεσπισθῆ νόμος διάφορος, ὡς ὑπάρχουν εἰς πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

Ἰδοῦ ἡ πρώτη ἀτέλεια ἐνός Ἐθνους: νά ἔχη χιλίους νόμους ἐπί τοῦ αὐτοῦ ἀδικήματος. Ἄρα, ὕστερεῖ ἡ γνῶσις καί ὑπερῆσχύει ἡ διάθεσις, πρὸς συμμόρφωσιν τῶν ἠθῶν ἐπί τοῦ νόμου.

Ἀπό ἐν τοιοῦτον Ἐθνους, μὴν ἀναμένετε πρόοδον ἐσωτερικήν.

Ἡ ἐξωτερική πρόοδος θά γίνη, σὺν τῷ χρόνῳ, ὁ φονεύς τοῦ Ἐθνους, διότι αἱ συναλλαγαί τῶν πολιτειῶν πάντα θά ἀντικρούωνται. Ὁ φόβος τῆς κεντρικῆς ἰσχύος συγκρατεῖ τās διαφοράς εἰς τούς πολίτας. Ἀλλά μέχρι πότε;

Βραδέως μέν, ἀσφαλῶς δέ, ὅσον τό Ἐθνος τοῦτο εὐημερεῖ· θά ἔλθῃ ὁ χρόνος τῆς τελικῆς αὐτοῦ ἀφανείας.

Ἀρχίζομεν ἀπό τά ἄκρα τοῦ κόσμου καί προχωροῦμεν πρὸς τό κέντρον, ὅπου ἡ γνῶσις εἶναι πρόσφορος.

Οἱ κεντρικοὶ λαοὶ τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ἔχουν ἀνεπτυγμένην τήν γνῶσιν πρὸς καλλιέργειαν, ἐνώ οἱ ἄλλοι βραδυποροῦν.

Εἰς τά Ἀσιατικά κράτη ὁ νόμος εἶναι τυφλός, διότι καί οἱ

ἴδιοι εἶναι τυφλοί, παρ' ὅτι ὁμιλοῦν περὶ μεγάλων ἰδεῶν. Ἔχουν γνώσεις, πού μόνον τὸ Κακὸν Πνεῦμα ἐνέπνευσεν εἰς αὐτούς.

Τοιαῦτα καθεστῶτα εἶναι καταδικασμένα ποτέ νά μὴν εὐρουν ἡσυχίαν. Καί σήμερον ὀλιγότερον, διότι, ὅσον καί νά πολεμηθοῦν ἀπὸ τοὺς ἔξω, ὅσον καί ἀπὸ τοὺς ἔσω, εἶναι καθεστῶτα ἀπάνθρωπα· σκληρά· ἄδικα εἰς τὸ ἄτομον καὶ δίκαια εἰς τὸ σύνολον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐλάχιστα ἄτομα!

Ἰδοῦ, ἐν ὀλίγοις, ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀθέων καὶ βλαβερῶν ὄντων, πού θέλουν νά ὀνομάζονται ἄνθρωποι! Διακηρύντουν ὅτι ζητοῦν τὴν εἰρήνην, ἐνῶ κατὰ βάθος θέλουν νά ἀποσπάσουν ἀπὸ τὸ ἄρμα τῆς Ἐλευθερίας τοὺς ἀθῶους, πρὸς καθυπόταξιν.

Ἐκεῖ ὁ νόμος εἶναι κωμικός, ἐάν ἐξετάση κανεῖς πού ἀποβλέπει.

Ὡστε, ὅλαι αἱ πολιτεῖαι ἐνός Ἔθνους ὀφείλουν νά ἔχουν ἱερούς νόμους. Λέγοντας «ἱερούς» ἐννοῶ: βάθρον ἠθικόν καὶ νόμον φωτισμένον, διὰ νά δώσουν ἀγνήν λάμπιν εἰς ὅλας τὰς πολιτείας, χωρὶς διάκρισιν. Καί ὅταν λέγω «πολιτείας», ἐννοῶ μικροπόλεις καὶ χωρία. Ὅλοι νά εἶναι ὑπὸ τὴν αὐτὴν σκέπην, προφυλασσόμενοι ἀπὸ τοὺς γονεῖς, πού εἶναι οἱ ἰθύνοντες καὶ οὐχὶ οἱ πατριοί, οἵτινες μόνον διὰ τὰ ἑαυτῶν τέκνα φροντίζουν.

Ἐντὸς ὀλίγου εἰς αὐτούς, οἵτινες δέν γνωρίζουσι τί ποιῶσιν, ὁ Κύριος θά δώσῃ τὴν ἀπάντησιν διὰ γεγονότων.

Ε) ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ: Πῶς ἡ Ἀνθρωπότης θά δυνηθῇ νά συνεννοῆται, ὅταν τὸ ἐν Ἔθνος ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔχει διαφορετικούς νόμους, ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀδικήματος;

Ποία χρηστὴ ἀνθρωπίνη νόησις ἐσκέφθη τὸν χωρισμὸν τοῦ νόμου εἰς ἀδίκημα καὶ μὴ ἀδίκημα;

Ἐφ' ὅσον οἱ νόμοι τῶν διαφόρων Ἐθνῶν εἶναι ἀνόμοιοι, ὡς πρὸς τὰ ἴδια ἀδικήματα, πῶς τότε θά δυνηθῇ νά ὑπάρξῃ Ἐνωσις Εὐρωπαϊκὴ καί, ἀργότερον, Ἐνωσις Ἀνθρωπίνης Ἰσχύος;

Ἐάν δέν συμφωνήσουν εἰς τοὺς νόμους, πᾶσα ἀπόπειρα ἐνώσεως θά εἶναι ἄκυρος.

Εἰς πολλὰ Ἔθνη, ἡ ἠθικὴ κατάπτωσις τοῦ ἀτόμου εἶναι πρωτοφανὴς εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Λαῶν.

Εἰς ἄλλα Ἔθνη, ἡ κατάπτωσις εἶναι ὀλιγότερον αἰσθητὴ, διότι ὑπάρχουν τὰ μέσα πρὸς κάλυψιν αὐτῆς.

Ὅταν λοιπὸν τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει τὸ γένος του, εἶναι ἀνήθικον, ἀνήθικοι γίνονται πολλάκις ἔξ ἀνάγκης καὶ οἱ ἀναμειγνυόμενοι μὲ τὰ ἠθικά. Καί οὕτως ὁ νόμος

στερεοῦται ἐπὶ βάθρου ἀνηθίκου.

Ὅταν ἓνα Ἔθνος ὁμιλεῖ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἕτερον Ἔθνος ἐκλαμβάνει τὴν δικαιοσύνην τοῦ πρώτου Ἔθνους ὡς ἀδικίαν, τότε ποῦ εὐρίσκεται ἡ κατανόησις, διὰ νὰ συμπεριλάβῃ ὁλόκληρον τὴν Ἀνθρωπότητα ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ Δικαίου;

Ποῖοι εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐμπαίζουσι τοὺς λαοὺς καὶ χρονοτριβοῦν ἐπὶ μιᾷ δικαίᾳ ἀποφάσεως; Ποῖοι εἶναι αὐτοί οἱ ὁποῖοι παρασύρουσι τοὺς λαοὺς, φανατίζουσι αὐτούς, συγκρούουσι τοὺς ἀδελφούς μετὰ τοὺς ἀδελφούς, πρὸς ἴδιόν των ὄφελος;

Εἶναι πάντες οὗτοι ἀνθρωποὶ μετὰ μέλαιναν φώτισιν.

Οἱ νόμοι ὀφείλουσι νὰ εἶναι οἱ αὐτοὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, εἴτε εἶναι Μαῦροί εἴτε Ἐρυθρόδερμοι ἢ Λευκοί.

Σήμερον, εἰς τὸν Κόσμον σας, ἐπικρατεῖ μία ὁμάς ἀνισορρόπων, ἡ ὁποία συντόμως θὰ πληρώσῃ τὸ ἔργον της· τὸ μοχθηρὸν ἔργον της!

Ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ ὀφείλουσι νὰ ἐνωθοῦν. Τὴν ἐνωσιν αὐτὴν δέν θὰ ἀναλάβῃ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ πολιτικὸν μέρος τοῦ λόγου, ἀλλὰ ἡ Ἐνωσις μόνον τῶν Θρησκευτῶν.

Μόνον αὐτὴ εἶναι ἐνδεδειγμένη νὰ ἐνώσῃ τὸν Κόσμον, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀνθρωπίνην Ἀδελφότητα.

Ἡ πολιτικὴ εἶναι αἰσχρὸν ψεῦδος.

Ἡ Θρησκεία εἶναι ἱερά ἀλήθεια.

Ποῖοι ὁμῶς διοικοῦν τὰ θρησκευτικὰ κόμματα;

Αὐτοὶ οἱ ἀνάξιοι θὰ τιμωρηθοῦν, διότι δέν ἐκράτησαν τὴν ἱεράν των ὑπόσχεσιν πρὸς τὸν Ὑψιστον καὶ ἐμόλυναν πᾶν τὸ ἱερόν, καλλιεργήσαντες τὸ ἔδαφος πρὸς τὴν ἀπιστίαν.

Ὅλα θὰ ἀνατραποῦν ἐκ βάθρων, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχει νόμος καὶ ἠθικὴ, διὰ νὰ δημιουργηθῇ μία νέα καὶ ἀνταξία, ἐν μέρει, τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, Πολιτεία. Λέγοντας «Πολιτεία», ἐννοῶ Κόσμον, πού μίαν Ἀρχὴν θὰ ἔχουν, τὸν Κύριον, εἰς πλαίσια δημοκρατικά.

Πλούταρχος

4.

**ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ**

20-2-1962

ΦΑΡΑΧ: Μεγάλη είναι η αγάπη του Πλάστου. Στερει μέν πολλάκις τά πλάσματά Του εκ τών αγαθών τής επιγείου ζωής, διά νά τά ανταμείψη καταλλήλως εις τήν έπουρανίαν ζωήν. Γίνεται δέ τοῦτο, διά νά τά εξιλεώση εκ τών προγενεστέρων των σφαλμάτων.

Τά ένσαρκωθέντα πνεύματα διά τών αντιξοοτήτων τής ζωής καί τών δοκιμασιών των, εξιλεώνουν τάς προϋπαρκτικές των άμαρτίας, ίνα εξευγενίσουν τήν ψυχήν των. Καί όμως, έξ άγνοίας των, διερωτώνται: Είς τί έπταίσαμεν διά νά τυραννηθώμεν τόσον;

Ουδείς δύναται νά δώση εις αυτούς τήν πρέπουσαν άπάντησιν, ώστε καί τρίτα πρόσωπα νά τούς οικτείρουν διά τήν κακήν των μοίραν!

Τό μυστήριο τής δυστυχίας των είναι η εξιλέωσίς των. Νά άποκαθαρθούν, διά νά εισέλθουν εις άνώτερα στρώματα. Ίδού, πώς φροντίζει ο Πλάστης διά τά τέκνα Του.

Ή τιμωρία πού επιβάλλει ο Άναρχος ποτέ δέν είναι έξαναγκαστική, διά νά αισθανθῆ τό άτομον τήν δυστυχίαν. Ή τιμωρία Του έχει σκοπόν άνορθωτικόν του ποιού τής ψυχῆς.

Άντιθέτως ο άνθρωπος τιμωρεί προς παραδειγματισμόν. Ήπραξες τήν κακήν πράξιν; Θά ύποστής τήν άνάλογον ποινήν, λέγει ο νόμος σας.

Μετά τήν λήξιν τής τιμωρίας, ο νόμος άδιαφορεί, εάν δύνασαι νά ζήσης ως τίμιος καί ήθικός πολίτης, μή έχοντας τούς άναγκαίους πόρους προς συντήρησιν!

Ή τιμωρία του ανθρώπου, διά παράπτωμα ή έγκλημα, βαρύνει καί τόν καταδικάζοντα, ως συμμετοχον του παραπτώματος ή έγκλήματος. Ίδού, ποία είναι η διαφορά δικαιοσύνης μεταξύ Θεού καί ανθρώπου.

10-6-1962

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Κύριε, διατί οί νομοθέται νά μή γνωρίζουν τόν άνθρωπον, καί νά βασίζονται τούς νόμους αυτών επί τής πνευματικής καί μόνον αυτών άρεσκείας;

ΚΥΡΙΟΣ: Σόλων, άγνοείς ότι ήσο κάποτε άνθρωπος επί τής Γῆς; Όπως τότε ύπέπεσες έξ άγνοίας εις μερικά σφάλματα, τό ίδιον καί σήμεραν, αλλά εις μεγαλυτέραν κλίμακα, λόγω σκοτί-

σεως τοῦ πνεύματός των, οἱ ἄνθρωποι ὑποπίπτουν εἰς σφάλματα ἐκούσια, διὰ νά τιμωρηθοῦν, ὡς φέροντες παλαιά ἁμαρτήματα...

2-5-1963

ΠΛΑΤΩΝ: ... Εἰς τήν Πολιτείαν μας, αἱ ὀντότητες ἔχουν τήν ἐλευθερίαν τοῦ δικαίου, εἰς τήν Γῆν σας αἱ ὀντότητες ἔχουν τήν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου. Ἐκ τοῦ λόγου πολλάκις προκύπτει καί ἡ τιμωρία τῆς ὀντότητος, διὰ φυλακίσεως, ἐνῶ εἰς τήν Πολιτείαν μας τιμωροῦνται αἱ ὀντότητες, διὰ τὰ διαπραχθέντα ἀδικήματα ἐν τῇ Γῇ.

Εἰς τήν Πολιτείαν μας, οὐδεὶς πολίτης διαπράττει κάτι, τό ὁποῖον θά δυσηρέστη τόν ἀδελφόν αὐτοῦ. Εἰς τήν Γῆν τιμωρεῖσθε ὑπό τῶν ἀρχῶν, ἐδῶ τιμωρεῖσθε ἀπό τήν συνειδήσιν σας. Πῶς συμβαίνει τοῦτο; Ἴδου πῶς: Δικαστής σας εἶναι ἡ, ἐντός τῆς μικρᾶς ἀποθήκης τῆς συνειδήσεώς σας, θεότης. Οὕτως, οὐδεὶς ἐξαναγκάζει τήν ὀντότητα νά τιμωρηθῇ ἐάν ἡ ἴδια ἡ ὀντότης δέν ἀναγνωρίσῃ τό ἀδίκημά της καί ὑποταχθῇ εἰς τόν ἀνάλογον βαθμόν τῆς ποινῆς της. Ἐάν δέν παραδεχθῇ αὐτήν, τότε ἡ ὀντότης δέν εἰσέρχεται εἰς τήν Πολιτείαν μας· πλανᾶται μέχρι καταρρακώσεώς της...

Ἐδῶ, οἱ Ὅσοιοι καί οἱ Ἅγιοι ἐνεργοῦν μέσω τῶν ἱερῶν των καθηκόντων, πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἀντιθέτως, εἰς τήν Γῆν σας οἱ νομομαθεῖς καί νομικοὶ περιπλέκουν τὰς καταστάσεις. Ὅταν ὁμως ἔλθουν ἐδῶ, δέν θά κατέχουν θέσεις ἐπιζήλους, διότι εἰς τήν Γῆν, πόθεν ἐμπνεόμενοι ἐθέσπισαν νόμους καί ποῖον δικαίωμα εἶχον νά καταρτίζουν ποινάς, ὅταν τό ἄδικον ὑπερασπίζον ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης; Οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν διαστρέφουν τὰς ἐννοίας τῶν λέξεων. Ὅταν ὁμως ἐμφανισθοῦν εἰς τὰς Πύλας τοῦ Οὐρανοῦ, τότε τὰ πάντα θά ἴδουν διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ των ὀφθαλμοῦ καί θά ἀναγνωρίσουν τήν πλάνην των, ὑποτασσόμενοι εἰς τήν δικαίαν πνευματικὴν των ταπεινώσιν. Οὗτοι, εἰς τήν Γῆν καλλιεργοῦν τό πνεῦμα τοῦ ἐγωῖσμοῦ των· διὰ τοῦτο ἐλάχιστοι ἐξ αὐτῶν εὐρίσκονται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἐν ἐξελίξει· οἱ περισσότεροι πλανῶνται, ἐάν δέν εἶναι τιμωρημένοι.

Ὁ νομοθέτης Λυκοῦργος, οὐδέν δικαίωμα εἶχε ν' ἀφαιρῇ τὴν ζωὴν τῶν ἀσθενικῶν νηπίων τῆς ἐποχῆς του. Ἡ πρᾶξις του αὕτη ἤρκεσεν, ὥστε νά εὐρίσκεται ἐν τιμωρίᾳ. Ἐκ τῶν ἀσθενικῶν ἐκείνων νηπίων, πολλά εἶχον προορισμόν φωτεινόν.

Τὴν δικαιοσύνην ἀντιλαμβάνεσθε κατὰ τὴν ἰσχύν τοῦ σθέ-

νους σας, ὥστε νά μή δύνασθε, ἐπί ἐνός ἀπλοῦ ζητήματος, νά ἐκφέρετε ὅλοι γνώμην. Ἔχετε στρεβλωμένην τήν ἔννοιαν τῆς Δικαιοσύνης, ἀκόμη καί ἱστορικῶς.

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Σολομώντος, ναί μέν ἦτο ὀρθή, ἐναντι τῶν δύο ἀντιδικουμένων γυναικῶν, οὐχί ὁμως καί διά τήν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ. Ἐάν αἱ δύο γυναῖκες, καθ' ἦν στιγμήν ὁ Σολομών ἀπεφάσιζε τόν διαχωρισμόν τοῦ τέκνου, παρητούντο τῆς διεκδικήσεώς των, τί θά ἐπραττεν ὁ μέγας σοφός τῆς ἐποχῆς του; Εἰς ποίαν ἐκ τῶν δύο μητέρων θά ἀπένεμε τό δίκαιον; Ἀντιθέτως, ἐάν ἡ πραγματική μήτηρ, ἐν τῇ συγχύσει της, δέν ἐξήτει τήν παραίτησίν της ἀπό τήν ἀπόκτησιν τοῦ τέκνου της, ὁ διαχωρισμός τοῦ τέκνου ποῖον θά ἐβάρυνε; Ἄρα, ὁ Σολομών ἀπένεμεν οὐχί θείαν δικαιοσύνην, ἀλλά ἐφήρμοζεν ἀνθρώπινα τεχνάσματα...

29-9-1963

ΦΑΡΑΧ:... Ὁ ὑπερασπιστής τοῦ δικαίου ὀφείλει κατά τήν ἔννοιαν τοῦ Οὐρανοῦ νά εἶναι δίκαιος, διότι πολλοί ὑπερασπίζοντες τό δίκαιον ἐνός ἀγνώστου, εἰς ἄλλους ἀδελφούς εἶναι ἄδικοι. Διατί;

Διότι εἰς τήν δευτέραν περίπτωσιν εἶχον συμφέροντα.

Σκοπός εἶναι νά εἶσαι δίκαιος ἔστω καί πρὸς ζημίαν σου. Ἡ ἀμεροληψία δέν πρέπει νά εἶναι μερική, ἀλλά νά ὀλοκληρώνεται.

3-2-1965

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: ... Ἡ δικαιοσύνη ὀφείλει νά εἶναι εἰς τό ὕψος της καί οὐχί ἡ ἀδικία νά ὀνομάζεται δικαιοσύνη. Ἐάν τό στίγμα τῆς δικαιοσύνης δέν ἐκκαθαρισθῇ ἀπό τήν πολιτείαν, ἀδίκως ἀναμένετε τά πάντα, πρὸς καλλιτέρευσιν τῆς ζωῆς.

Διά τήν δικαιοσύνην θά ὀμιλήσω ἰδιαιτέρως. Ὁ δικαστής δέν πρέπει νά εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλά ἡμίθεος! Ἐνῶ, δυστυχῶς, οὔτε ἄνθρωποι εἶναι, ὅταν διέρχωνται διά μέσου τῶν μισομάτων τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Ἡ ἰδέα τοῦ δικαστοῦ εἶναι πεπλανημένη, διότι ὁ νόμος εἶναι ἔλλιπής ὡς πρὸς τήν κατηγορίαν τοῦ ἀδικήσαντος. Εἶναι νόμος ἐκφυγῆς, νόμος μέ διόδους, διά νά δραπετεύσῃ ὁ ἔνοχος

καί ἴσως νά τιμωρηθῆ ὁ ἀδικηθεὶς!

Εἰς τὴν περίπτωσίν μας χρειάζεται εἰς Ἡρακλῆς, διὰ νά ἐκκαθαρίσῃ τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου, διότι τό ἔργον εἶναι μέγα καί οἱ ἀρμόδιοι ἐπαναπαύονται εἰς τὰς ὑποδείξεις καί τοὺς λόγους πού ἐκφωνοῦν καθημερινῶς, ἀλλὰ δέν ἔχουν οὐδέν θετικόν ἀποτέλεσμα.

17-4-1965

ΦΑΡΑΧ: Φυτεύετε ἐν δένδρον καί τό περιποιεῖσθε, ἢ ἐν ἄνθος. Ἐναντιότως τοῦ τόπου, τῆς περιποιήσεως, ὑπόκεινται καί τὰ δύο εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Δέν μετακινοῦνται, διότι δυνατόν νά ξηρανθοῦν. Μόνον ὁ ἄνθρωπος μετακινεῖται, ἐντός τῶν Νόμων τοῦ Θεοῦ καί ἀγνοεῖ τελείως τί εἶναι αὐτός!

Τά πάντα κινοῦνται ἐντός τῶν νόμων, τῶν φυσικῶν νόμων καί μόνον. Εἶπον ὅτι ὁ ἄνθρωπος μεταβάλλει τοὺς νόμους τοὺς φυσικούς, ὑπὲρ τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ ἑαυτοῦ του. Διὰ τοῦτο δέν εὐρίσκει τό πτηνόν τῆς εὐτυχίας του. Ἄδικως τό ἀναζητεῖ. Ἐάν δέν συμμορφωθῆ πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Οὐρανοῦ, μὴ κοπιᾷζει. Κάθε κόπος καί μόχθος βαίνουν ἐπὶ ματαίῳ.

6-2-1966

ΦΑΡΑΧ: Ὅσοι ἀσχολοῦνται μέ τοὺς νόμους, ἀγνοοῦν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ἀγράφτου Νόμου, ὅστις ἐν μιᾷ νυκτί, δυνατόν νά ἐξαλείψῃ τὴν ἀνθρώπινον σαθρότητα ἀπὸ τοὺς γηϊνους νόμους, διὰ νά τιμωρήσῃ τοὺς ἀναιδεῖς, οἵτινες θεωροῦν τόν ἑαυτὸν τῶν ὠς θεοῦς τῆς δικαιοσύνης.

Ἐπάρχουν πολλοὶ τρόποι, κατὰ τοὺς ὁποίους θά τοὺς ἀποδείξωμεν, πῶς χλευάζουν τοὺς ἀδελφούς των, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου, ἀδικοῦντες ἐξ ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως καί ἐπιμένοντες ὅτι ἔχουν ἀπόλυτον δίκαιον, ἀφοῦ δέν γνωρίζουν τί ἐστὶ δίκαιον! Διατί;

Διότι ἀγνοοῦν τόν ὀρισμὸν τῆς Ἀληθείας! Καί ὅταν τὰ δύο αὐτά, Ἀλήθεια καί Δικαιοσύνη, εἶναι παραγνωρισμένα, ἐπιμένον εἶναι νά μὴν αἰσθάνωνται τό μεγαλεῖον τῆς Ἀγάπης!

23-10-1966

ΦΑΡΑΧ: Ἐς ὑποβάλλῃ καὶ ὁ Πνευματικὸς Κόσμος μίαν ἐρώτησιν εἰς τὸν ἀδελφόν: «Ποῖος εἶναι, ἀδελφέ Λεωνίδα, ὁ πταικτικὸς ἑνὸς ἀδικήματος, ὁ ἀδικῶν ἢ ὁ ἀδικούμενος?».

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ὁ ἀδικῶν.

– Ἐκ πρώτης ὄψεως εἶναι ὀρθόν, διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐνθάδε ὑπάρχει καὶ βαθυτέρα σκέψις, ἣτις ὀνομάζεται «κρίσις συνειδήσεως». Ἐάν ἐκλεψῃς (εἶσαι ὁ ἀδικῶν) διὰ τὴν ἰσχύος τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀθώου, τὸν ὁποῖον ἐκατηγόρησας ὡς ἐπαναστάτην, ποῖος τότε εἶναι ὁ πταικτικὸς; Δὲν ἀναστρέφονται οἱ ὄροι; Καὶ ὁ ἀδικῶν γίνεται δίκαιος, ἐνῶ ὁ ἀδικηθεὶς εἶναι αὐτὸς ὁ πραγματικὸς πταικτικὸς.

Τοιαῦτα ἀδικήματα θρῖθουν εἰς τὴν κοινωνίαν. Διατί;

Διότι ὁ δικαστὴς δὲν ἐμβαθύνει εἰς τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ δίδῃ τὴν χαρὰν εἰς τὸν ὑποὺλον διαστήν, κερδίζων οὕτω ἀγαθὰ πρὸς ἀτομικὸν του συμφέρον.

Οἱ δικασταὶ θὰ ὁμολογήσουν τὴν κακὴν των πράξεων εἰς τοὺς Οὐρανοὺς μέ διπλὴν τιμωρίαν καὶ σκληρὰν ἀπομόνωσιν, διὰ τὴν ἀντιληφθῶν ὅτι τὸ ἐπάγγελμά των εἶναι δὶς ἱερόν!

2-4-1967

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: ... Αἱ θυσίαι τῶν ἀνθρώπων ὑπὲρ τοῦ δικαίου εἶναι θυσίαι ἀξίαι παντός σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς θυσιασθέντες.

Ὁ ἄνθρωπος ἄς ἀναλογισθῇ ποῖον εἶναι τὸ ὀρθόν. Νὰ τὸ διαχωρίσῃ ἀπὸ τὸ μὴ ὀρθόν καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ Καλόν ὡς Δίκαιον καὶ ἀγαπητὸν ἀπὸ τὸν Ἄναρχον. Διότι ἡ ἀδικία σπέρνει ἀκάνθας καὶ φυτρῶνουν ζιζάνια. Ἡ δικαιοσύνη ἐκρίζωνει τὰς ἀκάνθας, διὰ τὴν βλαστήσῃ ἀνενόχλητος ὁ ἱερός σῖτος!

5-1-1968

ΦΑΡΑΧ: ... Μόλις ὁ Σόλων ἐφθασεν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ συνηγήθη μετὰ τῶν ἱερέων, κατόπιν συνομιλίας των τοῦ ἐπρότεινον νὰ μνηθῇ εἰς τὰ μυστήρια των, διότι ἦτο Ἑλλην καὶ ἡ σοφία του καθαρὰ ἀπὸ ἀπόψεως γνώσεων. Ἦτο μεγίστη τιμὴ, διὰ τοὺς ἱερεῖς τῶν Αἰγυπτίων νὰ μνήσουν ἕνα κολοσσόν ὡς ὁ

Σόλων, εἰς τὰ μυστήριά των καὶ νά τοῦ ἐμπιστευθοῦν γνώσεις τῶν προπατόρων του Ἀτλάντων.

Ὁ Σόλων ἐγνώρισε πολλά ἀπό τόν γηραιόν ἱερέα τῶν Θεῶν, τὰ ὁποῖα ἐκράτησεν ἐν πλήρει μυστικότητι καὶ μόνον ἐλάχιστα ἐξ ὧν ἐμαθεν ἐνεπιστεύθη εἰς τούς συμπατριώτας του.

Αἱ ὑπέρτατοι ἐννοιαὶ τῆς Σοφίας ἦσαν αἱ ἐξῆς: Θεός, Ἀγάπη, Ἐχεμύθεια. Δέν λεπτολογῶ ἐπὶ τῶν ἐννοιῶν τούτων.

Ἡ ἄσκησις καὶ ἡ μερική μόνωσις εἰς τόν ἄνθρωπον τόν καθιστοῦν ἄξιον τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Λόγου.

Ὁ Σόλων ἐγνώρισε πολλά περὶ τῶν Ἀτλάντων μέχρι τοῦ καταποντισμοῦ αὐτῶν, ἀκόμη καὶ ὅτι προϋπήρξε νομοθέτης κατὰ τὴν εὐδαίμονα ἐποχὴν αὐτῶν. Εἶχε πεισθῆ περὶ τῆς μετενσαρκώσεως καὶ τῆς παρασιωπήσεως τῶν πάντων. Μακάρι νά ὑπῆρχον εἰς τὴν σημερινήν σας ἐποχὴν ὀλίγοι τινές ἄνδρες τῆς μορφώσεως τοῦ νομοθέτου Σόλωνος!

27-4-1968

ΟΜΗΡΟΣ: ... Ὅλαι αἱ ἀνθρώπιναι ὀντότητες δέν ἔχουν τὴν αὐτὴν οὐσίαν· δηλαδή δέν εὐρίσκονται εἰς ὁλόκληρον τόν πληθυσμόν τοῦ Κόσμου σας δύο ἄνθρωποι μέ τὴν αὐτὴν οὐσίαν. Ἐξ αὐτοῦ θά ἐξαγάγετε τό συμπέρασμα, ὅτι τό κάθε τί ἔχει τὴν ἰδικήν του οὐσίαν. Ἡ οὐσία αὕτη ἔχει πολλά στρώματα. Τό πρῶτον δυνατόν νά γνωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος ἢ καὶ τό δεύτερον· τὰ ἄλλα ὁμως παραμένουν εἰς τό βάθος τῆς ἀγνοίας του.

Ἀπόδειξις: Ὁ Α, ὑπό τὰς συνθήκας εἰς ἃς εὐρίσκετο, ἠναγκάσθη νά φονεύσῃ τόν Β. Κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ὁ Α εἶναι ἐνοχος, διότι δέν ἔχει μάρτυρας καὶ οὔτε δύναται νά ὁμιλήσῃ κατὰ τρόπον εὐθύν, λογικόν καὶ ἀμετάκλητον. Διότι δέν γνωρίζει καὶ ὁ ἴδιος πῶς συνέβη νά ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν ἐνός ἄλλου ἀδελφοῦ του. Διατί ὁ Β ἀπώλεσε τὴν ζωὴν του, τοῦτο εἶναι γνωστόν μόνον εἰς τὴν Θεότητα. Ἄρα, ὁ Α τιμωρεῖται ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης ὡς πταικτῆς τῆς ἀπροσεξίας του.

Ποῖος ὁμως τιμωρεῖ τόν Α;

Ἡ δικαιοσύνη.

Καὶ τί γνωρίζει ἡ δικαιοσύνη ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ Α;

Οὐδέν!

Ἄρα, ἡ δικαιοσύνη ὑποσκάπτει τὴν καταδίκην της, ὅταν εὐρεθῇ εἰς τούς Οὐρανοὺς. Δυνατόν καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ἴδού, διατί ὁ ἄνθρωπος, μὴ γνωρίζων τὴν οὐσίαν τοῦ κάθε

πραγματος, εύρισκεται ἐν ἀγνοία τῶν πάντων! Ἰδοῦ, διατί ὁ Κύριος λέγει: «Ἀγάπα καί τόν ἐχθρόν σου». Τοῦτο εἶναι μία ἄλλη ἀποψις τῶν ὄσων ὑποστηρίζω.

14-2-1970

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: ... Εἰς τήν ἀρχαίαν Σπάρτην, οἱ νόμοι διά τόν πολίτην ἦσαν αὐστηροτάτοι, διά δέ τήν νεολαίαν ἔτι περισσότερον. Πολλοί ἐκ τῶν σημερινῶν λαῶν, ἔχουν τήν ἐντύπωσιν, ὅτι μιμοῦνται τόν σπαρτιατικόν πολιτισμόν. Τοῦτο εἶναι ψεῦδος. Τόν μιμοῦνται ἐπί κακῶ καί θά ἐξηγήσω διατί.

Ἡ Σπάρτη ἐζήτει ἀπό τήν νεολαίαν αὐστηροτάτην πειθαρχίαν. Καί ὁμως! Ἐδίδασκεν ὅτι τό πνεῦμα των εἶναι ἐλεύθερον, νά πράττη ὁ νέος τά τῆς ἐπιθυμίας του. Ἡ κλοπή ἦτο ἐλευθέρα. Διατί; Διά νά αὐξήσῃ τό θάρρος τοῦ νέου, ἀλλά καί διά νά ὀξυνθῇ ἡ ἐπιτηδειότης αὐτοῦ, ὥστε νά φοβῆται τόν νόμον καί νά πράττη ἐκείνο τό ὁποῖον εἶχε κατά νοῦν, χωρίς νά γίνεται ἀντιληπτός.

Τοῦτο εἶχε δύο σκοπούς: τό θάρρος μέ τήν ἐπιδεξιότητα καί τήν ἐχεμύθειαν. Ὅσον καί φαινομενικῶς ἡ κλοπή σᾶς εἶναι ἀπεχθής, εἰς τό πολίτευμα τῆς Σπάρτης ἦτο ἀναγκαία. Πολλοί ἐκ τῶν νέων, ὅταν διέπραττον κάτι τοιοῦτον, ἐπροτίμων τόν θάνατον διά τήν ἐχεμύθειαν. Ἡ ἄσκησις αὕτη εἶχε τήν ἔντασίν της εἰς τό πνεῦμα. Καί μή κατηγοροῦν ἐλάχιστοι ἐκ τῶν ἀνοήτων, ὅσα δέν ἀντελήφθησαν ἐκ τῆς Ἱστορίας τῶν Σπαρτιατῶν.

Δέν λέγω, ὅτι ὅλοι οἱ νόμοι πού ἐθέσπισεν ὁ Λυκοῦργος ἦσαν ἀριστοι. Ὡς ἄνθρωπος, εἷς τινα σημεῖα ἀπέτυχεν. Εἰς ἄλλα ἐπέτυχε. Δέν θά ἐξηγήσω τόν λόγον, διότι ἡμᾶς μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ Νέα Πολιτεία, τήν ὁποίαν θά περιγράψωμεν, ὅπως ὑπεσχέθημεν εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον...

25-5-1972

Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ: ... Ὑπάρχουν εἰς τόν κόσμον σας πολλά κακοποιά στοιχεῖα, τά ὁποῖα φονεύουν τούς ἀδελφούς των, παραμένουν ἀγνωστα καί ἐξακολουθοῦν τό αὐτό ἔργον των, χωρίς νά συλλαμβάνωνται ἀπό τόν νόμον. Διότι, εἶπον, βοηθοῦνται ἀπό τήν εὐφυΐαν τοῦ Πονηροῦ. Κατόπιν μακροῦ χρόνου, ὁμως, τά κακοποιά ταῦτα στοιχεῖα θά συλληφθοῦν καί, ἐάν εἶναι μικροί καί ἀσήμαντοι, θά τιμωρηθοῦν βάσει τῶν σαθρῶν

καί ἐπιπολαίων νόμων σας, οἱ ὁποῖοι εἶναι πολύ ἐλαστικοί καί δέν στηρίζονται ἐπὶ ἠθικῶν βάσεων.

Ἐάν ὁμως οὗτοι εἶναι μεγάλοι καί σημαίνοντες, διαπράττοντες τὰ χεῖριστα, ἐν συγκρίσει μὲ τούς μικρούς καί ἀσημάτους, θά διαφύγουν τήν τιμωρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου νόμου, διὰ νά ἐπαναλάβουν ἀνενόχλητοι τό ἔργον των, ἐκτός ἐάν ἡ Θεότης θελήσῃ νά τούς τιμωρήσῃ ἐν τῇ Γῆ. Δυστυχῶς, αὐτό συμβαίνει εἰς τήν ἀπωτέραν Δύσιν, ὅπου οἱ μεγάλοι ἐγκληματῖαι χαίρουν τήν ζωήν, ἀγνοοῦντες τί ἔχουν νά πληρώσουν εἰς τούς Οὐρανοῦς.

Ἄναφέρω τήν εἰκόνα ταύτην, οὐχί διότι εἴσθε ἐγκληματῖαι, ἀλλά διότι, ὡς ἀνθρώποι, ὑποπίπτετε εἰς σφάλματα. Καί ἵνα μὴ πληρώσετε αὐτά εἰς τό διπλοῦν, εἶναι προτιμώτερον νά σᾶς φωτίσω, διὰ νά εὑρετε τήν ὁδόν ἐλευθέραν πρὸς τούς Οὐρανοῦς, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα ἐκείνη...

9-1-1975

ΦΡΑΞ: Ἐάν εἰς τήν πλάστιγγα ἠδύνασθο νά τοποθετήσετε τὰ δύο ἀντίβαρα τῆς ἰσοσταθμίσεως, ἦτοι τοῦ Πολέμου καί τῆς Εἰρήνης, θά εἶχατε ἴσην διάταξιν τῶν ἀντιθέτων πλευρῶν. Καί τότε, ἀγαπητοί μου, ὁ πόλεμος θά εἶχε τήν ἔννοιαν τοῦ ἀγῶνος διὰ τήν ἐπιδίωσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἀγών, λοιπόν, οὗτος εἶναι ἀναγκαῖος, διότι πρέπει νά ἐπεξεργάζεται διαφόρους τρόπους, θεμιτούς καί ὄχι ἀθεμίτους, ἐντός τῶν πλαισίων τῆς κοινωνικῆς σας πάλης. Διὰ μέσου τοῦ ἀγῶνος του ὁ ἀνθρώπος ἀναπτύσσεται πνευματικῶς καί ψυχικῶς, ἀρκεῖ μόνον νά συντηρῇ τήν ἰσοπαλίαν μεταξύ πνεύματος καί ψυχῆς, μέ γνώμονα τήν συνείδησιν καί ἀπόφασιν τήν βούλησιν.

Ἐκεῖνος ὅστις δέν θέλει νά ἀγωνισθῇ, παραμένει ἐκτός τῆς ἐπιβαλλομένης μάχης, πού ἡ ζωή τόν ὑποχρεώνει. Ἄρα, ὁ μὴ ἀγωνιζόμενος εἶναι ἄχρηστος, καί ἐπομένως ἐξ ἀνάγκης κακόβουλος.

Τό σημεῖον τοῦτο ἀποφεύγει νά συμπεριλάβῃ ὁ ἀνθρώπος εἰς τήν νομοθεσίαν σας. Εἶναι τό Κληρονομικόν Δίκαιον, πού ἀντικατοπτρίζει τό κοινωνικόν ἀδίκημα. Τά παράσιτα τῆς κοινωνίας, ἐπωφελοῦμενα ἀπό τούς εὐεργετικούς διὰ τὰ ἄτομά των νόμους, ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον ἐπεξεργάζονται δολίους τρόπους τῆς ἀπληστίας των, ὥστε νά ἀπομυζοῦν τούς κόπους τῶν συνανθρώπων των, εἰς βάρος πάντοτε, βεβαίως, τῶν ἄλλων. Ἡ συνή-

θεια αὕτη δίδει τόλμην εἰς τοὺς ἀνηθικούς, διὰ νά ἐπωφελοῦνται τοῦ ἰδρωτός τῶν ἀδελφῶν των, καταπίνοντες τὰ ξένα ἀγαθά!...

18-12-1975

ΦΑΡΑΧ: Ἡ συνείδησις εἶναι ἡ πλάστιγξ τοῦ Δικαίου. Καί ὅμως! Πόσοι δίκαιοι ἐτιμωρήθησαν ἐν τῷ κόσμῳ σας ἀδίκως, διότι ἐπενέβη ἡ ἀδικος δικαιοσύνη, διὰ νά δώση πικρούς καρπούς, ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νά δώση τήν δάφνην!

Αὐτοί, λοιπόν, οἱ ὅποιοι ἀδίκησαν τό δίκαιον, θά ὑποστοῦν εἰς τό 10πλάσιον τήν ἀδικίαν των, ὡς τιμωρίαν βαρείαν, διὰ νά σημειωθῇ αὕτη μέ ἀνεξίτηλα γράμματα, ἐντός τοῦ ὑποσυνειδήτου των. Ἐξ οὗ καί πολλοί ἐκ τῶν ἀδελφῶν σας, πού τρέμουν, ὅταν ἀκούσουν τό δικαστήριον, χωρίς νά ἔχουν καμίαν ὑπόθεσιν μετ' αὐτοῦ.

Οἱ διάφοροι οὔτοι φόβοι προέρχονται ἐκ τῆς προϋπάρξεώς σας. Καί σεῖς δέν γνωρίζετε, πῶς νά τοὺς θεραπεύσετε. Θεραπεύονται μόνον διὰ τοῦ Θείου Λόγου. Οὐχί τῶν ἱερέων, ἀλλά τῶν ἀνθρώπων πού ἔχουν λευκόν φωτισμόν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

5-3-1964

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΣ: Ἀρχοντά μου, γιά νά μή τό παρακάνω στίς ἐρωτήσεις μου, θά μοῦ δώσετε παρακαλῶ τόν Νίκο Καζαντζάκη;

ΦΑΡΑΧ: Σοῦ εἶπαμε καί ἄλλοτε, ὅτι δέν μᾶς κουράζεις. Ἀπεναντίας Ἡμεῖς θέλομεν νά εἴμεθα σέ διαρκή ἐπαφή μαζί σου. Πᾶρε τώρα τόν ἀδελφόν Νικόλαον.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ: Χαιρετῶ τόν ἀγαπητό μου ἀδελφό καί σύντροφο! Ἐπειδή ἀδελφέ ἄρχισα μέ τήν ΑΓΑΠΗ, σήμερα θά σοῦ μιλήσω πάνω στό θέμα:

Νόμος γιά τή μοιχεία

Μοιχός ἢ μοιχαλῖς ὀνομάζονται ἐκεῖνοι πού ἀπατοῦν τή συζυγική τους στέγη, δημιουργώντας καταστάσεις σέ βάρος πολλῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἄντρας εἶναι πολυγαμικό ὄν, ἡ γυναίκα ὄχι. Οἱ ἐξαιρέσεις ἐπιβεβαιώνουν τόν Νόμο.

Α. Ὁ οἰκογενειάρχης δέν εἶναι πάντα ὑπεύθυνος ἐάν μία μή προσδοκωμένη ἀλλαγὴ συντελεστεῖ στήν οἰκογενειακὴ του ζωὴ, γιατί τό βάρος τῆς ἀλλαγῆς ἐδημιούργησε ἡ γυναίκα του. Ὅπως γνωρίζεις, ἡ γυναίκα φέρει μέσα της τόν σπόρο τοῦ κακοῦ, ἄσχετα ἐάν αὐτό δέν τό ἀντιλαμβάνεται ἡ ἴδια. Σ' αὐτή τήν περίπτωση ὁ ἄντρας ὀφείλει νά εἶναι συνετός μαζί της, νά μή τῆς δίνει ἀφορμὴ νά τόν ἐλέγχει – χωρὶς ὁ ἴδιος νά παραμελεῖ τήν οἰκογένειά του – χάριν ἄλλης, μέ τό ἴδιο ἐκ φύσεως ἐλάττωμα.

Οἱ σχέσεις του μέ τήν ἄλλην, (χωρὶς αὐτή νά ἔχει ὑποχρεώσεις οἰκογενειακές) εἶναι μιὰ ἀνάγκη πού λέγεται «προδιάθεση ψυχικῆς ἱκανοποίησης». Ἐδῶ τηροῦνται τά προσήματα τῆς κοινωνικῆς τάξης, εἰδάλλως ἐάν ἀποκαλυφθεῖ ἔνοχος, θά ὀνομασθεῖ «μοιχός», γιατί ἐδημιούργησε πικρίες.

Β. Ἡ γυναίκα ἀπό τή φύση της ἀναζητᾷ τήν περιπέτεια καί ἐάν δέν τήν εὔρει τήν δημιουργεῖ. Τοῦτο ἐκτραχύνει αὐτήν στόν τρόπο τῆς κατὰ βούληση ἀντίληψής της. Γι' αὐτό, ὁ ἔλεγχος σ' αὐτήν πρέπει νά εἶναι ἀνάλογος μέ τόν βαθμὸ τῆς πονηρίας της.

Ὅσες δέν ἐπιτυγχάνουν στή ζωὴ, ὑπάγονται σ' ἄλλο τύπο.

Ἀντίθετα ἀπ' τόν ἄντρα, ἡ γυναίκα πού ἐγκαταλείπει τή συζυγική στέγη πωλεῖ κάθε ἱερό καί ὄσιο, γίνεται αὐθάδης,

τολμηρή και αναιδής. Ἡ μοιχαλίδα ἀμαρτάνει, γιατί παραβαίνει τόν φυσικό κανόνα τῆς ἀμύνης και ἔξορμα.

Γ. Ὑπάρχει και ἕνας ἔξαιρετέος κανόνας. Αὐτός δίνει τό δικαίωμα μόνο στόν ἄντρα, κατά τή Θεία Βούληση και τήν ἀπόλυτη ἐχεμύθεια, νά συνάπτει σχέσεις μέ ἄλλη (για λόγους ἀπόρρητους), βοηθούμενος ἀπό τόν δεσμό τόν ψυχικό, πνευματικό και σωματικό.

Ἡ περίπτωση αὐτή εἶναι σπανιωτάτη, γιατί κανείς δέν γνωρίζει πότε ἐπεμβαίνει ἡ Θεία Βούληση και ποιό σκοπό ἐπιδιώκει.

Παράδειγμα, ἔχετε σήμερα μιὰ περίπτωση, πού δέν μπορῶ νά ἀναφέρω· ἀνήκει στό παρελθόν και διεδραμάτισε μέγα γεγονός. Σέ ἐλάχιστες περιπτώσεις ἡ μοιχεία, κεκαλυμμένη, ἐνεργεῖ μέ βάση τόν θεῖο σκοπό. Σ' ὄλες τίς ἄλλες περιπτώσεις εἶναι ἀμάρτημα.

Δέν γνωρίζω, ἀδελφέ, ἐάν σέ ἱκανοποίησα, γιατί τό θέμα αὐτό εἶναι πολύ δύσκολο νά σοῦ τό ἐξηγήσω ὅπως θά ἤθελα. Σκοντάφτω στό ἀπόρρητο.

Θά ἐπανέλθω ὁμως, νά σοῦ δώσω ἄλλο θέμα. Σέ χαιρετῶ.

Ν. Καζαντζάκης

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΟΜΙΛΗΤΩΝ

	Σελίδες
ΑΙΣΩΠΟΣ	17
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ	18, 37, 38, 44, 57, 77, 87, 96, 107
ΑΛΚΑΙΟΣ	50
ΓΚΙΓΕΡΜΕ Γ.	62, 72, 80
ΔΑΝΤΕ ΑΛΙΓΚΙΕΡΙ	78
ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ	79
ΘΕΟΚΛΕΙΑ	98
ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ Ν.	145
ΚΥΡΙΟΣ	11, 12
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ	117, 118, 119, 121
ΜΩΥΣΗΣ	39
ΞΕΝΟΦΩΝ	61
ΟΜΗΡΟΣ	47, 53, 140
ΠΕΡΙΚΛΗΣ	137
ΠΙΝΔΑΡΟΣ	25
ΠΛΑΤΩΝ	136
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ	60, 70, 123 - 132, 141
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ	9, 10, 10, 16, 20, 22, 24, 34, 45, 46, 51, 58, 63, 66, 67, 69, 74, 81, 83, 85, 86, 88, 89, 91, 93, 95, 103, 105, 109, 112, 135
ΣΩΚΡΑΤΗΣ	30, 32, 42, 65, 139
ΦΑΡΑΧ	12, 14, 15, 27, 36, 40, 43, 49, 55, 100, 101, 120, 135, 137, 138, 139, 142, 143
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΙΕΡΟΣ	73, 141
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ	
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ	137 - 145

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

5

1. ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Οὐδείς Νόμος εἶναι εὐσταθής	9
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Τί εἶναι Νόμος	10
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Χαρακτηρισμός τῶν γήινων Νόμων	10
ΚΥΡΙΟΣ: Προαναγγελία ὑπαγορεύσεως τῶν Νέων Νόμων	11
ΚΥΡΙΟΣ - ΦΑΡΑΧ: Διάλογος ἐπὶ τῶν Νόμων	12
ΦΑΡΑΧ: Οἱ Νόμοι τοῦ Ἀνάρχου	14
ΦΑΡΑΧ: Ἡ ὄψις δέν ἔχει σχέσιν μέ τήν οὐσίαν	15
ΣΟΛΩΝ: Οἱ Νόμοι πρέπει νά εἶναι ἀπλοῖ	16
ΑΙΣΩΠΟΣ: Ὁ Λύκος, τό Πρόβατον καί ὁ Ἐλέφας	17
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Τό Δίκαιον, ἀρχή τῆς καλωσύνης	18
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Εἰς τοὺς Νόμους σας ὑπάρχουν λανθασμένα ἀντιλήψεις	20
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ὁ Νόμος προστάτης τοῦ πολίτου	22
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἱερός ὁ Νόμος διά τήν προστασίαν τῶν πολιτῶν	24
ΠΙΝΔΑΡΟΣ: Ἡ ἠθική ἀρχή εἰς τόν ἄνθρωπον τοῦ δίδει τήν ἀγνότητα	25
ΦΑΡΑΧ: Περί Ἐλευθερίας	27
ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ σκοτοῦς	30
ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Πάν δίκαιον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ψυχῆς	32
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ὁ Νόμος δέν εἶναι ἔργον μόνον τοῦ ἀνθρώπου	34
ΦΑΡΑΧ: Ὁ Νόμος τοῦ Δικαίου	36
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Οἱ Νόμοι σας εἶναι ἀτελεῖς	37
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Ἡ Δικαιοσύνη εἶναι ζήτημα συνειδήσεως	38
ΜΩΨΗΣ: Ἐλλειπεῖς οἱ Νόμοι ἐξ αἰτίας μου	39
ΦΑΡΑΧ: Ἡ συμβίωσις δύο ἑτερογενῶν ὄντοτήτων	40
ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ὁ ἄδικος δέν δύναται νά βλάψῃ τήν ψυχὴν τοῦ δικαίου	42
ΦΑΡΑΧ: Τί εἶναι Δικαιοσύνη	43
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Τό δίκαιον καί τό ἄδικον	44
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἡ Δικαιοσύνη στήν Ἀτλαντίδα	45
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἡ ἀλλαγὴ τῶν νόμων	46
ΟΜΗΡΟΣ: Ἐχουν καί οἱ Θεοὶ Νόμοι τοῦ Ἀνάρχου τὰς ἐξαιρέσεις των	47
ΦΑΡΑΧ: Ὁ Οὐρανός δέν ἀνέχεται τήν ἀδικίαν	49
ΑΛΚΑΙΟΣ: Περί τῆς θανατικῆς ποινῆς	50
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἡ γήινος μόρφωσις πολλάκις ἐξαπατᾷ	51
ΟΜΗΡΟΣ: Νόμοι καί Δικασταί	53
ΦΑΡΑΧ: Ἀμοιβή καί Τιμωρία	55
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Ἡ Δικαιοσύνη ἔχει τὰς ρίζας της εἰς τόν Οὐρανόν	57
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Φυσικόν Δίκαιον	58
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Οἱ Νόμοι τῆς Χρυσῆς Πολιτείας	60
ΞΕΝΟΦΩΝ: Τό Λάδαρον τῆς Νέας Πολιτείας	61
Γ. ΓΚΙΓΕΡΜΕ: Ἡ εὐθύνη καί τό καθήκον τῶν δικαστῶν	62

ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἡ ἔννοια τοῦ Δικαίου	63
ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Αἴτιον καὶ αἰτιατόν	65
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Εἰσήγησις ἐπὶ τῶν Νόμων 1	66
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Εἰσήγησις ἐπὶ τῶν Νόμων 2	67
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Εἰσήγησις ἐπὶ τῶν Νόμων 3	69
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Ἀνήθικος Νόμος	70
Γ. ΓΚΙΓΕΡΜΕ: Αἱ δικαστικαὶ πλάναι εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου	72
ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ: Νόμοι καὶ δικασταὶ	73
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Πρὸς εἰσαγγελεῖς, δικαστὰς καὶ ἐνόρκους	74
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Ἄξιοι καὶ ἀνάξιοι	77
ΔΑΝΤΕ ΑΛΙΓΚΙΕΡΙ: Σκοτεινὴ Δικαιοσύνη	78
ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Ἀνθρώπινη καὶ Θεία Δικαιοσύνη	79
Γ. ΓΚΙΓΕΡΜΕ: Ἡ πρώτη χονδροειδὴς φύσις καὶ αἱ μετέπειτα δέκα ἡμιτελεῖς Ἐντολαὶ τοῦ Μωϋσέως	80
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ὁ Μωϋσῆς καὶ αἱ δέκα Ἐντολαὶ	81
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Συνταγματικόν Δίκαιον	83
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Νά σέβεσθε τόν Δημιουργόν	85
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Τρεῖς συνοπτικὲς εἰκόνες	86
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Ὅλοι οἱ ἐγκληματῖαι ἠθωώθησαν	87
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ	88
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἡ δικαιοσύνη ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὡς ὑποκατάστατον τῆς ἀγάπης	89
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Αἱ ὀρθαὶ πράξεις σας καταπραΰνουν τόν πανανθρώπινον πόνον	91
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Περὶ τῆς δευτέρας ἐντολῆς τοῦ Μωϋσέως	93
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἐνταφιασμός τῆς Ἀρετῆς	95
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Ἡ Δικαιοσύνη ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ γώρου	96
ΘΕΟΚΛΕΙΑ: Οἱ Νόμοι μας εἶναι ἀκαμπτοὶ	98
ΦΑΡΑΧ: Τὸ ἀτεγκτον τῶν Θεῶν Νόμων	100
ΦΑΡΑΧ: Λογικὴ - Ἀλήθεια	101
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Μὴ γελοιοποιεῖτε τόν ὄρκον σας	103
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Ἡ Ζούγκλα τῶν φρενοβλαβῶν	105
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ: Ἡ δικαιοσύνη ἀντεκατεστάθη διὰ τῆς ἀδικίας	107
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Φόνος ἐκ προμελέτης	109
ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ: Τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τοῦ Κληρονομικοῦ Δικαίου	112

2. Ο ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Οἱ Νόμοι τοὺς ὁποίους ἐθέσπισα δέν ἦσαν τέλειοι	117
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Ἀπολογία	118
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: «Δηθεῖτε ὑπὲρ ἐμοῦ»	119
ΦΑΡΑΧ: Πῶς ἀπελευτρώθῃ ὁ Λυκοῦργος	120
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Εὐχαριστία	121

3. ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ: ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ 123-132

4. ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ 133-143

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ Ν.: Νόμος για τή μοιχεία 145

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ 147

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 149

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

1. ΟΜΗΡΟΥ: «Ἄνθρωπος καὶ Εἰρήνη» (Β' ἔκδοσις 1992). Περιλαμβάνει 201 Διδασκαλίες τοῦ Ὀμήρου, ὡς Πνευματικοῦ Διδασκάλου, ὑψίστου ἐνδιαφέροντος. Σελ. 368.
2. Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ: «Μεταθανάτιοι Ὀμιλίες» καὶ ΓΡ. ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ: «Μεταθανάτιοι Ἐπιστολαί» (1972). Εἰς τόμος. Σελ. 118.
3. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Σελίδες ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Σωκράτους». Α' Τόμος (1972). Σελ. 110.
4. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Σελίδες ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Σωκράτους». Β' Τόμος (1978). Σελ. 136.
5. ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΑ ΕΡΓΑ ΑΡΧΗΓΩΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ (1973). Σελ. 240.
6. ΣΟΛΩΝΟΣ - ΑΡΧΙΜΗΔΟΥΣ: «Ὁ ἀπολεσθεὶς πολιτισμὸς τῶν Ἀτλάντων» καὶ ΟΡΦΕΩΣ: «Συνοπτικὴ ἐρμηνεία τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας». Εἰς τόμος (1973). Σελ. 134.
7. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Φρυγῶ. Σελίδες ἀπὸ τὴν προὔπαρξίν της». Α' Τόμος (1973). Σελ. 176.
8. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Φρυγῶ. Σελίδες ἀπὸ τὴν προὔπαρξίν της». Β' Τόμος (1979). Σελ. 314.
9. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΙΖΑΝΗ: «Θεία Ἄρχὴ καὶ Ὁργανωμένον Ἐπουράνιον Βασίλειον» (1973). Σελ. 208.
10. «Ἄφθαρτοι Ὀμιλίες (Ὁ Ἀντίλαλος). Διδάγματα Οὐρανίων Διδασκάλων» (1981). Σελ. 256.
11. ΑΛΚΑΙΟΣ: «Διδάγματα Οὐρανίων Διδασκάλων» (1984). Σελ. 144.
12. «Ἀπάνθισμα Οὐρανίων Διδασκαλιῶν» (1988). Σελ. 284. («Κείμενα Πνευματικοῦ Φωτισμοῦ, Α' τόμος).
13. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Ἔρως - Ζωὴ - Θάνατος». Ἱστορικὸν ἀφήγημα τοῦ 4.500 π.Χ. (1989). Σελ. 144.
14. ΘΕΟΚΛΕΙΑ - ΠΕΤΡΟΥΛΑ: «Εἰκόνες τῆς Οὐρανίου Ζωῆς» (1990). Σελ. 200.
15. «Ὀμιλίες Μεγάλων Μυστῶν» (1991). Σελ. 232.
16. ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ: «Πνευματικὴ Ἱατρικὴ». Α' Τόμος (1993). Σελ. 280.

17. «Κείμενα Πνευματικού Φωτισμού». Β' Τόμος (1996). Σελ. 220.
18. «Κείμενα Πνευματικού Φωτισμού». Γ' Τόμος (1996). Σελ. 240.
19. «Κείμενα Πνευματικού Φωτισμού». Δ' Τόμος (1997). Σελ. 320.

Τό περιεχόμενο τῶν ἀνωτέρω βιβλίων, καθὼς καὶ αὐτῶν πού πρόκειται νά ἐκδοθοῦν, ἔχει μεταδοθῆ ὑπὸ τῶν Οὐρανίων Διδασκάλων, μέσῳ τοῦ Ἐπικοινωνοῦ Γεωργίου Χ. Πιζάνη.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΣΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

1. «INCORRUPTIBLE DISCOURSES (THE ECHO)». Μετάφραση: Philip Sherrard (1985). Σελ. 256.
2. Archimedes and Solon of Athens: «THE LOST CIVILIZATION OF ATLANTIS». Μετάφραση: John Alexander (1988). Σελ. 100.
3. Homer: «MAN AND PEACE». Μετάφραση: John Alexander (1995). Σελ. 330.

Τά ἀνωτέρω βιβλία κυκλοφοροῦν στό ἔξωτερικό μέσῳ ἐπιλεγμένων βιβλιοπωλείων.

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἐκ τῶν Ὁμιλο ἐκδίδεται μηνιαῖο περιοδικό ὑπὸ τόν τίτλον «ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ», εἰς τό ὁποῖον δημοσιεύονται κατ' ἐπιλογὴν οἱ μεταδοθεῖσες ἀπό τόν Πνευματικόν Κόσμον διδασκαλίαις.

ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1. ΔΗΜ. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ: «Πνευματισμός. Ἱστορικά τεκμήρια ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τόν Χριστιανισμό». Ἀθήνα, (1995) σελ. 460.
2. «Ἡ Ἀπόκρυφος ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ». Ἦτοι, τμήματα τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ ἀπό 12 ἕως 30 ἐτῶν. (Ἀνατύπωσις βιβλίου ἐκδοθέντος εἰς Λευκωσίαν Κύπρου).
3. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ - ΜΙΛΑΝΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Οἱ τελευταῖαις ἡμέραις τοῦ Ἰησοῦ». (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1954).
4. ΓΚΑΝΤΙ: Τά βασικά διδάγματα τῆς Γιόγκα. (Πολυγραφημένο).

Γιά παραγγελίες απευθύνεστε:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ «ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»

Νιόβης 12 - 112 52 ΑΘΗΝΑ - Τηλ.- Fax: 210-22.36.469

www.theion-fos.com

theion-fos@theion-fos.com

Στό όπισθόφυλλο: «Ο Ήλιος τῆς Δικαιοσύνης».
(Άπό τῆ συλλογή όραμάτων τῆς κ. Μαίρης Λυρά).

ISBN 960 - 85400 - 5 - 4